Onopaharam '94

ഓണോപഹാരം

The SKA premises dressed up for National Day at an earlier time, before extensive renovations were carried out.

Founded in 1917 by a small but committed group of immigrant Malayalees, it was the realisation of a dream. For this community, "home" with all its emotional meaning was still a place in Kerala. Yet here they were, living and working toward a better life.

The Singapore Kerala Association was to be the place for the community, the place where, as the song goes, "everybody knows your name", and where you could partake of good conversation in Malayalam. Where news from home could be shared and exchanged, where a heritage would be preserved. For this and any other ethnic communities, this was, and remains, a real concern. The concept of the "Singaporean", or in this case, the "Singapore Malayalee" had not yet evolved.

The SKA grew in strength, from its earliest year under President V R Menon, and those that followed. By the 1950s, under the leadership of A Shukoor, a decision was made to purchase premises that would belong to the Association. The present site at 44 Race Course Road was chosen, and a lifelong investment was made.

Today, having come under the leadership of more than 20 presidents, the premises remain the single centre of the SKA. As it was intended, it is the venue for meetings, public talks, demonstrations, drama and dance rehearsals, yoga classes and even parties.

And like the Association itself, the premises stand poised for change – to become more relevant to the aspirations of Singapore Malayalees, while remaining the place where they can feel distinctly Malayalee without forgetting their Singapore roots.

Contents

ഉള്ളടക്കം

3 **Taking Stock**
Message from the President

5 **Message President** പ്രസിഡണ്ടിന്റെ സന്ദേശം

6 **The Malayalee Community**
Romen Bose provides a glimpse into the history of the Malayalees in Singapore.

12 **Pages from History**
Walk with us through some early times of the SKA.

15 **The Caste System: Time to Cast it Off?**
What are its origins, and why was it created? Is it out of place today? Vineeta Sinha examines the issue.

18 ഉള്ളിയില്ലാത്ത ഉഴുന്നുവട

23 **Mission Accomplishment**
The SKA is proud to pay tribute to the Sree Narayana Mission for its inspiring social conscience.

25 **Blind Man's Contentment**
Reproduced with kind permission from author Thakazhi Sivasankara Pillai, a poignant tale of deception and goodness.

Page 25

29 **Roots & Reality**
Journalist P N Balji shares his concerns about preserving cultural roots while maintaining a realistic approach.

31 **Same Stock, Different Styles**
What is the most obvious difference between a Singapore-born Malayalee and a Kerala-born one? Sankara Ruby offers an idea.

34 **Lush Life at the Capital**
When Purnima Sharma took a leisurely trip through Trivandrum, the capital of Kerala, she discovered a spectrum of offerings for every taste.

39 **Passionate Painter**
Shila Fernandez chats with young Malayalee artist Parvathy Nayar Narayan on life and art.

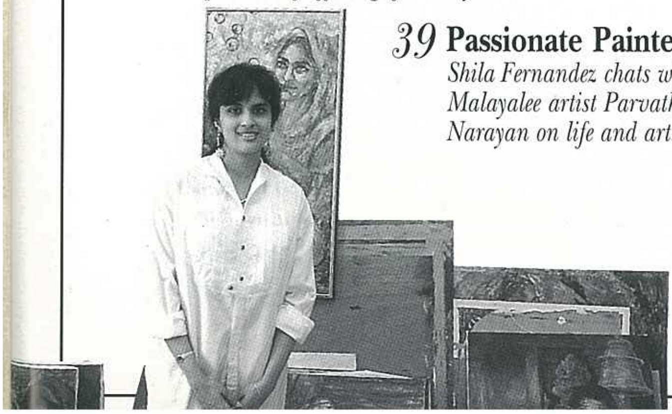

44 **The Riches Beneath the Glitter**
There is far more to the gold and precious stones that take pride of place in a Malayalee's jewellery collection. Shila Fernandez tells a tale of meanings.

50 **The Year Past**
A brief but colourful sum-up of the SKA's activities over the past year.

Page 50

Page 52

52 **The SKA Women's Wing**
Dynamic and hard-working is this group of SKA women who remain, most often, in the background.

54 **Malayalam Cinema: Maestros & Memorabilia**
Movie-lover Radha Ravindran celebrates the unique appeal of the Malayalam art movie.

59 പുനർജന്മം

64 **Swathi Thirunal Maharajah of Thiruvithamkoor**
Arguably one of the most significant early contributors to the art of dance and drama in Kerala. Dr T P Paran outlines the life of this 19th century statesman-artiste.

67 വ്യത്യസ്ത രീതികൾ

70 **Many Faces, One Truth**
Peter Zachariah offers a spirited argument for the view that all major religions teach the same message of simple goodness.

73 വാക്കും പ്രവൃത്തിയും

82 ഏഷണി പരമു

87 **Child and Man**
R Asokan pens a poem on his favourite theme: the innocence of childhood.

88 **Acknowledgements**

SINGAPORE KERALA ASSOCIATION

TRUSTEES

K G M Pillai, N C Senan,
K O George, K M S Hamid

EXECUTIVE COMMITTEE

President
Viswa Sadasivan

Vice-President
Harish Pillay

Honorary General Secretary
Shaila Anand

Asst. Honorary General Secretary
Christine Pereira

Treasurer
Mathew Koshy

Asst. Treasurer
A B C Abdullah

Culture Secretary
Sarojini Chandran

Organising Secretary
Ajith Damodaran

Welfare Secretary
Mohammed Fuad

Sports Secretary
Leslie Earnest

Committee Members
D Sudheeran
John Mathew
Cheriyan Vergis
Rajamani Pereira

Legal Advisor
Chandra Mohan K Nair

ONOPAHARAM 94

***Onopaharam*, when translated from Malayalam to English means: an Onam gift, given with respect and affection.**

Publisher
Singapore Kerala Association
44 Race Course Road
Singapore 0821
Tel: 293 9195

Editor
Audrey Perera

Designer
Juria Banding,
Graphic Details

Graphic Artists
Noor Siti Banding
Lukman Banding

Contributors
Romen Bose, Vineeta Sinha, Santha Varier, Thakazhi Sivasankara Pillai, Parvathy Nayar Narayan, P N Balji, Sankara Ruby, Purnima Sharma, Vijendra Tyagi, Shila Fernandez, Y K Foo, Radha Ravindran, Laila Jacob, T P Paran, Peter Zachariah, Sarojini Chandran, C Shanmugan, R Asokan, D Sudheeran.

Malayalam typesetting by Sonams Printech
Colour separation by Pica Colour Separation Pte Ltd
Printed by Hock Cheong Printing Pte Ltd

The views and opinions expressed or implied in ONOPAHARAM 94 are those of the authors/contributors and do not necessarily reflect those of the Singapore Kerala Association trustees, committee members or general membership.
All rights reserved. Copyright Singapore Kerala Association.
No part of the contents of ONOPAHARAM 94 may be reproduced in any form without prior permission from the publisher.

Cover photography by Y K Foo, STUDIO alpha
Model: Dinesh Ajith

Cover detail: Tradition, when seen through the eyes of a child, is endlessly fascinating. The challenge is to keep the fascination alive.

TAKING STOCK

The young today live in a world that is complex and constantly in a state of flux. I remember capturing my primary one teacher's regard just because I knew my "A,B,C" and had memorised the multiplication tables. Today, with the same knowledge I may not even qualify to enter primary one. But like it or not, we have to accept that the new challenges facing today's Singapore requires this increased demand on the student. It is also natural for parents not to want to see their children lose out. So there are parents who, with the best intentions, may be packing in one too many a class or course for the child.

As adults, we often lament that we don't have enough time for leisure . We yearn for that extra time for ourselves. We all need that "comfort zone". Our children are no different. It is my belief that the many teenagers hanging out at shopping centres are seeking that "comfort zone" among their peers, because they can't find it in school or at home.

Malayalees have always placed a high premium on education. In fact, in our community, educational qualification is a more important yardstick for social stratification than wealth. This means we have to be that much more cautious about pushing our children too hard to excel. Allow me to urge you to ask yourself, "Do I want my child to come out tops because I want him to do well in life, or because I want him to achieve what I could not as a youngster or is it because I want to be able to tell my neighbour that my child is as good if not better than theirs." I fear that if we don't ask ourselves these questions regularly, we can too easily be swept by the wave of striving for excellence at all cost. Let us not begin reflecting only after we have begun to face the consequences.

Our young people are also bombarded with conflicting messages. For instance, in an increasingly international society where we see wisdom in dismantling racial barriers, our youth appear to come up against an ineffable obsession with pigmentation.

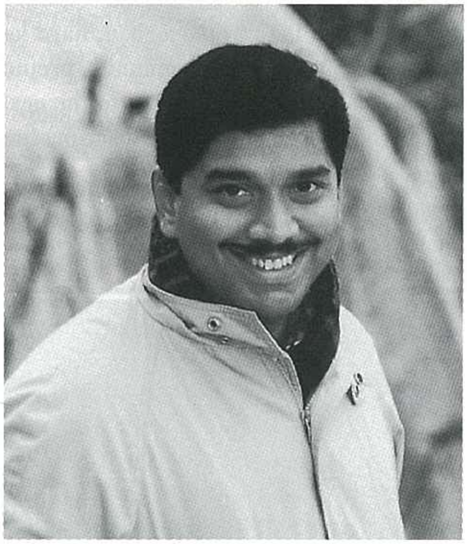

How often have we heard people equate good looks with fair complexion. What is sad, even ironical, is that this line of thinking appears to be most pervasive among Indians. How often have we heard of prospective Indian brides being "rejected" because they were not fair enough! It is paradoxical that the term fair has another meaning that is certainly alien to this scenario.

Further, this obsession with the complexion has allied with physical features like the sharpness of the nose or broadness of the lips, to illustrate and exacerbate the many divides between Indians. Some assert, for example, that north Indians have sharper, "more refined" features and are generally fairer than their south Indian counterparts. Even among south Indians, there are many who say that the Malayalee is generally fairer and "better looking" than the

Tamil. Even within the Malayalee community, it has often been said that those from northern Kerala (Malabar) have more "Aryan" physical attributes than Malayalees of Travancore origin, generally seen as being darker.

These physical differences have been used, mainly in a subtle way, to assert the superiority or inferiority of the various Indian sub-ethnic groups, not just in India, but very sadly, in modern day Singapore! I have even witnessed this "attitude" filter down to the younger Malayalee, born and bred in the Singapore environment.

What I find strange is that although we as Indians, as Malayalees, still find it hard to cast aside the physical differences between us, there are some amongst us who complain vociferously about ethnic discrimination in Singapore! For argument's sake, when we see nothing wrong in discriminating between dark and light brown, why do we take offence when we perceive others distinguishing between yellow and brown?

Let us take stock. Let us take a good, hard look at the prejudices that exist within our community, prejudices that some of us may be guilty of promoting to the next generation. Let us do this before pointing an accusing finger at society at large.

In the same vein, let us not too easily attribute things that don't make sense; things that don't seem right – to discrimination along racial lines. Let us be realistic. No society, except in an utopian world, is devoid of discrimination – it is bound to manifest itself in one form or another. What we need to ask is whether it is within a tolerable level, and whether the society in general scorns upon it. Let us be careful not to fall into the trap of too easily generalising from our limited individual experiences – meeting five or 10 or 20 bigotted individuals need not mean that society condones discrimination. And, even if for argument's sake, we have reason to believe that there are racist leanings, let's not resort to "reverse racism". Two wrongs have never made a right!

If we want society to recognise our community, we need first to redress the many problems and misperceptions that are striking at our very foundation. Let us start by ensuring, as adults, as parents, that we "allow" the next generation to grow up balanced; with open minds. I know we care enough about them to do what it takes to make this happen.

I wish you a happy *Onam*, and a bright year ahead.

Viswa Sadasivan

Viswa Sadasivan

"THE SINGAPORE KERALA ASSOCIATION IS THE FOCAL POINT FOR SINGAPORE MALAYALEES - AN ASSOCIATION THAT GIVES THEM REASON TO BE PROUD OF THEIR HERITAGE WHILE CONTINUING TO BE RELEVANT TO THEIR CHANGING ASPIRATIONS."

പ്രസിഡണ്ടിൻെറ സന്ദേശം

പ്രസിഡൻറിൽ നിന്നു്,

സങ്കീർണ്ണവും അനുസ്യൂതമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ആയ ഒരു ലോകത്തിലാണ് ഇന്നത്തെ യുവജനങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിയും കഴിവും പരമാവധി പരീക്ഷിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ ആർക്കും അതിശയോക്തി പരമായി കാണാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സങ്കീർണ്ണതകളെയും വെല്ലുവിളികളെയും നേരിടുന്ന സിങ്കപ്പൂരിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ, സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ പ്രയാസങ്ങളെ നേരിടേണ്ടത് ഒരാവശ്യം മാത്രമാണ്. മക്കൾ ഭാവിയിൽ പരാജയപ്പെടരുത് എന്ന മാതാപിതാക്കളുടെ ആഗ്രഹം സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷെ, ''സദുദ്ദേശ''ത്തോടെ മക്കളെ ആവശ്യത്തിലേറെ ട്യൂഷൻ ക്ലാസ്സുകൾക്കും മറ്റു കോഴ്സുകൾക്കും അയയ്ക്കുന്ന ധാരാളം മാതാപിതാക്കൾ ഇന്നുണ്ട്.

ആവശ്യത്തിനു് വിശ്രമം ലഭിക്കുന്നില്ല എന്നു് മുതിർന്നവരായ നമ്മിൽ പലരും പറയാറുണ്ട്; കുടുംബത്തോടും കൂട്ടുകാരോടും ചിലവഴിക്കാൻ കൂടുതൽ സമയം കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്നു് ആശിക്കാറുണ്ട്. നമ്മുടെ കുട്ടികൾ ഇതിൽ നിന്ന് അൽപവും വിഭിന്നരല്ല. ഒരുപക്ഷെ, കുട്ടികളായതുകൊണ്ട് അവർക്ക് നമ്മേക്കാൾ വിശ്രമം ആവശ്യമായിരിക്കും. വീട്ടിലും സ്കൂളിലും ലഭിക്കാത്ത സുഖവിശ്രമങ്ങൾ തേടിയാണ് ഇന്നത്തെ പല കുട്ടികളും കൂട്ടുകാരുമായി ഷോപ്പിംഗ് സെൻററിലും മറ്റും അലഞ്ഞു നടക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ മലയാളിസമുദായത്തിൽ ധനത്തേക്കാൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് പ്രാധാന്യം നൽകാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസ ഉൽക്കർഷത്തിനു വേണ്ടി അധികം പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്മൾ ജാഗ്രത കാണിക്കണം. തനിക്ക് ചെറുപ്പത്തിൽ നേടാൻ കഴിയാത്തത് മക്കളിൽ കൂടി സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക, തൻെറ കുട്ടി അയൽപക്കത്തെ കുട്ടിയേക്കാൾ മിടുക്കുള്ളതാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയുക; ഇതിനൊക്കെയാണോ നമ്മൾ കുട്ടികളെ അവരുടെ കഴിവിൻെറ പരിമിതി അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രയാസപ്പെടുത്തുന്നത്? തിരിച്ചടികൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു് മുമ്പ് നമ്മൾ ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അന്തരാഷ്ട്രതലത്തിൽ വർഗ്ഗീയ പ്രാകാരങ്ങളൊക്കെ ബുദ്ധിയ്ക്ക് വഴിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ കുട്ടികൾ തൊലിയുടെ നിറത്തിനുപോലും പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന മലയാളി സമുദായത്തിലെ വിരുദ്ധ ആശയങ്ങൾക്ക് നേരേ പകച്ചുനിൽക്കുകയാണ്. വെളുപ്പു് സൗന്ദര്യത്തിൻെറ പ്രതിഛായയായി കരുതി നിരാകരിക്കപ്പെട്ട എത്രയോ ''വധു''ക്കൾ നമ്മുടെയിടയിലുണ്ട്.

നിറം, മൂക്ക്, ചുണ്ട് തുടങ്ങിയവയുടെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ വച്ചുപോലും പലവേലികൾ നമ്മുടെ സമുദായം കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടില്ലേ? സിങ്കപ്പൂരിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന യുവതലമുറയിലും ഇത്തരം ചീത്ത പ്രവണതകൾ കാണാമെന്നുള്ളത് ഒരു ദു:ഖസത്യം മാത്രമാണ്.

വർഗ്ഗവിവേചനം സിങ്കപ്പൂരിലുണ്ടെന്നു ഘോഷിക്കുന്ന നമ്മൾ, നമ്മുടെ സമുദായത്തിലെ ജാതിനിറ വിവേചനങ്ങൾക്കെതിരെ കണ്ണടയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ മറ്റാരെങ്കിലും മഞ്ഞ നിറത്തിലും ഇരുണ്ട നിറത്തിലും ചെറിയ വ്യത്യാസം കണ്ടുപോയാൽ നമ്മൾ പ്രകോപിതരാകും. മറ്റുള്ളവർക്കു നേരേ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതിനു് മുമ്പ് നമ്മുടെ സമുദായത്തിലെ ചീത്ത പ്രവണതകളെ വിലയിരുത്തി ഭാവിതലമുറയിലേയ്ക്കെങ്കിലും പടരാതെ സൂക്ഷിക്കുക.

ഇങ്ങിനെയൊക്കെപ്പറഞ്ഞുവെങ്കിലും, സത്യത്തിൽ കാല്പനികമായ ഒരു ലോകം മാത്രമേ വിവേചനരഹിതമായിരിക്കൂ. ഏതൊരു സമുദായത്തിലും ഇത്തരം വിവേചനങ്ങൾ കുറച്ചൊക്കെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പ്രകടമായിരിക്കും. അത് സമുദായം നിന്ദിക്കാത്ത സഹ്യമായ നിലയിലാണോ എന്നു മാത്രമാണ് നമുക്കു നോക്കേണ്ടത്.

മലയാളിസമുദായത്തെ സിങ്കപ്പൂർ സമൂഹം അംഗീകരിക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങളേയും തെറ്റായ കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും പരിഹരിച്ചേ പറ്റൂ.

ഇതിനായി, ഭാവിതലമുറയെ സന്തുലിതവും വിശാലവുമായ ഹൃദയത്തോടെ വളർത്തിയെടുക്കാം എന്ന തീരുമാനത്തോടെ നമുക്കു് തുടക്കം കുറിക്കാം.

നിങ്ങൾക്ക് എൻെറ ഓണാശംസകൾ.

The Malayalee

Romen Bose provides a glimpse into the early history of the Malayalees in Singapore, when and why they came, and where they are today.

It's a Sunday evening and I'm eating *vadais* at the residence of Mohan and Latha Menon. It's a cool day in Tampines and the view of the evening sky from their 5-room maisonette is breathtaking.

Youngest son Sandesh, 5, is playing with his toy cars as elder brother Sandeep, 8, finishes assessment worksheets. The oldest son Sanjay, 12, is nowhere to be seen. He sits for the PSLE this year and is busy studying upstairs.

While I'm being stuffed with cake and *chayar*, Mohan makes an interesting observation. "You know, for a group like the Malayalees, education is what makes us a community." Stranger things have happened, I suppose, but I never expected to hear someone say education was central to what makes a community. Mohan explains. "It's not that education makes the community but it's the community that holds education with such high regard."

This is very evident in their family. Mohan works with Telecoms and Latha is a school teacher. They have been married for 13 years. Their children understand that education is important to their future. "Malayalees here had to work very hard and at low-paying jobs before my generation became professionals. It's important that my children realise the value of education so that their lives can be easier," says Latha.

Malayalees have been in Singapore for over 180 years. During the early 1840s, Malayalee labourers filled the Malayan rubber plantations. Then as the Straits Settlements – and Singapore in particular – developed into a modern colony, more and more educated people were needed to staff the burgeoning colonial government at the turn of the century.

Malayalees from the native states of Travancore and Cochin, and from the Malabar districts of Madras were among the first to come in large numbers. There were extensive higher education facilities in Travancore and Cochin producing the most literate group in India.

From the early 1920's, Malayalee-educated men emigrated to Malaya, tending to concentrate in the private sector, as clerical staff for European firms and the plantations. As the opportunities for clerical employment were many and varied, they were also quite successful.

New Malayalee migrants were now employed in many government departments and private firms. Some professionally-qualified people also immigrated – doctors, lawyers, journalists and teachers – university-educated men coming with high expectations. They settled at first in the Straits Settlements, and then spread into the Federated States of Selangor, Perak and Negri Sembilan.

During the same period, the migration of various categories of traders boosted the Malayalee and Indian population. The phenomenal growth of Singapore and Penang brought in huge numbers of people, from large-scale entrepreneurs to the humblest peddlars.

The Malayalee Muslims, famed for retail trade in India, began migrating to Malaya. Coming from the southern districts of Malabar, they were the first to move into the Malay states, where because of their Islamic identification, they could gain admittance into the Malay kampongs and establish businesses there.

"My parents were shopkeepers in Singapore in the early 60's. Life was very hard but we managed alright," says Salmah Begum, 35.

A sales executive, Salmah remembers how Malayalee Muslims felt as part of the community. "We were not very different from the Hindus or Christian Malayalees in that food brought us all together. I can remember my mother making *paiyasam* and *pattri*, which we would eat with our Hindu neighbours."

By 1957, Malayalees formed over seven percent of the total Indian population of Malaysia and Singapore.

Community

Baby's first rice meal – a custom that crosses religious boundaries.

A respectful Malayalee way to welcome a guest – with youth, fresh flowers and ceremony.

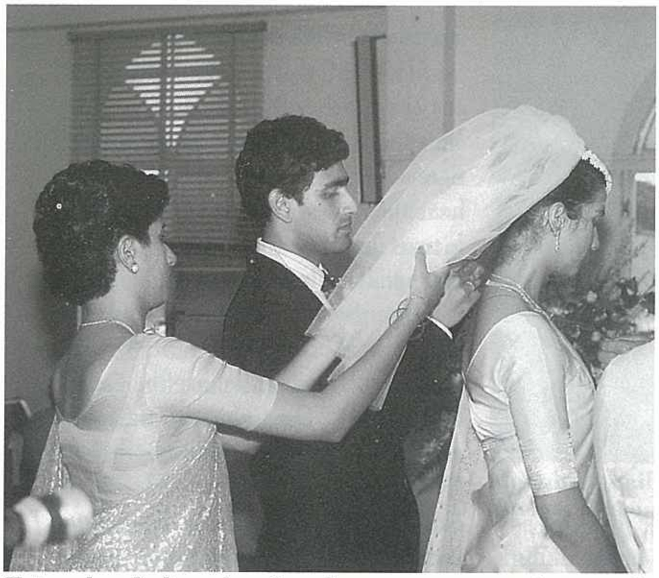

Tying the *thali* at the church ceremony – a nice meeting of different traditions.

Onam Sports and other secular events continue to bring the community together.

Music has the power to be a binding factor.

Malayalees were then in the middle of a transformation, with a partly middle-class and partly working-class community. Malayalee workers were employed in estates, heavy industrial labour and in the docks. By then the middle-class Malayalees were in senior clerical positions in government offices, private firms and the British military and naval bases.

The late 1950's saw the Indian community in Singapore, which for many years had shown migratory and transitory characteristics, begin settling down permanently. The sex imbalance that had been a problem for so long now began correcting itself with a figure of 692 females per 1,000 male Indians. By the early 1960's, about two-thirds of the Indians had been born in Malaya.

The withdrawal of the British military bases from Singapore in the late 1960's and early 1970's caused an outflow of Malayalees. Many left because of uncertainty about the future of Singapore. Since many of them had come to Singapore on short-term contracts with the British, they could not assume their jobs would remain. The Colonial government, in its turn, offered them two alternatives to staying on. They could return to India, or they could migrate to Britain.

Today, a significant number of former Naval Base residents live in London suburbs. But a parallel movement was taking place.

After the British were defeated in Malaya, the Indians rose up against the Raj and joined forces with the Japanese to help India gain independence from the British. Malayalees who had held important clerical positions before the war were ideally suited to staffing senior positions at the Indian National Army's headquarters in Singapore and Rangoon where battles were being planned.

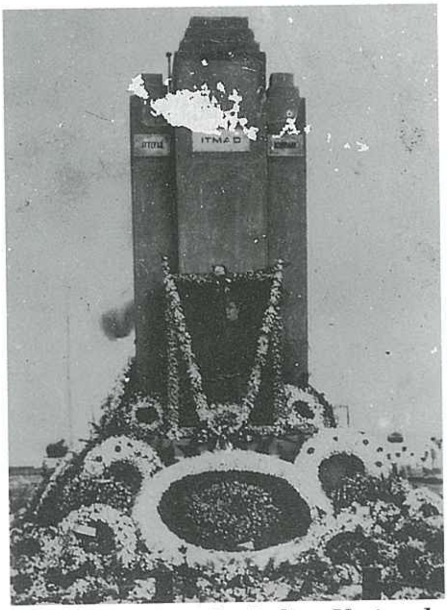

A monument to the Indian National Army; it stood briefly near Elizabeth Walk, before being destroyed by the British.

But the surrender of the Japanese and the mysterious death of INA leader Subhas Chandra Bose put an end to the INA. But it didn't mean the end of nationalism. The one thing Malayalees had learnt from the war was that they would never again be under the yoke of a foreign power. Malayalees and Indians in Malaysia helped form the MIC, and those in Singapore moved into the labour unions, all with the aim of gaining independence not for India, but for the country they were had been born in.

The 1980's and 1990's have seen members of the community hold more senior and professional positions. As senior civil servants and entrepreneurs, the community has made a vast leap along with the country.

This is clearly seen in the case of the Nainens. A jet-setting couple, Mammen, 32, is a pilot for a regional airline and wife Shanti, who is in her early 30's, just graduated from an American University. Singapore is a stopover for the couple who travel frequently to India and Europe.

"I don't feel like we are any different from other Malayalees here because we have adapted to local practices. Moreover, I feel at home when I hear the ladies yakking and yapping," a trait he cheekily says is common among all Malayalee women.

Other Syrian Christian friends like Mary Chacko, a civil servant, feel that it's less the lingo and more the cuisine that binds. "The links with the motherland are still there as we still wear 'Kerala Sarees' and eat *Aluva*, the Keralite fish curry with its distinct *puli* (tamarind)."

Syrian Christians add another dimension to the Malayalee community here. Religion, like in all the other groups, play a key role in maintaining ones identity as a Malayalee.

"It doesn't matter whether you are Hindu, Christian or Muslim. What matters is that we as a community have faith. For us, going to Church and taking part in Church social activities are a vital part of being a community," says Shanti. They even have some Hindu customs in the Syrian Christian marriage ceremony. The tying of the *thali* for example, is common to both religions. However, for the Syrian Christians, the *thali* is inlaid with crosses. "Religion is an important part of our life", says Latha. "Especially the rice-feeding ceremony and writing ceremony when the child is one and a half years old. This is important to us as a community as it symbolises life and the importance of education."

Today, common issues threaten the whole Malayalee community. The lack of Malayalee literacy among the younger generation is a major problem. " With the loss of the language, the culture also disappears. All that remain are the rituals," says Salmah. The diminishing number of Malayalam speakers has been alarming. In 1957, they made up 16.8 percent of the Singaporean Indian population. By 1970 they formed only 12 percent, and by 1980, only 8.1 percent.

The Malayalam daily, *Malaysia Malayali,* had been published four times a week since the early 1960's. During its operational years, it had avoided closure many times through the efforts of the community leaders. And as with all change, urban renewal and the diffused pattern of Indian settlement have made the community a more disparate and alien group. This has made the need for social organisations like the Singapore Kerala Association key to the survival and unity of the community.

Educational underperformance among Indian children on a national level has also been a key concern among community leaders. The setting up of the Singapore Indian Development Association has helped stem the initial symptoms but more has to be done by each community to prevent the next generation from under-achieving.

"Its hard to teach my children Malayalam. The centres that offer it as a second language are so far away and it just doesn't seem practical or fair to them to send them off every day for tuition when their study schedule is so heavy with other tuition classes," says Latha.

However, the disorganisation within and between Indian organisations remains an impediment to any organised social action. Added to this is the growing problem of lack of participation in Indian social organisations by Singapore-born Indians. Except for a few organisations having premises or able persons, most organisations are unable to do more than merely exist.

Moreover, as most Indians are residing in housing estates and working in non-Indian establishments, more and more Indians are involved in non-Indian organisations.

"As a community, we must look at solving these kinds of issues. The community can get closer and will be much more unified if we get together and face these challenges head on," says Mary. It remains to be seen what the Malayalee community develops into by the end of the century.

There are many challenges facing the community, but there are as many shared links that could draw its members closer, if there is the will.

A clipping from the now-defunct *Malaysia Malayali.*

Best Wishes to All for Onam from
Edmond Pereira

Best Wishes for a Bright Future from
Manu Bhaskaran

With Best Wishes for a Happy Onam from
Indian Beauty Salon

Management and Staff of Bharath Watch
Wish All a Happy Onam!

Onam Greetings from
Mr M K V Nair & Family

A Happy Onam to All from
Richard and Shirley Gomez

ALLRISKS INSURANCE
REINSURANCE BROKERS PTE LTD
Member of Singapore Insurance Brokers Association

Best Wishes and Greetings from

Dr Abhilash Balakrishnan & Family

K U Menon & Family

Mr & Mrs J M Alexander

A Well-Wisher

Mr & Mrs John P Joseph

Mr & Mrs K Cheriyan Cheriyan

Mr M Sreenivasan & Family

Mr G P Revi & Family

Mr G P Sasidharan & Family

Mr Chandra Mohan K Nair

Pages fro

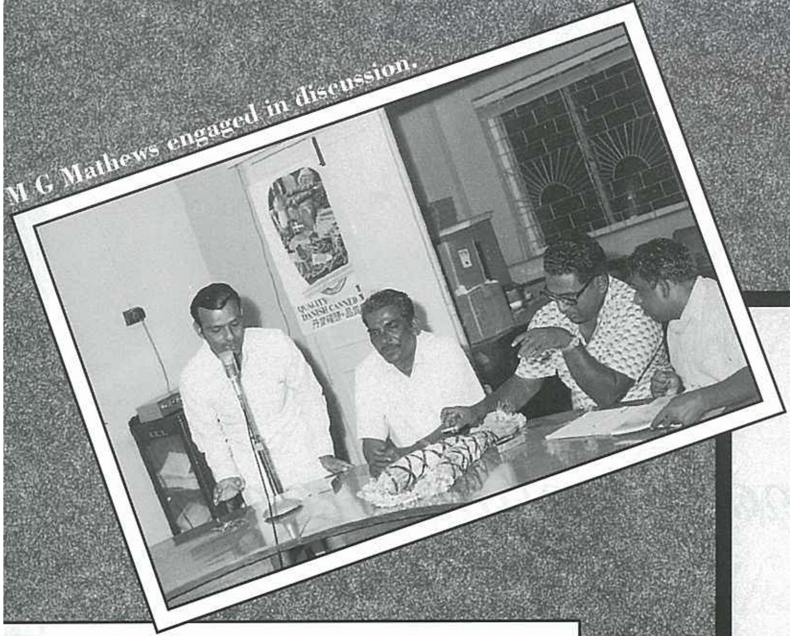

M G Mathews engaged in discussion.

V Surendra Nath making a point.

SKA PRESIDENTS

1917-19	V R Menon
1920/21	K P Menon
1922-34	
1935/36	Raman Pillai
1937	K M R Menon
1938	K P Menon
1939	
1940/41	Francis Neelam Kavil
1942/43	K P Mohamed Yusoff
1944/45	J P Gomez
1946	K Purushottaman
1947	M Bhaskaran Nair
1948-51	G S Muthu Krishnan
1952/53	A Shukoor
1954	C P Ramakrishnan
1955	Cyril Peter
1956	A Shukoor

T

Walk with us through some of the pages of SKA history, to scan the list of men who have led the Singapore Kerala Association since it's founding in 1917.

The late S M Haneefa, standing left, and M G John, seated right.

A recent gathering of past presidents and trustees: M G John, K G M Pillai, K M S Hamid, K O George, G Raman and V P Nair.

mHistory

THROUGH THE YEARS

1957	Cyril Peter
1958/59	J P Gomez
1960	Cyril Peter
1961-68	V Surendra Nath
1969	V V Dharan
1970/71	V P Nair
1972	G Raman
1973/74	S M Haneefa
1975	M G Mathews
1976-79	S M Maneefa
1980/81	M G John
1982	Aravinakhsan Nair
1983-86	S M Haneefa
1987-90	K O George
1991/92	Aravinakhsan Nair
1993/94	Viswa Sadasivan

G Raman giving away prizes for badminton.

V P Nair with former NTUC Secretary-General (later President) Devan Nair.

A rare old photo, taken at the SKA's old Kampong Bahru Road Branch. Committee member Chitrangadan giving away prizes.

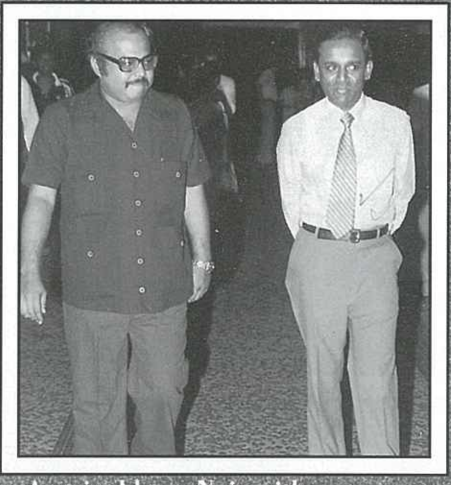

Aravinakhsan Nair with Prof S Jayakumar, then Minister for Law.

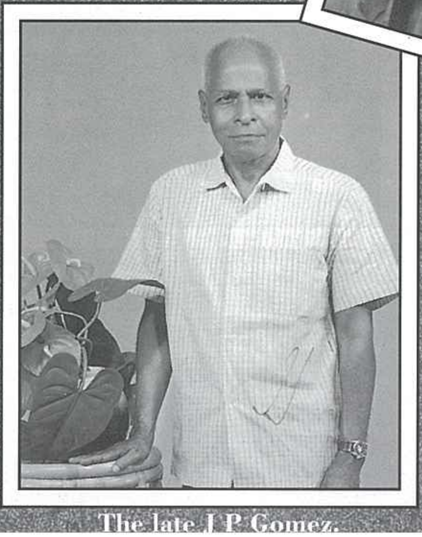

The late J P Gomez.

Pages from History

...some atmospheric moments.

A moment frozen in time, as the men use their muscle in an SKA tug-of-war.

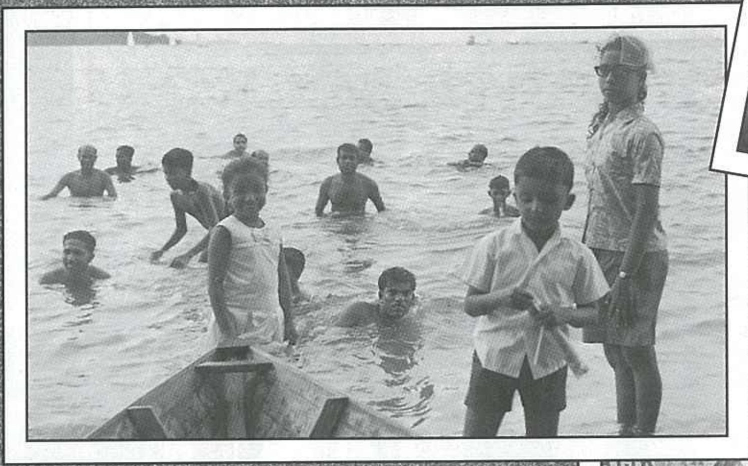

Picnic at Changi Beach.

Men's day out at the SKA.

Hula dancers perform at an earlier Onam Night.

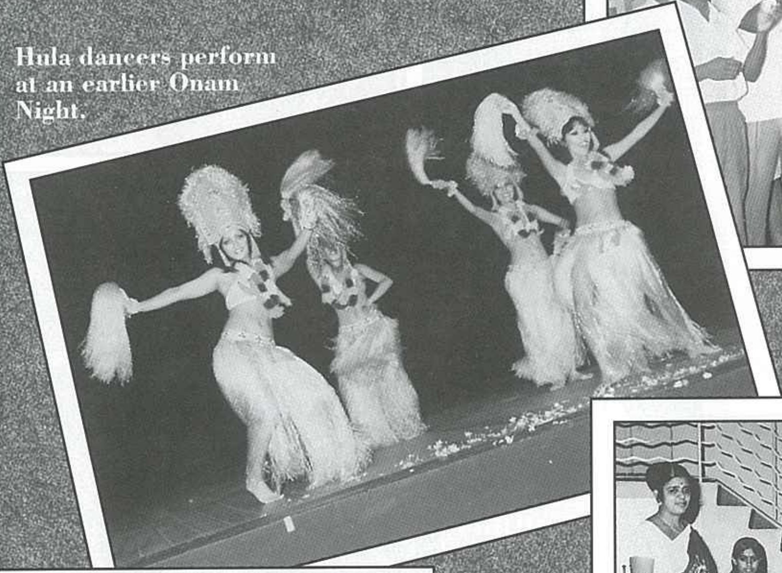

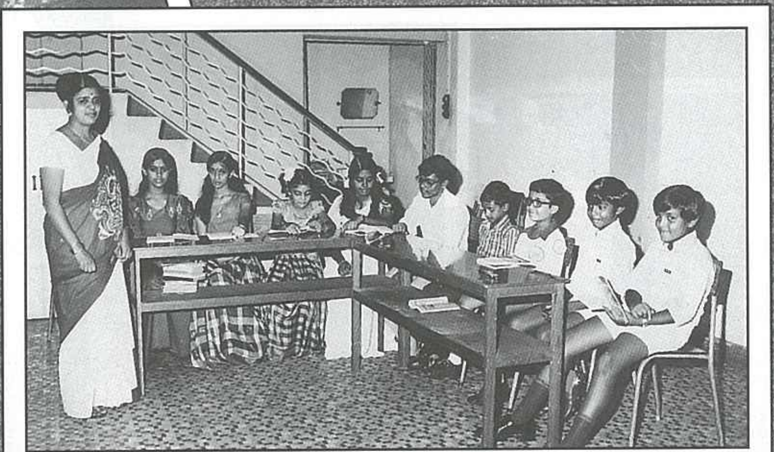

An early Malayalam class by Mrs Sivaraman Nair in progress.

Onam Queen 1978 — do you you recognise her?

THE CASTE SYSTEM: Time to Cast it Off?

So much a part of all we identify with Indian-ness, yet, asks Vineeta Sinha, has its time come and gone?

Perhaps no other theme has generated as much interest in Indian social life as the caste system. A vastly complex subject, it has engaged Indian and non-Indian scholars for centuries. Lively debates and controversies abound, invoking questions about its origins, evolution, rationale and contemporary relevance, if any.

This fascination with caste is far from recent. Starting in the 6th and 7th centuries, accounts of caste, based on Arab, Chinese and European travellers' tales and later 18th century missionaries' and colonial administrators' reports have portrayed caste as peculiarly Indian and marking all aspects of an Indian identity – social, religious, cultural, economic and racial. Collectively, and through time, this intrigue with caste has generated an image that continues to dominate lay and scholarly discussions.

Such a portrayal of caste includes the following elements: ascription to a caste category by birth, a rigid social order and hierarchy, absence of social mobility and individual freedom, existence of food taboos, hereditary occupational specialisation, restricted social interaction between members of different castes – such as eating together, physical contact and marriage, notions of spiritual purity and pollution of skills, castes and thus individuals, and finally the conflation of caste and Hinduism. Following this, caste was further invoked to explain India's intellectual degradation, vulnerability to conquest, and static unchanging nature.

Since the 1950's, some social scientists (particularly Indians, notably M N Srinivas) have questioned such a depiction of India and of the caste system therein. They have pointed out the ways in which these interpretations of caste reveal a reliance upon Vedic textual sources and upon Brahmins as the sole religious authority in India. Such ideal representations of caste are thus completely divorced from the everyday practice of caste. They have responded so as to "correct" these misconceived, inaccurate and mostly negative images of caste. In so doing, ironically, they have validated both the existence and a rationale for the caste system. However, and more importantly, these scholars have highlighted the differences between ideal conceptualisations of caste and their somewhat different translations into practice.

A most crucial clarification has been made about the word "caste" itself. This word, that is an inherent part of the vocabulary of Indian social classification, is itself of non-Indian origin. The word is not traceable to any Indian language. The Indian application of the word comes from the Portuguese "*casta*" which means "race, breed or lineage". This is attributed to 16th century Portuguese travellers to the Malabar and Western coasts of India who encountered and reported the existence of groups and communities they called "*casta*".

European accounts of caste in India refer to the *varna* system, a classificatory system found in the Vedic texts. This four-fold occupational division has been described as a scheme of elaborate and rigid social classification. M N Srinivas argues that the real unit of the "caste system" is not *varna* but *jati* (birth group) which he defines as "a very small endogamous group practising a traditional occupation and enjoying a certain amount of cultural, ritual and juridical autonomy". He further questions the rigidity of the caste system, showing that mobility has always been possible, both at the individual and group levels. Others have pointed out that caste intermarriages have also been possible, referring to examples of "*anuloma vivaha*" (in which men of higher caste could marry women of lower castes and "*pratiloma-vivaha*" (where higher caste women could marry men of lower caste). Srinivas also makes the point that today, caste is not confined to Hinduism. One finds caste categories amongst Muslims, Jains, Buddhists, Christians, Catholics and Sikhs.

Despite these forceful illuminations

the point remains that caste, or more accurately *jati*, has a real potency in the lives of individuals who live within the framework of this system that has seemingly created and continues to condone social divisions and prejudices between different caste members.

Conceivably, the greatest challenge for scholars and laypersons alike has been how to make sense of the existing caste system. Clearly the caste system as it exists today has evolved over a long period of time and was probably organised differently in earlier periods of history. We often turn to history to seek clarifications for a contemporary puzzle and to inspire reform of institutions considered outdated. It is no different with caste.

Historians have to date unearthed a great deal of knowledge about ancient Indian social life, including its economy, polity and religiosity. The archaeological excavations at Mohenjodaro and Harappa (the sites of the Indus Valley civilisation) and the Aryan conquest of India have pushed back the known history of India to at least 3000 to 4000 years. The first known references to *varna* are also found in the *Rig Veda*, the earliest of the Vedic texts.

The latter has raised questions: Were ideas about caste introduced by the Aryans, or were they indigenous to Indian natives prior to Aryan arrival? Or were they a product of two broad cultural confrontations? That the inhabitants of India did not exist in a socio-cultural, religious, economic and political vacuum before colonisation by Aryans is accepted by scholars today. Ideas of family life, tribe, community and professional economic guilds clearly provided frameworks with which individuals organised themselves. The Brahmanic and Sanskritic tradition carried in the Vedic literature is, however, clearly Aryan in origin. The inter-connections between the former and the four-fold *varna* classification with Brahmins at the pinnacle of the hierarchy are hard to miss. Some scholars have argued that caste as it emerged thus was an amalgamation of pre-existing indigenous ideas about food taboos, kinship and community values, and Aryan notions of rank and social stratification to further maintain the social distance between the conquerors and the indigenous *dasyus* (slaves), whose customs the Aryans clearly found quite repugnant.

Mythical explanations of caste also abound. The four-fold division of caste and its origin is carried in the *Purusha Sukta* of the *Rig Veda:* "His mouth became a priest *(Brahmana)*, his arm was made a nobleman *(Rajanya)*, his thigh was transformed into farmer *(Vaishya)*, from his feet sprang the servile man *(Shudra)*." The *Vishnu Purana*, and the *Bhagavad Gita* mention similar explanations. The words of Manu, the Indian lawmaker in the *Laws of Manu* are worth quoting: "For the sake of the prosperity of the world, he (the Lord, the divine self-existent) caused the *Brahman*, the *Kshatriya*, the *Vaishya* and the *Shudra* to proceed in turn from his mouth, his arms, his thighs and his feet...But in order to protect this universe, He, the most resplendant one, assigned separate (duties and) occupations to those who sprang from his mouth, arms, thighs and feet." These quotations serve a dual purpose for two very different categories of individuals: those who argue that the *varna* classification is a natural, given, divine order as well as those who argue that *varna* was originally a form of professional specialisation and economic stratification.

There are too many gaps in our knowledge of how *varna* and ideas of social distance, purity and pollution actually originated: who were its proponents and opponents, whose interests were served in this particular construction of caste, who stood to lose, who had the power to decide?

From a liberalist, rationalist position, the economic argument would appear to be the least offensive one. It gives the caste scheme some sense of legitimacy and purpose, even respectability. But it fails to account for the ranking that clearly exists in the earliest texts, both of skills, duties, occupations and of those who perform them. In other words, a hierarchy is discernible even in the earliest formulations of the *varna* classification. The interconnectedness of *varna* with ideas of ritual purity, sanctity and prestige render the argument of *varna* categories purely as occupational groupings somewhat vulnerable.

Moving away from allegorical accounts of *varna*, it is crucial to recognise this form of stratification as a man-made social order and not something that was, or is, divinely ordained. This change in perspective is imperative for the future of caste. There are too many gaps in our knowledge of how *varna* and ideas of social distance, purity and pollution actually originated: who were its proponents/opponents, whose interests were served in this particular construction of caste, who stood to lose, who decided? These are some important questions which have yet to be answered adequately and must be explored to piece together a history of caste in the Indian subcontinent.

However, if we look at the more recent history of caste in India and amongst overseas Indians, we stand on much firmer ground. The practice of caste at the level of action continues to exercise a firm stranglehold. In India, caste identities endure despite the emergence of other markers of socio-

cultural identity. The areas of social distinctions and distance, of maintaining caste categories and boundaries persist. This is not to say that there has been no change in the way that caste is acted out in contemporary India. The transformed economic structures, heralded by the Industrial Revolution and agrarian land reform, have meant that traditionally-held ideas about hereditary, *jati*-related occupations have been drastically altered. One's caste identity may no longer necessarily determine the vocation one pursues. Increasing urbanism and large-scale migration of individuals in search of greater economic opportunities have reduced the importance of caste as a primary measure of one's status. However, in much of rural India, traditional ideas of caste continue to influence social interaction to a large extent. In urban Indian centres, it is clearly no longer feasible nor desirable to adhere to the principles of exclusion, avoidance and determinism carried in the ideology of the caste system. Here, other mechanisms of social differentiation and ranking, such as education, income and class come into play. It is clear that the restrictions placed on social interaction between different caste members are breaking down.

Caste is not just confined to the region of the Indian sub-continent but is found wherever Indians have settled. The phenomenon of caste among overseas Indians is interesting. The tenacity with which caste-related ideas survive on foreign shores is quite astounding. However, here caste may not be a relevant social category but meaningful only at a personal and perhaps community level. Here, as in urban India, caste membership becomes salient mainly at the point of marriage alliances. But even here, other categories such as religion and ethno-linguistic background may be more significant.

It is regrettable that caste ideology continues to be supported and perpetuated even by Indian individuals and communities (wherever located) that profess democratic and meritocratic principles. Yet this is the reality. How can it be possible for one to affirm ascription and achievement, hierarchy and equality, determinism and freedom simultaneously?

Clearly, a drastically changed global context has made caste irrelevant in the contemporary world. Given the assumption that the caste ideology was created by people, surely it can be dismantled. While it is naive to think that changes in individual thinking and behaviour alone will bring down the institution of caste, it is a first step in the right direction which Indians everywhere must have the courage to take.

Vineeta Sinha is a Senior Tutor at the Department of Sociology, NUS and has done research on the Indian community and Hinduism in Singapore. She is currently pursuing a Ph.D at Johns Hopkins University, USA.

RAY
PROPERTIES

YOUR ULTIMATE CHOICE IN REAL ESTATE PROFESSIONALISM !

Ray Properties offers buyers, owners, and tenants the kind of commitment they deserve. Personalized service and professionalism are important to us. We strive to be your No. 1 choice in real estate endeavours. Giving our clients personalized service requires a positive mental attitude, experience, integrity, reliability, and most importantly, honesty.

Services like our very own Raynet Property Listing System, linked nationally via computers, Bank Loans Financing Assistance, Legal Advice Assistance, Bank Valuation Asssistance and Home Furnishing Assistance are just a few ways to make your business with us as easy as possible.

So if you are thinking of selling, renting or buying a property, call **Mr. Raymond Chow** at

738-8618

SERVING OUR CLIENTS FROM THE HEART OF ORCHARD

CORPORATE OFFICE
391A ORCHARD ROAD #13-10 NGEE ANN CITY TOWER A SINGAPORE 0923

BRANCH OFFICE
391B ORCHARD ROAD #13-05 NGEE ANN CITY TOWER B SINGAPORE 0923

ഉള്ളിയില്ലാത്ത ഉഴുന്നുവട

ശാന്ത വാരിയാർ

കാർ നഗരത്തിലേക്ക് കടന്നപ്പോൾ മനസ്സിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ആഹ്ലാദം നുരഞ്ഞുപൊങ്ങി. എത്രയോ നാളത്തെ ഒരു ആഗ്രഹമാണ് സഫലമാകാൻ പോകുന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്ത് വലിയ സന്തോഷമൊന്നും കണ്ടില്ല. എനിക്ക് എന്തോ സൗജന്യം ചെയ്യുന്ന മട്ടാണ്. അല്ലെങ്കിലും എപ്പോഴും അങ്ങനെതന്നെയായിരുന്നല്ലോ. ന്യായമായി അവകാശപ്പെട്ടതു പോലും എനിക്കു കിട്ടുമ്പോൾ ആരോ വെറുതെ തരുന്ന മട്ട്.

''ആവശ്യമില്ലാതെ ഓരോന്നു് ഏറ്റുപിടിക്കും. ഇനിയും ഇതെല്ലാം തീർക്കണ്ടേ'' ആരോടെന്നില്ലാതെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

''സാരമില്ല. അതു ഞാനേറ്റു''.

ഗ്രാമത്തിലെ തറവാട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന തൊണ്ണൂറു കഴിഞ്ഞ അച്ഛൻ. അച്ഛൻെറ ആഗ്രഹമാണ് ''ഉള്ളിയില്ലാത്ത ഉഴുന്നുവട'' തിന്നണമെന്നു്. ഏട്ടൻമാരോടും ഏട്ടത്തിമാരോടും ഒക്കെ പറഞ്ഞുനോക്കി. വല്യേട്ടത്തി മിക്സിയിൽ ഉഴുന്നരച്ച് ഉള്ളി ചേർക്കാതെ വടയുണ്ടാക്കി. പക്ഷേ അച്ഛനു് അതുപോരാ. ബ്രാഹ്മണ ഹോട്ടലിലെ വടതന്നെ വേണം. പണ്ട് അച്ഛൻ പട്ടണത്തിലെ സ്കൂളിൽ മാഷായിരിക്കുന്ന കാലത്ത് ബ്രാഹ്മണഹോട്ടലിലെ വട തിന്നിട്ടുണ്ട്. അതിൻെറ സ്വാദ് ഇന്നും നാവിൻമേലുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണർക്കും മറ്റു് ഉയർന്ന സമുദായക്കാർക്കും അന്നു ഉള്ളി നിഷിദ്ധമായിരുന്നു.

വാര്യത്തുനിന്നു് ആറുമൈൽ നടന്നുവേണം ഗ്രാമത്തിലെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെത്താൻ. അവിടുന്നുള്ള ഒരേ ഒരു കൽക്കരിവണ്ടിയാണ് പട്ടണത്തിൽ സമയത്തിനെത്താനുള്ള ഉപാധി. രാവിലെ ഒരു ട്രെയിൻ നഗരത്തിലേക്കും തിരിച്ചു വൈകിട്ടും. അതു കിട്ടാതെ വന്നാൽ ഈ ആറുമൈലും ഉടനേ തിരിച്ചുനടക്കുകതന്നെ ഗതി.

മുത്തശ്ശിയുടെ സംവത്സരദീക്ഷയ്ക്കിടയിലായിരുന്നുവത്രേ ഏറെ വിഷമം. ഒരാണ്ടത്തെ നിത്യബലി. ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അണുവിട തെറ്റരുതെന്നു് ശാഠ്യം പിടിക്കുന്ന മുത്തച്ഛൻ. വെളുപ്പിനേ ഉണർന്നു് അമ്പലക്കുളത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു്, ഈറൻ മുണ്ടുടുത്ത് ഉണക്കലരി വേവിച്ചു് ബലിയിടണം. ബലിക്കുശേഷം ശുദ്ധം മാറാതെ ഉച്ഛിഷ്ടം ഒരു ഉപ്പുമാങ്ങായും കാന്താരിമുളകും കൂട്ടി ഉണ്ടിട്ട് ഓടും. ജൂബായുടെ രണ്ടു കൈയും ഇടുമ്പോഴേക്കും വാര്യത്തുനിന്നു് ഒരു വളവെങ്കിലും കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഓടിയും നടന്നും കിതച്ചും ആറുമൈൽ. പലപ്പോഴും ട്രെയിൻ സ്റ്റേഷിൽ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ദൂരെ വയലിൽ നിന്നുള്ള കുന്നു കയറി, വെളുത്തുമെലിഞ്ഞ് പൊക്കം കൂടിയ വാര്യരുമാഷ് കൈയിലൊരു കാലൻകുട തൂക്കിയിട്ട് ഓടിവരുന്നത് സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർക്കു കാണാം. റെയിൽപ്പാളങ്ങൾ ചാടിക്കടന്നു് മാഷ് ട്രെയിനിൽ കയറിനിന്ന ശേഷമേ സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർ ട്രെയിനിനു് പച്ചകൊടി കാട്ടാറുള്ളു. ആ നിശബ്ദ സൗഹൃദത്തിൻെറ നിറം മങ്ങാത്ത ഓർമ്മകൾ അച്ഛനിന്നും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

അച്ഛൻെറ കഷ്ടപ്പാട് എന്നിട്ടും അവസാനിക്കുന്നില്ല. 'ഒരിക്കൽ വ്രതമല്ലേ''. ശുദ്ധം മാറാതെ ഉച്ചയ്ക്കെന്തെങ്കിലും കഴിക്കണം. കൈയിൽ കൊണ്ടുവന്ന രണ്ടു് ഏത്തപ്പഴവുമായി ഉച്ചയ്ക്കു സ്കൂൾ വിടുമ്പോൾ തൊട്ടടുത്തുള്ള അമ്പലക്കുളത്തിലേക്കു നടക്കും. മുണ്ടും ജുബയും ഊരി കൽപ്പടവിൽ വയ്ക്കും. വെള്ളത്തിലിറങ്ങി ഒന്നു മുങ്ങും. ഏത്തപ്പഴവുമായി വീണ്ടും ഒരിക്കൽകൂടി മുങ്ങും. കൂടെ കൊണ്ടുവന്നതല്ലെ 'വഴിശുദ്ധം' മാറണമല്ലോ. വെള്ളത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ പഴം തിന്നും. കുളിച്ചുകയറി പടിയിൽ നിന്നു് കുറ്റിമുടി കൈകൊണ്ടു തടവിഉണക്കും. വേഷം ധരിച്ച് സമയത്തിനു് സ്കൂളിലെത്തും. പിന്നെ, വൈകിട്ടത്തെ ട്രെയിൻ പിടിക്കൽ. സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നുള്ള ആറുമൈൽ ഓട്ടം. വാര്യത്തുചെന്നു് മുങ്ങിക്കുളിച്ച്

എന്തെങ്കിലും പലഹാരവും കഴിച്ച് കിടക്കുമ്പോൾ സമയം അർദ്ധരാത്രിയോടടുത്തിട്ടുണ്ടാവും മറ്റൊരു യാതന നിറഞ്ഞ ദിവസത്തിൻെറ ഓർമ്മയുമായി ഉറക്കത്തിലേക്ക്. ഇതെല്ലാം അച്ഛൻ പലപ്പോഴായി പറഞ്ഞു തന്നതാണ്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനടുത്ത അനുഭവങ്ങളുടെ ചെപ്പു തുറക്കുമ്പോൾ ചിതറിവീഴുന്ന കൊച്ചു കൊച്ചാഹ്ലാദങ്ങളും കൊച്ചുകൊച്ചു നൊമ്പരങ്ങളും.

''ഹോട്ടലിലെത്താറായി'' അദ്ദേഹം പറയുന്നതുകേട്ട് ചിന്തയിൽ നിന്നുണർന്നു.

രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷത്തിലൊരിക്കൽ അവധിക്കു വരുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കൊന്നു പട്ടണത്തിൽവന്ന് സിനിമ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ കുട്ടികൾക്ക് ഉറക്കം വരില്ല. ഏട്ടൻമാരുടെ കുട്ടികളും ഇങ്ങനെ ഒരു സൗകര്യം കാത്തിരിക്കുകയല്ലേ. സിനിമാ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു കാപ്പി കുടിയും നിർബന്ധമാണ്. എല്ലാത്തവണയും ഈ ഹോട്ടലിലാണ് വരാറുള്ളത്. ഇവിടത്തെ 'സ്പെഷ്യൽ പൂരി' പ്രസിദ്ധമാണ്.

കഴിഞ്ഞതവണ വന്നപ്പോൾ അന്വേഷിച്ചു. ''ഉള്ളിയില്ലാത്ത ഉഴുന്നുവട ഉണ്ടാക്കിത്തരാമോ''

സെയിൽസ്മാൻ പറഞ്ഞു. ''കുറച്ചെണ്ണത്തിനു് ഓർഡർ കൊടുത്താൽ വിഷമമാണ്. ഗ്രൈൻഡറിൽ ഒന്നിച്ചാണ് മിക്സ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരു മിക്സ് ഒന്നിച്ചെടുക്കാമെങ്കിൽ ഉള്ളിയിടാതെ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം''.

''എത്രയുണ്ടാവും''.

''ഒരു നൂറ്, നൂറ്റിപ്പത്ത്''.

''ഓ, ഇത്ര വളരെ എന്തുചെയ്യാനാ. വല്ല പാർട്ടിയും നടത്തുമ്പോഴാകട്ടെ'' എൻെറ മറുപടിക്കു കാത്തുനിൽക്കാതെ അദ്ദേഹവും കുട്ടികളും നടന്നുകഴിഞ്ഞു.

ഒരു കുണ്ഠിതത്തോടെയാണ് തിരിച്ചുപോയത്.

മൂന്നുവർഷത്തിനുശേഷം ഇക്കുറി ഹോട്ടലിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു സംസാരിക്കാൻ അവസരം കൊടുക്കാതെ സെയിൽസ്മാനെ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. 'അടുത്ത ഞായറാഴ്ച വേണം. വൈകിട്ട് നേരത്തെ കിട്ടണം'' ''അമ്മാ, ഉച്ചയ്ക്കലത്തെ ശാപ്പാടു കഴിഞ്ഞേ ടിഫിൻ പണി തുടങ്ങൂ. എന്നാലും അമ്മയ്ക്ക് നേരത്തെ തരാം. ഒരു മൂന്നര നാലുമണിക്ക്. മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടിനോക്കി. നാലുമണിക്കു കിട്ടിയാൽ പിന്നെ ഒരു മണിക്കൂർ ഡ്രൈവ്. ഇടയ്ക്ക് ട്രാഫിക്ജാം ഉണ്ടായാലും അഞ്ചരയ്ക്ക് മുൻപ് വീടെത്താം. അച്ഛൻെറ ചായകുടി സമയം കൃത്യം 5.30. അപ്പോൾ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അച്ഛൻ കഴിക്കില്ല. എല്ലാത്തിനും വലിയ ചിട്ടയാണ്.

''മതി, അതുമതി'' സന്തോഷത്തോടെ ഇറങ്ങി.

തിരിച്ചുവരുന്ന വഴി കാറിലിരുന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു, ''ഈ വടയെല്ലാം കൂടി എന്തുചെയ്യും?''

''ചേട്ടൻ വിഷമിക്കേണ്ട. ഞാൻ അതിനു വഴി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അന്നു് അച്ഛൻെറ പുറന്നാളല്ലെ. അച്ഛൻെറ ഗീതാക്ലാസിലെ കുട്ടികളെല്ലാവരും വരും. രാവിലെ അവർക്ക് മിഠായിയും ഉഷ:നിവേദ്യത്തിൻെറ പായസവും കൊടുക്കാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും എല്ലാവരും വൈകിട്ടും വരും. അവർക്കുകൂടി കൊടുക്കാം. പിന്നെ അയൽക്കാർക്കും'' സന്തോഷത്തോടെ കണക്കുകൂട്ടി.

അടുത്ത ഞായറാഴ്ച ആവാൻ കാത്തിരുന്നു. ഉച്ചയൂണു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നേരം വൈകി.

അച്ഛൻെറ മുറിയിൽചെന്നു.

അച്ഛൻ കണ്ണടച്ചു കിടക്കുകയാണ്.

ഞങ്ങളൊന്നു പുറത്തുപോയിട്ടുവരാം, അച്ഛാ''.

''ഈ ഉച്ചയ്ക്കോ?''

''ഉടനെ വരാം'' സംസാരം നീണ്ടുപോകാതെ പെട്ടെന്നു് മുറിയിൽ നിന്നിറങ്ങി കാറിനടുത്തേക്കു നടന്നു. കാസ്സറോൾ ഇന്നലേ തുടച്ച് കാറിൻെറ ടിക്കിയിൽ ഒളിച്ചുവച്ചതു നന്നായി. എല്ലാവർക്കും ഒരു Surprise ആകട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ ചേട്ടത്തിമാരുടെ അന്വേഷണത്തിനു മറുപടി പറയാനേ സമയം കാണൂ. അഥവാ എന്തെങ്കിലും സൂചന കൊടുത്താലോ മറുപടി ഉടൻവരും.

''ഓ, ഞങ്ങളെത്ര മിക്സിയിലും ഗ്രൈൻഡറിലും അരച്ച് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതാ. അച്ഛനു് ഒന്നും പിടിക്കില്ല. ഹോട്ടലിലെ വട തിന്നാഞ്ഞിട്ടാ'' വാക്കുകളിലെ പരിഹാസമാണ് ഒട്ടും സഹിക്കാനാവാത്തത്. പലപ്പോഴും അച്ഛൻ കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്നുപോലും ഓർക്കാറില്ല.

കാർ ഹോട്ടലിലെത്തിയപ്പോൾ മണി നാലു്. വട ഏതാണ്ട് ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനിയും ഒരു തവണ ഇട്ടുകോരാനുള്ളതേയുള്ളു.

''അതുവേണ്ട. ബാക്കി ഈ പാത്രത്തിലേക്ക് എടുത്തോളൂ'' കാസ്സറോൾ നീട്ടി.

ചട്ടിണിയും കൂടി വാങ്ങി വടയുടെ മുഴുവൻ വിലയും കൊടുത്തു.

ഇറങ്ങുമ്പോൾ മുഖത്ത് കാർമേഘപടലം.

എന്തിനാണിത്ര വിഷമം. ഒരു ദിവസം ''ഈവനിംഗ് ഔട്ട്''നു് ''നിരുളാ''യിൽ നിന്നു് മസാലദോശയും ഐസ്ക്രീമും കഴിക്കുന്നതിൻെറ വിലയായില്ലല്ലോ.

കാറിൽ മൗനം കനത്തുനിന്നപ്പോഴും മനസ്സ് സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു. വൈകിട്ടത്തെ ചായയുടെ കൂടെ ബ്രാഹ്മണഹോട്ടലിലെ ഉഴുന്നുവടയും കൂടി കൊടുക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻെറ കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിലെ പ്രകാശം.

''ഉള്ളിയില്ലല്ലോ'' അച്ഛൻെറ ആദ്യത്തെ പ്രതികരണം.

''ഇല്ലച്ഛാ, പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിച്ചതല്ലേ''

അച്ചൻ ആസ്വദിച്ച് വട തിന്നുന്നത് നിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ കണ്ടു നിൽക്കണം.

ഇടവഴി തിരിയുന്നിടത്ത് കാർ എത്തിയപ്പോൾ ആളുകൾ ഒറ്റയ്ക്കും തെറ്റയ്ക്കും നടന്നുപോകുന്നു. വാര്യത്തേക്കുള്ള വഴിയിലേക്കാണല്ലോ എല്ലാവരും നടന്നുപോകുന്നത്.

എന്താ എന്തുണ്ടായി!

ഈശ്വരാ! ആരും ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ലല്ലോ. പോയിട്ട് കഷ്ടിച്ചു് രണ്ടുമണിക്കൂർ. അതിനിടയ്ക്ക് എന്താണ് സംഭവിച്ചിരിക്കുക.

കാർ നിർത്തി കൈയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കാസ്സറോളുമായി ഓടി.

അവിടെ, തളത്തിൽ, നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നു അച്ഛൻ.

ശാന്തമായ ഉറക്കം.

തലയ്ക്കലും കാൽക്കലും എരിയുന്ന തേങ്ങാമുറികൾ. കത്തിച്ച നിലവിളക്കുകൾ. ചന്ദനത്തിരിയുടെ രൂക്ഷഗന്ധം.

''നിങ്ങൾ പോയി അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞുകാണും. അച്ഛനു് ഒരു ഇക്കിൾ. അച്ഛൻ വല്യേട്ടനെ വിളിച്ചു. വല്യേട്ടൻ കസ്തൂര്യാദിഗുളിക ജീരകാരിഷ്ടത്തിൽ അരച്ചുകൊടുക്കാൻ നോക്കി. അച്ഛൻ വിലക്കി. അറയിൽ നിന്ന് ഗംഗാതീർത്ഥം കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. ഏട്ടൻ മൂന്നുപ്രാവശ്യം ജലം കൊടുത്തു. മൂന്നാമത്തെ സ്പൂൺ കവിളിൽകൂടി ഒലിച്ചിറങ്ങുകയായിരുന്നു'' വിശദീകരിച്ചത് ആരാണെന്നന്വേഷിച്ചില്ല. തല കറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി.

കൈയിൽ നിന്നു് കാസ്സറോൾ ശബ്ദത്തോടെ നിലത്തുവീണു.

അടപ്പുതുറന്നു് വട നാലുപാടും ചിതറി.

ചെറുചൂടുള്ള ഉഴുന്നുവട.

അച്ഛൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട വട.

അതെ, ഉള്ളിയില്ലാത്ത ഉഴുന്നുവട.

With Best Compliments

HBZ Int'l Exchange Co. (Singapore) Pte Ltd

HBZ International Exchange Company (Singapore) Pte Ltd

Raffles City P O Box 621
111 North Bridge Road
#05-16/17 Peninsula Plaza
Singapore 0617
Tel: 338 7749, 338 5231, 338 5233 & 338 6027
Tlx: RS 22400 HBZINT Cbl. Add: HBZEXCH Fax: 338 4351

We have made special arrangements for Issuance of Indian Rupees bank drafts on 2,300 bank branches all over India. This arrangement covers most of the bank branches in Kerala state.

Please contact us for your remittance requirements to India.
We provide fast and efficient service with competitive rates.

ഇൻഡ്യ മൊത്തം 2,300ൽ അധികം ബാങ്ക് ബ്രാഞ്ച് വഴി, ബാങ്ക് ഡ്രാഫ്റ്റ് കൊടുക്കാനുള്ള പ്രത്യേക ഏർപ്പാടുകൾ ഞങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രത്യേക ഏർപ്പാടുകൾ കേരളത്തിലെ മിക്ക ബാങ്ക് ബ്രാഞ്ചിലും ലഭിക്കുന്നതാണ്. നിങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിലേക്കു അയയ്ക്കുന്ന എല്ലാ റെമിറ്റൻസ് ആവശ്യത്തിനും ഞങ്ങളോടു ബന്ധം പുലർത്തുക.

Greetings and Compliments from

Susha Bhaskaran & Family

Bhamah Sudharman & Family

Mr & Mrs P P Mathews

Col. R Menon & Family

Vijayan Nambiar & Family

K Soman

Nirumalan Pillai & Family

Muralee, Vicky, Kiren, Ravin & Suren

Dr & Mrs V P Nair

A Well-Wisher

A MISSION ACCOMPLISHMENT

We celebrate the Sree Narayana Mission, perhaps the most recognised and respected social institution set in place by members of the Malayalee community in Singapore. By its very philosophy, it has transcended dialect and race constraints to emerge as a vital part of Singapore society.

The year was 1948, and it was an idea born of simple but profound beliefs in brotherhood, community service and the eradication of social injustice.

These were and are the teachings of Narayana Guru, and they were the inspiration for a group of socially-conscious Malayalees who wanted to practice the teachings of this wise man who had been born and raised in Kerala, India in the 19th century.

The Sree Narayana Mission was set up as the 109th Registered Charity in Singapore. Although initially it could only offer indirect welfare services, it soon embarked on a Food Relief Programme and a Financial Assistance Programme.

These provided a boost for those on government public assistance, by giving them basic food requirements and short-term financial aid.

Today, some 120 needy families are among the beneficiaries which also include students from poor families, who might not otherwise have had the means to upgrade themselves educationally.

Students have also been able to tap on the Mission's Tuition Programme, while others have secured interest-free study loans for tertiary education. For those with interests in Indian classical music and Malayalam language, there are classes as well, and these are open to everyone.

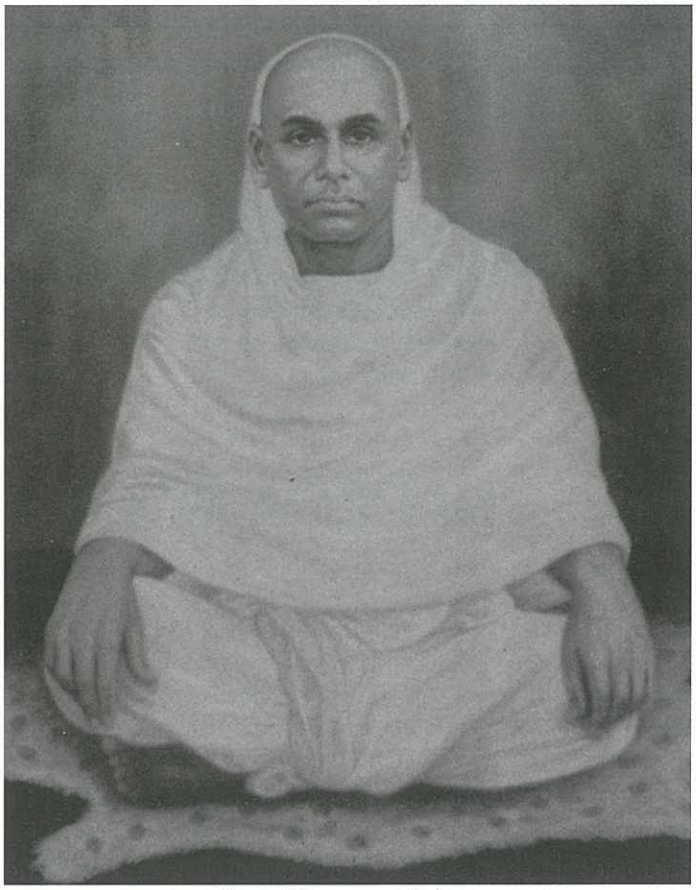

Sree Narayana Guru.

In 1979, the Mission entered into a new chapter of its very significant history. In response to the desperate need for residential and institutional care for the destitute aged sick – an often-overlooked segment in many societies – the Mission opened a Home for the Aged Sick.

This haven has gained prominence over the years, mainly because of the high quality of its care and its hygiene. When it opened its doors – and heart – it had four residents. It now cares for 150.

With its team of dedicated staff, volunteers and Mission committee members from all walks of life, the Home is poised to play a larger and more significant role in Singapore, which, like so many other developed societies, has an ageing population.

Staff, volunteers and residents.

By the year 2030, 26% of the population will be 60 years old and above, and the elderly and their families will increasingly need the support of the voluntary welfare sector for services like residential and community-based care. In anticipation of this – and with much-appreciated support from the Government – it has relocated to a new, purpose-built three-storey mini-hospital that can provide residential care for up to 250 residents.

In line with the Government's move to integrate the Aged Sick into the mainstream of society, the new facility is located centrally in the relatively new housing estate of Yishun Avenue 5.

The first residents moved into the home in February this year. With the move has come new volunteers who live in the nearby Yishun area.

On a different, more "social" level, the Mission holds once a year on the anniversary of the birth of Sree Narayana Guru, the *Chathayam* celebrations, an event which has become an important part of the social calendar for Malayalees and others who espouse the goals of the Mission.

The events include a multicultural concert, a traditional vegetarian Malayalee lunch, a sports programme for children and a public meeting. Admission – in keeping with the Mission's philosophy – is open to all for free. A special *Chathayam* Bursary Award is also open to deserving candidates of all races.

The Sree Narayana Mission is constantly forward-looking in its approach and unwavering in its aim to serve society. And with a happily increasing trend of voluntarism among Singaporeans – and the Guru's blessings – it is confident of continuing to meet these aims.

With best compliments from

NARERA INTER - TRADE

#06-03, The Arcade, No. 11 Collyer Quay, Singapore 0104
Tel: 323 0844 (5 lines), Fax: 323 1550
Tlx: RS 37170 A/B NARERA

Importers, Exporters, Wholesalers & Retailers of General Products like Canned Foodstuffs, Spices, Sauces, Pulses, Grains & Non-Food Products such as Scrap Metals (Ferrous & Non-Ferrous), Cement, Chemicals and Additives, Electronic Components, etc.

BLIND MAN'S CONTENTMENT

A short story by Thakazhi Sivasankara Pillai

Pappu Nayar accepted Bhargavi as his wife. He was blind from birth. Her reputation in the village was not good.

No one questioned the propriety of his visiting that house of evil repute. Was he not a blind man? Bhargavi's mother was fond of hearing stories from religious mythology. Pappu Nayar would relate to her all the stories he knew. His mother had twice prohibited him from going there. Finally Bhargavi became pregnant. Pappu Nayar acknowledged responsibility for this.

Pappu Nayar's mother told him he would not be allowed to set foot in her house. He had an answer: "My younger brother is not going to lead me around all the time. I need someone to look after me."

His mother asked: "How are you going to support her?"

"I don't have to give her anything. She'll make a living sweeping some compound or pounding rice."

"What about you?"

"She will look after me."

"She has had three abortions."

"Nothing of the sort. She has no peer on earth."

And thus Pappu Nayar's expulsion from home became permanent.

Bhargavi was working as a sweeper and cleaner at a Brahmin household. She was given two meals a day and a *para* (five measures) of rice every month. Besides this, she was permanently engaged by two families to pound rice by hand.

She looked after Pappu Nayar well. She would make *kanji* (rice gruel), and feed him the rice while she contented herself with the water. She was an obedient type. She hardly ever talked. Misery appeared to have wiped out all traces of cheerfulness from her face. At twenty, her sunken eyes and cheeks and falling hair made her look ten years older. There was always a shadow of sadness over her features. She never laughed out of a sense of inborn happiness. Occasionally a derisive smile would play over her dried-up lips, when she looked at her more fortunate companions.

Nearly always she managed with a thin loincloth tied around her waist. She had hardly any other clothes to change into. But she never hid her semi-nudity in shame.

Into that lifeless anddrab atmosphere had come Pappu Nayar with his lightheartedness and his wagging tongue. She never talked to him much.

Pappu Nayar would say: "Bhargavi has a boy in her womb. He will grow up and recite the *Ramayana*."

"I want a girl."

Bhargavi gave birth to a boy.

Nayar's happiness was unbounded. He would not stir out of the room. He would tell all the women who called there, "It is as I wished. Bhargavi wanted a girl."

He wanted to fondle the baby all the time in his lap. He would ask it: "Well, little fellow, will you read the *Ramayana* to your father when you grow up?"

The blind man's face would light up with delight. He would frequently say, "Bhargavi, don't you kiss the baby?"

She would reply, "Your tongue is not idle even for a minute."

"Woman, our good days have come. What more do I want? He will take me to Kasi and Rameswaram. Won't you, son?" Pappu Nayar would stroke the child and kiss it.

"Aswathi, Makham, Moolam, seven to Kethu," thus he would start calculating the horoscope. He is born under the influence of Venus even during his youth. He is very fortunate. Bhargavi, we must name him Gopika Ramanan.

He said Bhargavi should learn the old lullaby *Omana thingal kidavo* (Oh, child of the darling moon)."

She named him Raman. He asked: "Why didn't you name him Gopika Ramanan?"

She said: "Oh, for a boy born to beg..."

"Don't say that, woman. His horoscope is that of a *kesari*, a leader."

She did not learn the lullaby either.

The child would wriggle about on Pappu's lap and cry loudly. Pappu would get excited and shout for Bhargavi. She would gnash her teeth and shout,"The brat was born to scream."

Bhargavi would beat the child. Pappu Nayar would be stunned. She went to work and would return only in the evening. He would lose his peace of mind and would start muttering to himself that the child's throat was getting parched.

His affection was heartrending.

"My son has got great good fortune in store. Below his left breast there is a mole, like a lotus, a sign of divine grace."

"He would ask the women from the neighbouring houses: "Does he look like me?"

The women's eyes would be wet with unshed tears. He saw a mole in the darkness that engulfed him! He thought the child was like him. One day one of the women asked him: "Can you see?"

"I can see my son," he replied.

And he went on seeing him. When he kissed the child he would sometimes say: "You little rascal, your laugh!"

He even saw the silent laughter.

The women in the village would say: "Well, she is a bad one alright. Does that child look like him?"

It was time for Raman to be given the first ceremonial feed of rice. Pappu Nayar desired that he should perform this auspicious act with his own hands. But Bhargavi would not allow it. She told her mother that he had too large an appetite. Her mother said, "Then we must get it done by someone else. He should not grow up with a large appetite and an outsized tummy. "I did not know I ate so much rice,"Pappu Nayar said and laughed in genuine amusement at this joke.

The child grew up. Things started getting worse for the family. Bhargavi lost her job with the Brahmin family on an accusation of theft.

"Don't keep the child hungry. Give him my share," Pappu Nayar would tell Bhargavi.

It was *Karkatakam*, the traditional month of scarcity. It was three days since even rice gruel has been cooked in the house. They managed one day eating cooked bean leaves. The second day they managed with rice bran. On the third day, their neighbour Kesavan Nayar gave them two-and-a-half *chakkams* (about ten *paise*). They bought a little rice which they made into gruel. Bhargavi, her mother and son ate it up. Pappu Nayar was sitting on the verandah having the *Ramayana* read to him by a neighbour. He was not aware of what was going on in the kitchen.

That night he was lightheartedly singing couplets from *Kuchela Vritha*. His gnawing hunger would not let him sleep even after midnight. The neighbours could hear him reciting the verses and beating time. Bhargavi became

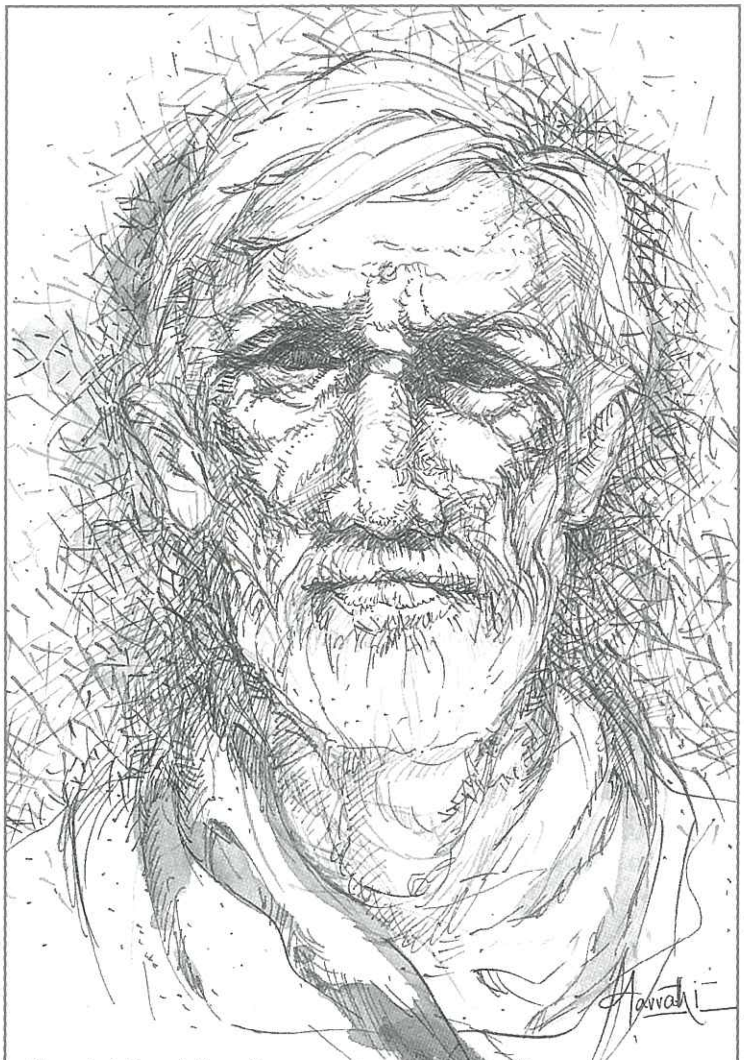

Illustration by Parvathy Nayar Narayan

angry: "What madness is this?"

"Was I not singing Bhargavan's praises?" He stopped and prayed silently.

Bhargavi became pregnant again. The time Pappu Nayar told her she would give birth to a girl.

The elder child began to talk a little. He would call his mother *Amma* and his grandmother *Ammoomma*. But even the basic sounds for father never came from him.

"You little fellow, why don't you call out 'Father'?"

And then Pappu Nayar would console himself that the word for 'Father' was difficult to pronounce.

Bhargavi fell ill many times during this pregnancy.

Pappu Nayar continued to say that their miseries would all be over. Raman would not leave his mother's side. He would go nowhere near Pappu Nayar. Pappu Nayar would tell him that his mother was expecting a younger sister for him and he would ask him to kiss her where it was.

Bhargavi gave birth to a girl. As before, Pappu Nayar cast the child's horoscope and said that she was destined for a happy marriage in her fourteenth year.

"My daughter looks like her mother, doesn't she, sister?" he asked Kuttiyamma from the next house. She laughed and a broad grin spread on her face.

"Yes, I think so," she replied.

The neighours discussed and decided who was the likely father of the girl.

Now there were two children. The poverty of the family increased. Bhargavi's health was shattered. She was too weak even to go to work.

Pappu Nayar consoled Bhargavi and told her that their poverty would soon end. She wanted to escape from all that misery by committing suicide. He argued that the children would be left orphaned and suicide was foolish. But not even a tear dropped from Bhargavi's eyes. She would just grind her teeth in helpless misery. Her lustreless sunken eyes sometimes lit up for a moment with inhuman brightness, but presently she relapsed into helpless acquiescence. One day she told him: "Why don't you go out and beg?"

"Woman, you are right. You are talking sense. But I will have to leave the village. The problem is how I can be away from the little ones."

Bhargavi was again carrying. This time she was too ill even to get up. For many days there was not even a fire in the kitchen. Pappu Nayar would send Raman every noon to the neighbouring Brahmin house. The mother and the children would take the rice gruel they gave. Pappu Nayar would have some if there was anything left. He would say, "When I hear the *Ramayana*, I want neither food nor drink."

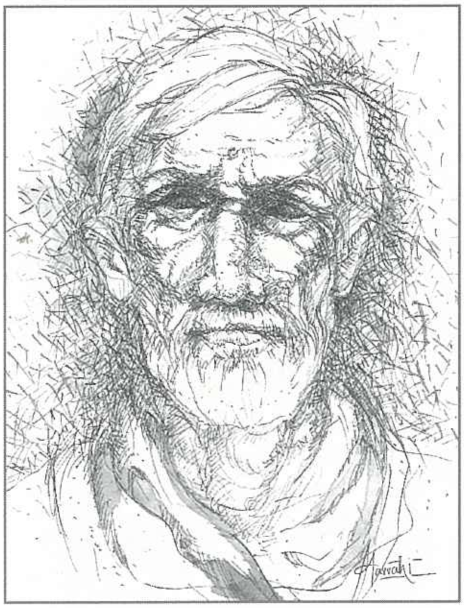

He would thus spend the day listening to the *Ramayana* read to him by someone. At night he would repeat such lines as he could remember.

The hungry children would cry. Bhargavi would not utter a word. Pappu Nayar would say, "All this misery will end."

The children were left to themselves uncared for. Raman was not to be seen during the day. He went from house to house begging. The girl fell ill. He would borrow rice from some neighbour and get some gruel prepared for her. Raman would return home ar dusk. He would be asked to recite *namam*, words in praise of God, but would not pay any heed. Pappu Nayar would make him sit beside him and tell him stories from religious mythology. He would go away, while Nayar continued his narration. He would realize of Raman's absence only when he heard his voice in the kitchen.

The baby born to Bhargavi was a boy. He died on the fourth day.

In a way that was a blessing. How would they bring it up? Pappu Nayar consoled himself with this thought. He told Bhargavi, "It is my responsibility to bring up the children. We have two children now. How will they live? We do not want any more children."

Raman was now six years old. Pappu Nayar decided that he should be taught reading and writing. He was put to school in the ensuing month of *Edavam*.

Bhargavi got back the job she lost at the Brahmin household. Pappu Nayar said it was the good fortune of the child which had died. Thus the family had the means for one meal a day. But it brought no comfort to Nayar. He continued to starve. Every noon and night, mother and children would eat the food brought from the Brahmin *madom* (house). Nayar would be sitting on the verandah reciting prayers or listening to the *Ramayana*. Occasionally, he was given something to eat. He never asked for food. He took what was given.

Raman was not going to school. His mother had asked him to stay away. She said she could not afford the expenses. Pappu Nayar admitted she was right. All the same his children should learn to read and write. After all, the boy was only six. He said they would wait for the next year.

And the children? They had never called him Father till now. They would laugh when they saw him groping around in his blindness.

"Daughter, some here," he would say and stretch out his hands. The girl would not go near him, She would stand at a distance and make faces at him. Once he told Raman: "Son, bring me some betel leaves and nuts to chew."

Roman spread lime on the betel leaf with a generous hand. The cunning lad put some pebbles in place of areca-nut. Pappu Nayar got his mouth burnt. Raman clapped his hands and laughed.

Nayar also laughed at the prank.

One day Pappu Nayar stepped down from the verandah to the front yard with the help of his stick. Raman who had walked out in a huff from the kitchen after quarelling with his mother knocked off the stick. Poor Nayar fell on his face. He would describe these events to passers-by and praise the boy's high spirits.

Two years passed thus. Raman had still not been put to school. Several times Pappu Nayar talked about this to Bhargavi. She would say: "With your glib tongue you can say anything you like."

"But, is there not something in what I say?"

She would say nothing in reply. She would indifferently go about her work. Raman was involved in some petty thieving. Nayar asked him: "Is that right, you fellow?"

"I'll take care of that," would be the reply.

After all, he was a boy. He would be all right when he grew up, Pappu Nayar consoled himself.

Bhargavi again became pregnant. That surprised Pappu Nayar a little. He asked her: "Bhargavi, how is this?"

She didn't answer. At this time Bhargavi sent Raman to some house to work as a domestic helper. Nayar complained about this to the neighbour Kuttiyamma: "Was it right to send him away thus? Should he not learn to read and write?"

"My dear, yes..." and then Kuttiyamma checked herself. Kuttiyamma had been an eye-witness to many of Bhargavi's goings-on. She had grieved over the way Pappu Nayar had been ill-treated by Bhargavi. She had seen her eating her fill of rice and curry while the blind man was starved. She had seen it and wept. Besided she had now come from Pappu Nayar's mother with a message for him. People around were talking of the sad state of affairs. But out of sympathy no one would talk to him directly of such things. And so the evil side of life lay hidden from him behind the perpetual darkness in which he existed. People were afraid that he would not be able to bear the burden of the hell in which he lived if it was revealed to him. His unbounded affection for Bhargavi wrested admiration from everyone. At the same time his unshakeable optimism was a matter of surprise. The world bowed before his sincere and enviable spirit of sacrifice. He had not spoken one word in anger to Bhargavi. How could he be made to face the stark reality?

Kuttiyamma could not bring herself to spell it out. Pappu Nayar said: "My son is a clever fellow. He is working for a big office. He will learn to read and write."

"Pappu Nayar, he is not your son."

"No, he is a child of God. Is not this world itself an illusion created by

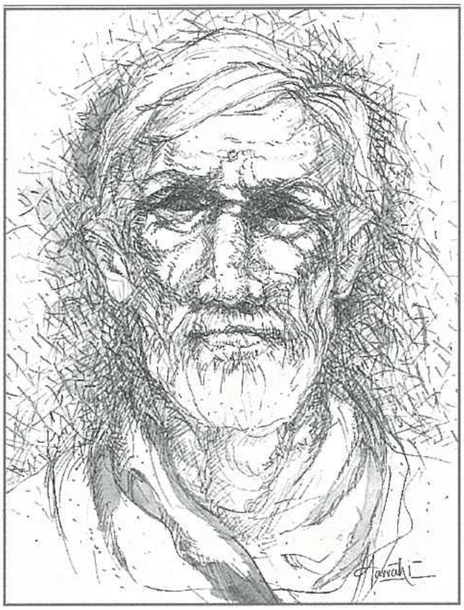

God?"

Kuttiyamma did not say anything to that. She did not have the strength to do so.

Bhargavi gave birth to a son this time. Nayar was very happy at the new addition to the family.

He said the child would be a companion for him. Another day, Kuttiyamma came again. She said: "You are lucky you cannot see. You do not have to see the misery and evil in this world."

"There is no evil in this world. True, there is poverty, but that will end. If there is sorrow, there is happiness also sister."

"No dear, not that..."

"I am not unhappy; God has not sent down any sorrows for me. Of course, I am a little uneasy about my children. Raman has not even written me a letter."

"You would not feel like this if you had seen those children."

"I see my children."

"If so, are you their father?"

Kuttiyamma's heart missed a beat. She had blurted out the truth without thinking. Pappu Nayar hesitated, fumbling for an answer. The next moment he said: "They are children."

"What do you know, Pappu Nayar?"

"You may be right, sister. The present child - it - I am not a fool, sister. Blind people have an excess of intelligence. I know many things. One night I heard the jingle of coins from inside the house."

"You sit in this verandah. She is a demon."

Pappu Nayar did not respond immediately.

"What of it? At least the world will not say that the children have no father."

"Do these children call you 'Father'?"

"No, but I love them. Look, my Raman and my Devaki are standing before me. How lovely they are! The little darlings! They are my children. Should I not do something for them?"

"She has been deceiving you."

"She is to be pitied. How much she has starved! Perhaps this is her only way of subsistence. She requires a husband to show the world. At least I have been of help to her that way."

Kuttiyamma had no answer for him. His heart was large, wide as the universe. He was someone groping about in the dark. His mind was a luminous crystal with a perpetual inner light. Many, many worlds flitted about playfully in its prismatic brilliance.

Kuttiyamma left in silence. That night also the neighbours heard him reciting the Kuchela Vritha.

Translated from Malayalam by V Abdulla, and reproduced with kind permission from the author who lives in Kerala, India.

ROOTS & REALITY

Journalist PN Balji ponders the importance of sustaining healthy cultural roots while growing outwards.

Every time I take the train out of the sleepy and rustic station called Mahe in Kerala, I ask myself: "Do I know this place enough? Do I want to live here?"

I must have done this about 15 times in the past 20 years, and each time the answer to both questions has been a firm "No."

My roots began in Kerala. My parents came from there. I was born there. I have friends and relatives there. I like the place very much. The swaying coconut palms, the still backwaters, the rickety autorickshaws, the innocent faces, the *Kathakali* dances, the dilapidated bars and the late-night discussions I have had with my friends there...all these provide a temporary ballast to life in Singapore.

Over time, these one-month jaunts have also given me a peek into a great civilisation and culture.

I look at my two daughters and wonder: Will they ever soak in the joys of *Sundara Keralam*? I raise this point here because of the possibility of Malayalee youths in Singapore missing out on unlocking the myths, mysteries and magic of the land their fathers or forefathers came from.

Many of these children don't speak the language, have an obnoxious view of things Malayalee (except maybe the food) and are caught in the classic Singapore trap of viewing the world with tinted glasses.

The parents are helpless. They are so caught up in the vicious cycle of their work and their children's education that they are forgetting they are breeding kids whose only link with their roots will be the word MALAYALEE in their identity cards.

That will be a sad day, indeed. To prevent that from happening, grandparents can be asked to play a key role. The *moothachans*, *moothammas* and *achamas* are walking encyclopaedias on the customs, rites and fairy tales of the Malayalam culture.

I have only my personal experience to go by. My mother and my in-laws don't live with me. Yet there is regular phone contact between my daughters and them. Although these are not good enough, the little bits my children have picked up from these conversations give them, I think, a certain sense of balance in their lives.

These contacts with the language and culture can be enhanced if the family is conscious about the benefits for their children.

And you don't need grandiose plans. Little things will do. Like watching some good Malayalam films with the children. Getting them to read stories about Malayalee legends and heroes.

But we can only ensure our children retain their ethnic connection while fitting comfortably into our multiracial society if – and this is a big "if" – we shed some of the chains that shackle us from moving forward. This has an impact not just on the Malayalees but the entire Indian community.

Time and time again, I have heard Indians here complaining that they are being discriminated against. I know it is an emotive subject but it is high time that it is brought into the open. Recently I had a heated argument with an Indian friend who started with this line:"They will never give us a chance to do well here."

I asked him: "Who runs Singapore Airlines, the Republic's icon on the world stage? J Y M Pillai, right? Isn't he Indian? Who runs the listed trading company called Inno-Pacific? Gopinath Pillai. Isn't he Indian? There are three English language newspapers in Singapore. Two of them are edited by Indian Singaporeans.

" So what is all this about Indians

not being given a chance?"

I am not sure my friend was convinced. But many who are caught in this minority syndrome must ask themselves a more pertinent and philosophical question: Is there a country out there where a minority has a better chance of doing well than in Singapore?

In fact, I will argue that Singapore has two pre-requisites for minorities to prosper. The two conditions: A Chinese majority that controls the country in both population and political and economic power. These two conditions ensure that the minorities do not threaten the majority and multi-racial tensions are thus eased.

Fiji and Malaysia are two living examples of what can happen when the majority feels threatened. In Fiji, the Indians not only controlled the economy but were close to winning the numbers game with the native Fijians being nearly ousted as the dominant race. The result was a military coup to re-establish their superiority.

A person does not get promoted in his job and he blames the colour of his skin for it.

In Malaysia, the numbers were getting tricky. And economic power in the hands of the Chinese began to make the Malays restive. The result: The May 1969 riots and the New Economic Policy which was intended to give *Bumiputras* a headstart in life.

Do we want to go the way of Fiji and Malaysia? Any sane Indian Singaporean will definitely say "No."

I sense that the silent breast-beating that goes on in our community about discrimination is the result of inherent weaknesses in ourselves.

A person does not get promoted in his job and he blames the colour of his skin for it. Very seldom does he do a thorough soul-searching to find out whether he deserves that promotion.

The bottomline is this: Discrimination is a subjective and sensitive matter. To be sucked into this cesspool will do the community no good. It is better to look at the brighter side and ask ourselves: Is there a place in this world that offers a better place to live?

My answer has always been a big "No." So let's accept the impurities, quirks and foibles that come with the Singapore system, and make a decent living for ourselves and our children.

With that sobering thought, I wish all Malayalees *Onasamshagal.*

PN Balji, Editor of *The New Paper*, wrote this article in his personal capacity.

With compliments from

Citiview
PROPERTIES

K. Sudhakaran
Managing Director

Citiview Properties
No. 1 Marine Parade Central
Parkway Builders' Centre #11-07
Singapore 1544
Tel: 440 0888 (10 lines) Fax: 440 4292

Member - Association of Singapore Realtors

REAL ESTATE AGENCY • PROPERTY MANAGERS

STUDIO alpha

- Portraiture
- Editorial
- Still Life
- Product Photography

YK FOO
Photographer
556 Sims Avenue Singapore 1438
Tel: 453 4005 Fax: 746 8901
Pager: 200 6629

SAME STOCK, DIFFERENT STYLES

Sankara Ruby, a Malayalee expatriate living in Singapore for the past three years, shares his observations and muses about the differences between the "home-grown" and the Singapore versions of the Malayalee species.

Malayalam movies of the early 70s had songs in praise of the natural beauty of Kerala. They rhymed that there was a very green pasture on the other side of the mountains. This was clear to me in those days when I had not too much money, and used to travel back to Kerala from Delhi by train. After the arid wastelands of north India, and the uninteresting plains of central India, it was such a delight for the eyes and mind when the train chugged into Kerala at Palghat and I could feast my eyes on the green carpets everywhere.

Later on when I moved up the grease pole, and visits to Kerala became more frequent by the much-maligned Indian Airlines, the same sights greeted me from the window of the plane while losing height for landing. How apt is the name Kerala, the land of the coconut tree.

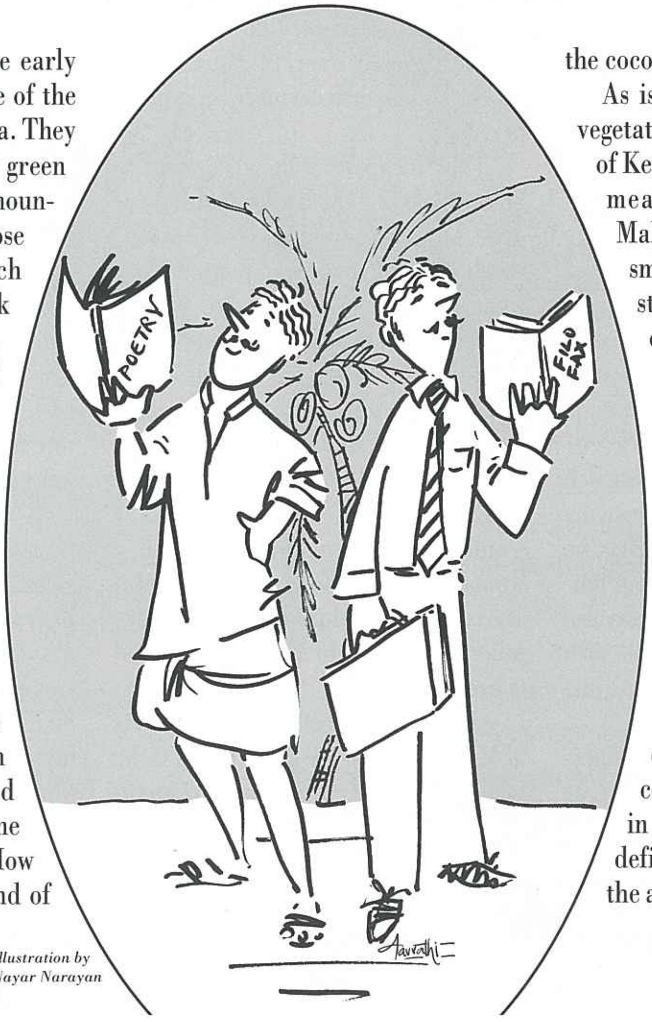

Illustration by Parvathy Nayar Narayan

As is the Kerala topography and vegetation typical, so are the people of Kerala, the so-called Malayalees, meaning people who speak Malayalam, the language of this small state in India. We are a bit strange and peculiar, as is clear even from the English spelling of Malayalam, same when spelled from both ends. The great Vivekananda is reported to have said that Kerala is a "mental asylum". Sometimes I agree with this great thinker.

When writing about Malayalees in Kerala and Malayalees in Singapore, I tend to get stuck on the basic definition of Malayalee. Recently I came across an article in the staid *Straits Times* on the definition of an Indian (or at least the attempt to explain the term). If

we define a Malayalee as someone who speaks Malayalam, I need not continue with this essay since not many Malayalees speak Malayalam outside their state. Be it due to lack of access to teaching centres or apathy, many later generation generation Malayalees do not know the language. So my treatise will be more on the Malayalee who is a Malayalee by having his or her roots in Kerala.

During my short "social" visits to Singapore in the late 80s, I was put in contact with many Malayalees who have been here for a long time. I got in touch with them, since my main hobby is talking and the bigger a crowd there is, the better for me since it takes longer for a bigger group to get bored with my monologues.

From such early visits, the first impression of Singapore Malayalees was that they lived in a world of schedules. Even entertainment had a fixed, prearranged time and place. The easygoing style of Malayalees that I had encountered in Delhi, Bombay and other parts of India seemed to be lacking here. The people were correctly friendly, they did invite you home for very good Kerala meals and you were dropped back at your hotel.

At times it would almost feel as if an item in the host's engagement diary had been attended to and ticked off smartly with a red pen. The back-slapping camaraderie usually associated with rum-drinking Malayalees was, I felt, absent here (a good friend of mine used to berate me for taking back – or bringing back, for speakers of Singlish – Black Label whiskey for him from my foreign jaunts. For the same price, he preferred a number of XXX rum bottles since, he maintained, the Malayalee palate is just too crude to distinguish the taste of Black Label and it was just a waste of money).

After arriving here for a semipermanent stay, these early impressions have solidified, although they are now tinged with understanding of the social context, and the push-pull forces in this society.

I have a huge circle of friends from both the above classifications, and the distinctions have become more clearcut. Although both sets are equally good friends, admittedly I tend to be more at ease and comfortable with a crowd of expatriate Malayalees than with "Singapore" Malayalees.

Let me describe the differences. The Kerala Malayalee is more keen and vociferous about carving a niche for the culture wherever he or she goes. The Singapore Malayalee tends to be more forthcoming with monetary support for the cause even as he appears less willing to engage emotionally with it. Perhaps this is due to the extremely hard-pressed schedules that so many of them live with.

This is not to belittle the tireless efforts of many artistes that I have personally known over the past three years. May their tribe increase in numbers.

The Singapore Malayalee seems to be slowly losing the traditional style of dress and attitude. This is an obvious result of living in a cosmopolitan place where convenience is primary. While I am not too old to appreciate the shapely legs of slim Chinese girls in mini skirts, I'm not so sure our generally well-nutritioned Malayalee Miss with her generally spindly legs would have the same effect! In the rush of life here, I wonder if the Singapore Malayalee woman tends to forget the graceful saree and other ethnic outfits which are tailored to highlight natural assets and conceal flaws.

One similarity between the two sorts of Malayalees, on the other hand, is the lack of cohesiveness within the community. Where I come from, it said that when there are three Malayalees, there will be four Malayalee associations. It is a sad realisation that constant exposure to the multiracial Singapore environment and the higher levels of education here have not made a dent in this well-known Malayalee malady.

I see very little cohesiveness among the Malayalees in Singapore. The petty differences based on religion and caste are very much evident and maybe much more than in other cosmopolitan cities of the world. I have the greatest respect for the Indian self-help association, SINDA, and its efforts to improve the standards of Indians in general in Singapore. But I can't help wondering if more efforts could and should be made at the level of the Malayalees?

I say this because of another difference I have noted, this one between second or third generation Singapore Malayalees and the children of expatriate Malayalees.

Maybe the expat is always worried about having to go back to India where the education and job market is so competitive that you have to be on top to survive. In Singapore, on the other hand, I feel that the strong and vibrant economy may be giving a false sense of confidence, a feeling that even an average performance will do since jobs are aplenty and the economy can accommodate laggards as well. I feel this is a very wrong assessment and that the Singapore Malayalee should be as competitive as anybody else. This country holds so much promise and opportunity and it will be foolish not to ride with Singapore's success to the very top, instead of being left along the sidelines clapping.

I've arrived at my observations after an admittedly brief overview of the community, and they are intended to be read as purely personal opinion, not a judgement. I am ever ready to stand corrected and change my views based on the experience and knowledge of all my friends, both local and expatriate (and possible enemies who may have taken offence at some of my comments. But unlike Khushwant Singh, I write without malice to anybody.)

INDIA

Holidays spiced with loads to do and see

India is a celebration of life that has been going on now for almost 5,000 years.

And it shows.

The country has numerous historical monuments which have endured the centuries in all their intricate splendour.

Experience the awesome magnificence of the Taj Mahal, one of the Seven Wonders of the Ancient world. Or marvel at the ornate maharajah palaces of Mysore. Or explore the over 500 intricate 11th century temples in Orissa.

The more adventurous may prefer trekking in the

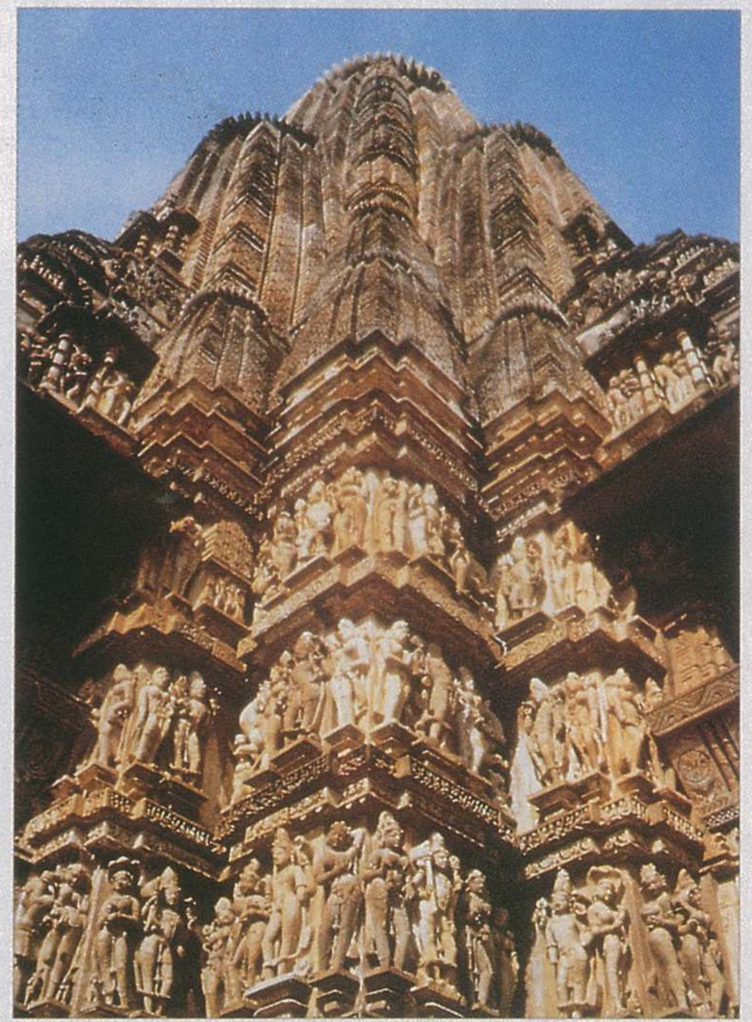

foothills of the Himalayas. Or a safari into any of the 55 national parks teeming with wildlife to catch a glimpse of the Bengal tiger. Or join an adventure camp for white water rafting.

Even the more experienced shopper will be dazzled by the bargains in silk carpets, exotic gems, intricate handicrafts and valuable heirlooms in the many bazaars and emporiums.

You could also take off to the breathtakingly beautiful ski resorts in Himachal and Uttar Pradesh. Or soak up the sun at the world famous beach resorts of Goa. There's more. Much, much more.

And all for a lot less than almost anywhere in the world.

Contact your travel agent for more details or call the Indian Tourist office on 235 3800.

भारत
India

Government of India Tourist Office

Singapore: 20 Kramat Lane
#01-01A United House
Singapore 0922
Tel: (65)235 3800 Fax: (65)235 8677

LUSH LIFE AT THE CAPITAL

*On a leisurely journey through Kerala's Trivandrum, **Purnima Sharma** is enticed by the lush greens and architectural splendour of this capital city. **Vijendra Tyagi** captures the beauty in his photographs.*

Stunning yet soothing coastline beauty.

With grand, natural spectacles that more than gladden the eye, territories wild and primordial, Kerala is a land of exuberance. Overflowing with greenery, coconut-palms swaying to the call of the light breeze and picturesque landscape, the old-world charms of the state that lies along the South-West coast of India is enticing. And we are hooked, as the train chugs past delightful lagoons, fishermen out for a lucrative catch, and of course, the lush greenery that has become almost synonymous with the area.

Though a bustling state capital, Trivandrum is regarded as one of the loveliest cities in India. Believed to have been built on seven hills, this quiet little town is spread over an area of just 74 square kilometres.

As we move out of the station, the city presents an amalgam of bustling bazaars and broad avenues interspersed with stretches of tranquil hamlets that still retain the charm of a traditional lifestyle. The "Gulf money" is apparent in some of the structures that make occasional appearances, but all this should soon be a thing of the past, we are told, with people having become wiser to the judicious old-time, low-cost houses more suited to the weather here.

As our hosts in the city point out, Trivandrum boasts of being associated with King Solomon, whose ships landed

at a port called Ophir, believed to be near Trivandrum. Traders, it is believed, came here even as far back as 190 AD for sandalwood, spices and ivory.

Even today, these attract visitors to the city, who, upon leaving, carry not just souvenirs but also memories of its lush-green beauty, coconut palms, clean streetside stalls adorned with clusters of bananas and king-sized coconuts and its famed backwaters. And what adds further charm are the *lungi*-clad gentlemen and ladies in bright sarees and their thick lustrous hair laden with flowers going about their daily chores.

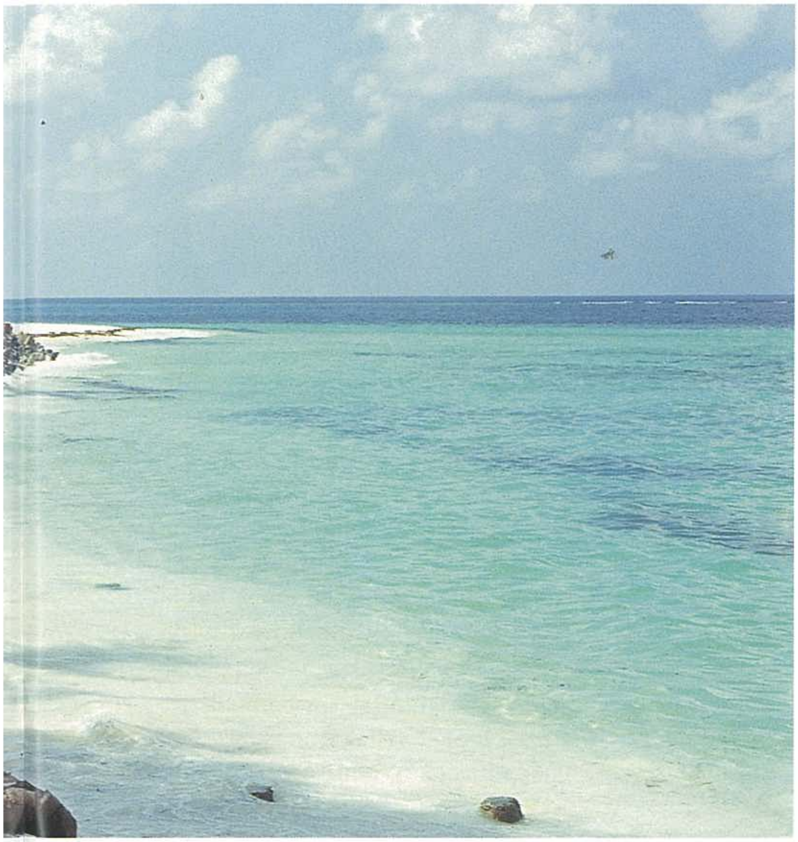

Trivandrum or Tiruvananthapuram, as the city is also called, takes its name from the statue of Lord Vishnu in the main house of worship here – the Padmanabhaswamy Temple. The statue enshrined in the sanctum is that of Lord Vishnu in his *anantha sayanam* pose, that is, reclining on the coil of the celestial serpeant *Anantha*. The name of the city is derived from the words *Thiru-Anantha-Puram* or, the town of Anantha. Although no records of its antiquity exist, the sanctum is believed to be 1,500 years old.

The *piece de resistance* is of course, the Padmanabhaswamy Temple, believed to be one of the 108 shrines sacred to the Vaishnava sect in India. The structure is impressive as we walk within its hallowed environs. The *Kulashekhava Mandapa* or the main pavilion stands supported by 400 beautifully carved pillars of granite. The 100 feet high *gopuram* (tower) has seven storeys and each has window-light openings in the centre. The stone basement of the tower is covered with elaborate sculptures and the masonry above is replete with ornamental works of figures from the *Puranas* and other such ancient scriptures, the top having gold steeples or turrets. The flag staff of the temple, we are told, is about 80 feet high and tapers towards the top bearing the statue of the divine bird Garuda, the vehicle of Lord Vishnu.

There are some interesting legends associated with this temple that charm avid listeners like ourselves. The priest, evincing our interest tells us how the entire area housing the city today was once a thick jungle. A poor couple lived in a hut here. One day, as the woman was busy with housework, she heard the cries of a infant coming from the

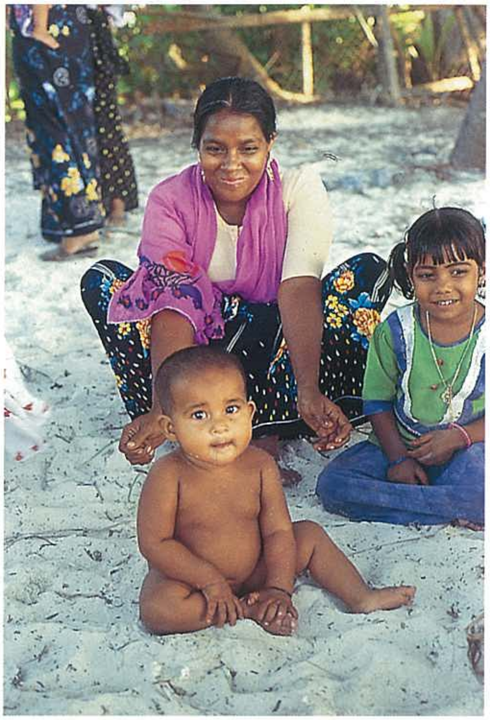

And it's just the place for kids.

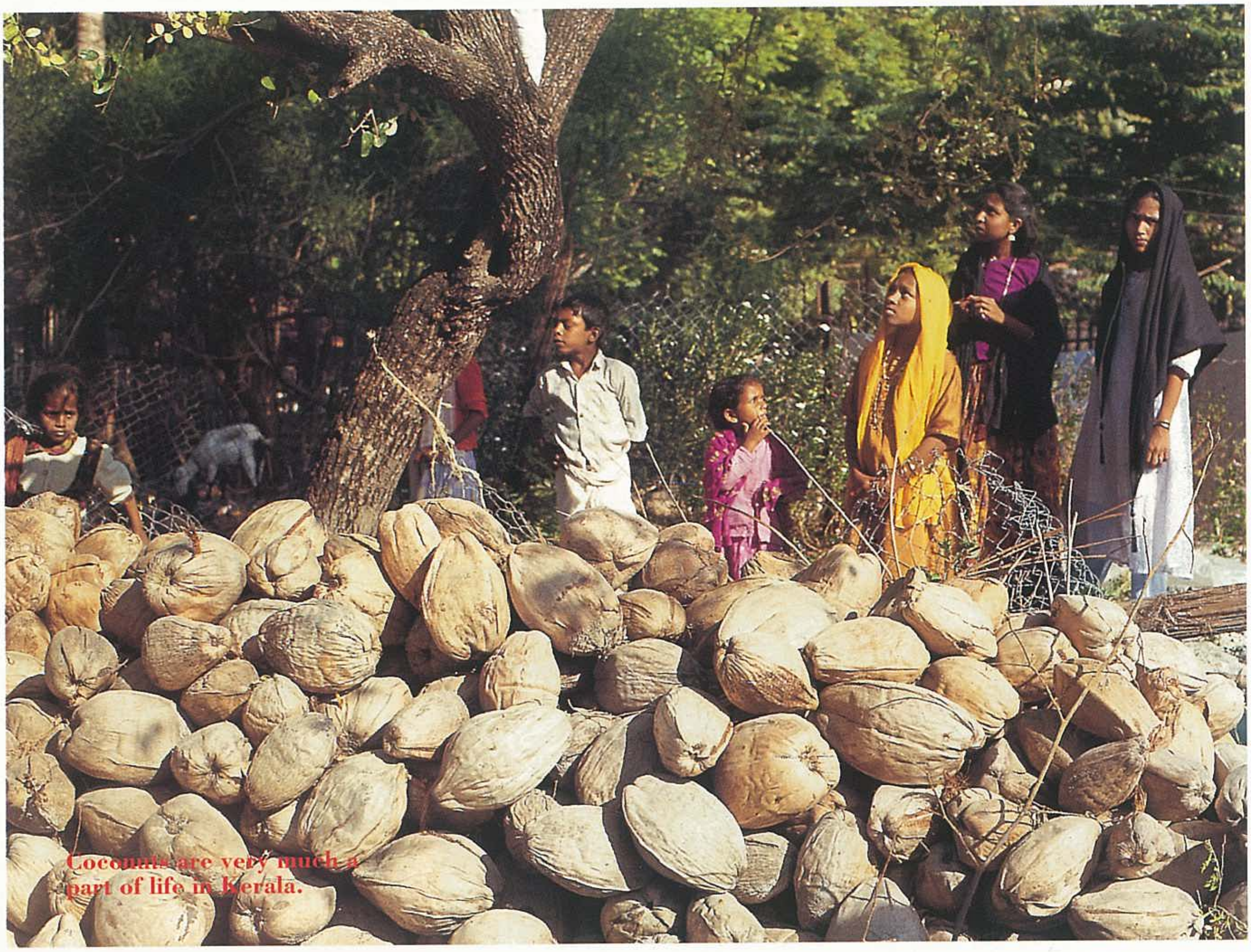
Coconuts are very much a part of life in Kerala.

deep woods. Wending her way through the thick growth, she found a beautiful baby crying. Having washed and fed the baby, the woman reluctantly left it there thinking its mother would come looking for it.

She returned home and related the incident to her husband who, upon hearing so much about the beauty of the child, wanted to see it for himself. When he got back to the spot, the couple were amazed to see that a huge cobra was carefully dragging the child towards a hole in a nearby tree. That done, it spread its hood to protect the child from the blazing heat of the sun.

Seeing this, the couple were convinced that this was no ordinary infant but an incarnation of Lord Vishnu. Both fell on their knees praying to and thanking the Lord for appearing before them. Later, as the news of the Child-Lord spread, everyone including the king rushed to the spot hoping for a glimpse. But he proved inaccessible to them all. The king, however, got a temple built at the very place the child was seen by the woman.

Always a surprise to the newcomer, these ancient martial arts still practiced today.

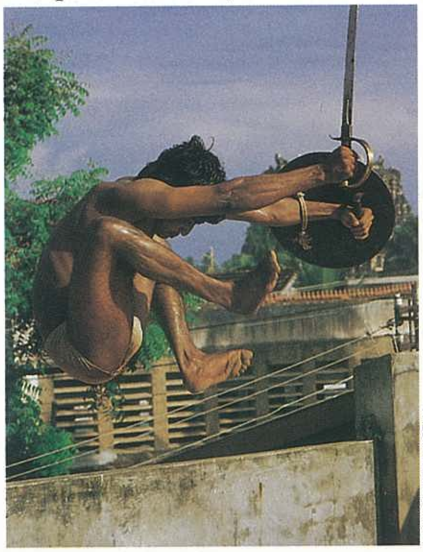
MEDIA TRANSASIA

According to another legend, Vilvamanglam Swamiyar – an ardent devotee of Lord Vishnu – was once performing his daily *puja* (prayer) with his eyes closed in deep meditation. But he was constantly disturbed by a frisky child who would come and topple his *puja* material. Swamiyar, initially patient, soon got irritated and abused the child with his eyes still closed. The child walked off in a huff, saying that the Lord the devotee was seeking was none other than he Himself.

By the time Swamiyar opened his eyes, the child had disappeared. But a voice was heard saying that the Lord would now grant him *darshan* only at place called Ananthankadu. The present temple is believed to be at the place where Swamiyar was finally granted the Lord's blessings.

Although the Padmanabhaswamy Temple is the landmark of the city,

Sunset over the hills of Kerala.

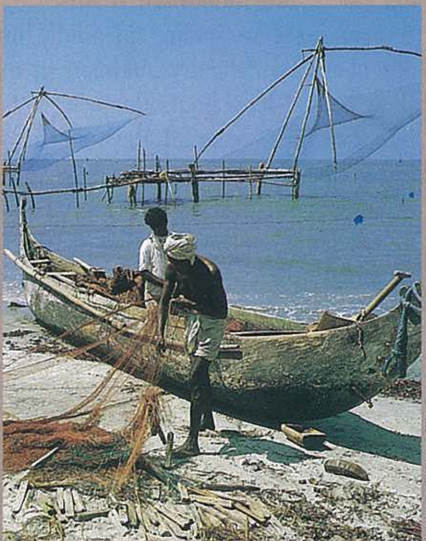

MEDIA TRANSASIA

The people who bring you the fish for the famous Malayalee *meen* curry.

Gables, turrets and sunny courtyards are very Kerala.

MEDIA TRANS-ASIA

Heading majestically into the forest.

there are several other places that should be visited. The Trivandrum Museum, with a profusion of gables and turrets is a fine example of architectural exuberance. A repository of some fine works of art, it boasts a 230-year old temple-car made for Lord Vishnu, artistically designed and ornamented. Besides this, bronze sculptures, objects carved from wood, models of temples, antique jewellery and so on make the museum worth a visit.

Sri Chitralayam Art Gallery, located within the museum proves to be a veritable paradise for lovers of art, with its collection of paintings from Indonesia, China, Japan and of course, India. The Indian section fascinates with its works of famous artists like Rabindranath Tagore, Jamini Roy, K K Hebbar, Nicolas Roerich and Raja Ravi Varma. There are Rajput and Mughal miniatures as well, besides the famous Tanjore paintings encrusted with semi-precious stones.

A short drive past the airport at Trivandrum takes us to the Veli Tourist Village, that gives the impression of being miles out into the countryside. The most exciting part of Veli are its backwaters that lead immediately off Trivandrum. In fact, the areas drained by the backwaters are rich farming land and for centuries these placid, gently flowing waters have brought fertility to the Kerala lowlands. Sitting in a simple paddle-boat we glide past charming houses, and of course, people. There sits a Kerala beauty, gently massaging her black cascading hair. A little boy returns our wave, smiling splendidly for our cameras. Swarthy boatmen sit in their basket-like boats throwing nets into the water – after all, the home fires have to be kept burning.

Just about 18 kilometres away from Trivandrum lies Kovalam that provides excellent opportunities for a "sun and land" holiday. Regarded as one of the finest beaches in the world, Kovalam's sensuous waterways and sleepy lagoons prove ideal for swimming and other watersports. We, however, are not so fortunate with the heavy monsoons having made their visit lately and the sea going wild with joy. Nevertheless, we stand close to the banks enjoying the waves as they frolic and circle around our ankles often making us lose our balance, or hunting for charming shells left behind by the white-waters.

For the convenience of visitors, accommodation ranging from 5-star hotels to modest but charming tourist-huts is available from Kovalam itself.

There is yet another experience that Kerala offers – wilderness and wildlife. The road to the Thekkady Sanctuary takes one through tea estates with manicured slopes and spice gardens and pretty crystal-clear waterfalls.

Accomodation, we find, is well within walking distance of Thekkady's Periyar Lake – the heart of the sanctuary. Visitors are taken around in launches. Ones does not drive around the forest as is generally done in other sanctuaries. As our launch put-puts its way forward, our first encounter is with the birds – snake-birds, cormorants, fish-eagles, kingfishers. One can also spot what the launch-driver refers to as the "water dogs" – the shy yet playful otters and the turtles, both of whom lead private lives and submerge when the exposure becomes too much.

Looking out towards the shore, we catch sight of *sambars* – generally roaming around in groups and bison as they graze, move slowly and purposefully about. And then, framed amongst the lush growth we catch sight of large, graceful brown-hued beings. These are elephants we see, who generally cover themselves completely with mud to keep the flies and mosquitoes away. Could we move closer, we ask the launch driver, who of course smiles, shake-nodding his head in that unmistakeably Malayalee way. The requisite rule has to be observed: wildlife must not be disturbed. We agree. Just then another group emerges majestically, not far from where we are, and walk away like heralded sculptures, into the green depths of the jungle.

PASSIONATE PAINTER

PHOTOS BY YK FOO

Originally from Kerala, South India, 29-year old Parvathy Nayar Narayan is a full-time artist who held her first solo exhibition Woman and the Elements at the Temasek Polytechnic early this year. She shares her views – on art, the role of women, her Malayalee background and the local art scene – with

Shila Fernandez.

"It's the Malayaleeness in me… that has made me the artist I am."

SF: Early influences in your life: who would you say had a part in shaping your personality and life?

PNN: I don't really have memories of my very early days. I remember just a feeling or a snapshot. I remember my grandfather's voice vaguely. He was a big and loving presence. Strangely I don't remember his face. He was an important person in the family – very colourful, individualistic, extremely confident, almost larger than life. He would go off and do his own thing, say what he thought. It's hard to tell what the truth of the memory is and what has been added on through the years. Indirectly he shaped me without being there.

He had a fiery temper. When he was young, he was involved in the freedom struggle for India in Kerala. To prevent him from being jailed, my great-grandfather sent him to England to study law. He came back and was the manager-cum-patron of the football team along with his own law business in Trivandrum. He took his football team to Trichur. Someone said something about a nice girl there whom he later met and decided to marry. She was to be my grandmother. She played the *veena* beautifully and she bowled him over with her height, grey eyes and long black hair. It was in the local Trivandrum papers how he had lost the football match, but won the heart of a young lady. Trichur was considered a foreign part in those days and my grandfather's family was quite worried about the girl he had chosen! He mellowed after many years and became very religious. I wish he had been around longer. My family was definitely a close-knit one. They did influence me more than I realised at the time.

SF: How would your grandfather have described you as a child?

PNN: We come from a matrilineal society in Kerala and I was the first granddaughter born in a very, very long time. In my mother's generation, she was practically the only girl and I'm the only daughter that she has. Everyone said he doted on me. He would have said I was a chip off the old block (his block), tempered down a bit. I don't think I'm that confident, but I have inherited some of his individualism and some of his temper.

SF: How did your parents and others of their generation influence you?

PNN: Very supportive, very gentle sort of people, and very moderate. I've always had the sensation of them being there for me. Other people say I've been spoiled by my parents, but without them saying so, I have always got the sense that they will be there for me. We had millions of maids, but we had to do our own chores. My father was a very strong person in a very different way. I remember once when I was in school, I saw my father go and break up a schoolboy fight; all the people around weren't doing a thing. I thought "Wow!" and kept asking him what had happened. He had cut his hand, but he just didn't say anything to me or anyone else in the family. He was like that.

SF: How would he sum you up?

PNN: My father had this charming

trait of being extremely proud of all of us, which would embarrass us no end. He would love telling people about us; we found it excruciating as children. Yes I was a good student, but he would have been proud of me even if I hadn't been. It mattered to him that as people we were good people. My parents never drove any of us (my two older brothers and I), I don't know if that was good or bad. We were left very much to decide what we wanted to do. When I said I wanted to do Art, they were behind me 100%. They didn't say Art was bad as a career move nor that it does not have money and that I should be a doctor; most parents would have said that. When I look back I realise that this was rather unusual. I said I wanted to be an artist and they said, 'OK, we'll go and find an art school.' I didn't realise then that this was special.

I'm very close to my mother, so it's hard for me to be objective. She's very gentle and universally liked – a tremendous feat. We have a huge family on my father's side with a lot of difficult and individualistic people. She's very diplomatic and tactful. Maybe the only person she does get angry with is me. She does expect a little more from me. I've got to carry on the family name and she thinks I'm special. She was here in January to hold my hand for my first exhibition at the Temasek Polytechnic. My mother's brothers are also very close and I could call on them if there's an emergency, now that my father is dead.

SF: You focus on women in many aspects of your work. What do you feel are their roles today?

PNN: I've always grown up thinking it's wonderful being a woman. I never ran into anything else until I read about women and their problems in the papers or when I started travelling and people would say how hard it is being a woman. I know the hardship is a reality, but what I grew up with and experienced in my own life is also a reality. It is precious and wonderful being a woman, something I've been so proud of. If I have a child, I hope it'll be a girl, a daughter.

Women do have crimes committed against them and it is important to bring these out. But being a woman is also something to celebrate. A woman's strengths are different from the strengths of a man. She does not need to be like a man; she has to explore fully the potential of being a woman first. I think it is something glorious. women as human beings and as part of the world.

SF: How does this balance work in your own personality?

PNN: I am not an even-tempered person. I paint for the high that I experience. It is a very special feeling to put in a good day's work. I am capable of deep depression as well as extreme happiness. Hinduism is based on balance; everything in the world is balanced by what is good and what is bad.

"I paint for the high that I experience."

There is enough being said about how women are being ill-treated.

When I was in England I went for an exhibition which tried to create a museum of women's art and it was wonderful to see a forum like that. Then I went to an exhibition called *"Reclaiming the Madonna"* where they had asked women artists to portray motherhood on canvas. There were about 40 paintings – every single painting was negative. Not one said it was glorious to be a mother. I'm not saying that the odds do not exist, but you can also go too much the other way. There is a need to balance out the negative, to bring out the positive in paintings. That is why my first solo exhibition, called *Woman and the Elements*, was basically a celebration of

This way, the interesting and the mundane balance. When this balance shifts, things go wrong.

SF: You mention this need to balance the positive and the negative. This implies an ability to choose. What are the choices women have today, especially in matters of marriage, sex, children?

PNN: You always have a choice. It is a matter of acceptance. Sometimes the choices you make are not good and you just accept them. This makes you merely exist. I think contraception is gift to women. Where family planning is concerned, the focus should be on the woman. Any organisation dealing with it should go straight to the woman. Women themselves can create the

choices that are important to them. Education is the key. Women have to be made aware of the choices available to them. The driving force to make these choices must come from within, an internal force. The same technique may not apply to everyone. For example, travel is said to broaden everyone's mind, but this does not happen for every woman.

If I become a mother, I will let my child know where her mother is from, her family background, what it was like being an individual in Kerala. I would want her to be individualistic, to discover her individual self, yet not be a misfit. She must be unguilty about what she wants or needs to do.

SF: You have been described as a promising young artist. How do you think you fit this title? What, in your opinion, is a promising woman? Are Singapore women, promising?

PNN: On a personal level, it is to be able to paint and write to the most of my potential. On a broader scale, promising women should be able to sense real talent in themselves. This talent should then be expressed. In the art world, it is difficult to quantify success. Great artists, like Van Gogh (I think he is the greatest artist) did not start off as promising. He was a complete failure when he was alive. Success is not guaranteed later.

I would like to think that it does not matter what other people say; to say that I have given it my best shot and only that matters. But this is only in an ideal situation. It does matter.

Money has never been the measure of my success. I paint because I am passionate about painting. Very few people understand this deep need I have to express myself this way. Nine out of 10 times my work does not turn out and the unhappiness when this happens is extreme. Not many people understand this. They tend to see it as a hobby, or something I do to pass my time. The jargon "arty" is applied to me. But I have to put my feelings into pictures, words, colours – I have to.

For most women, choices are particular or a combination. She is promising if she fulfils in the area she chooses. By promise, I mean she shows aptitude in the area of her choice. It could be choosing to be a mother, a wife and/or a career woman. I flow with the times, change and adapt. It is part of my Hindu faith. I have some basic values which I define or redefine depending on what I am doing. Life is always changing and I want to do so with it, accepting all the dangers that this brings with it.

There is a generic quality about Singapore women. They are visible especially as a workforce. They also seem to have achieved a level of economic stability and security.

SF: What are your impressions of the local art scene?

PNN : Being creative is sometimes not a very obvious thing in a society. However, I have seen tremendous growth in Singapore in this area in the five years I have been here.

In Singapore, there is some incomprehension. It is a young society and the role of the artist has not been examined carefully nor thought through in any measure. Art contributes to society in an intangible way, not like businesses. Precisely because of this situation in Singapore, it is an exciting time to be here now.

There is this conflict between wanting financial security and this need to express yourself through art and all the uncertainty that comes with it. It is a sort of a 'self-fulfilling paradox' for me.

This society will eventually reach the stage when artists will no longer need to justify themselves or their art. They will play a necessary and vital part and enrich their own and others' lives. Choosing to be an artist is not making a monetary choice. Being an artist is a difficult career choice; you are constantly fighting established artists. It is the same anywhere in the world. There is a lot of pressure.

I feel an artist has to challenge, both himself and the viewer, to supply an ending. An art piece should be open, incomplete. Artists also go through phases. With *Woman and the Elements*, I wanted to introduce my paintings in a vibrant way, to celebrate the state of being a woman. One of my favourite pictures is one of a group of fisherwomen. It is a happy, happy picture. It celebrates the strong woman, earning a living, showing strength in an essentially man's world of fishing. She counts on other women for close friendship and the women form an intrinsic circle of strength and meaning.

SF: How would you describe your own style? What has been the response to your work by your family, Singaporeans and members of your own community?

PNN: I focus on people and colours, sometimes in the semi-abstract. I do the occasional landscape. I am still experimenting and have not found a typical style. My family has been very positive. In Singapore, there is not such a long history of the figurative. People are not quite sure how to relate to them. Art flourishes with support. It does need patrons. It would certainly matter a lot if the Malayalees in Singapore support the growth of the visual arts, even in little ways. They can come to art exhibitions, buy pieces or have forums to discuss works of other Malayalee or Indian artists.

After the support of the family and friends comes that of the community, in this case the Malayalee community. Art should be allowed to grow naturally with the other aspects of the community here. After all, it is the Malayaleeness in me that has allowed me to become the woman I am and the artist I am. The family, clothes, the language, the rituals, Kerala, have made me what I am.

SASURAL

...where traditional food is made better

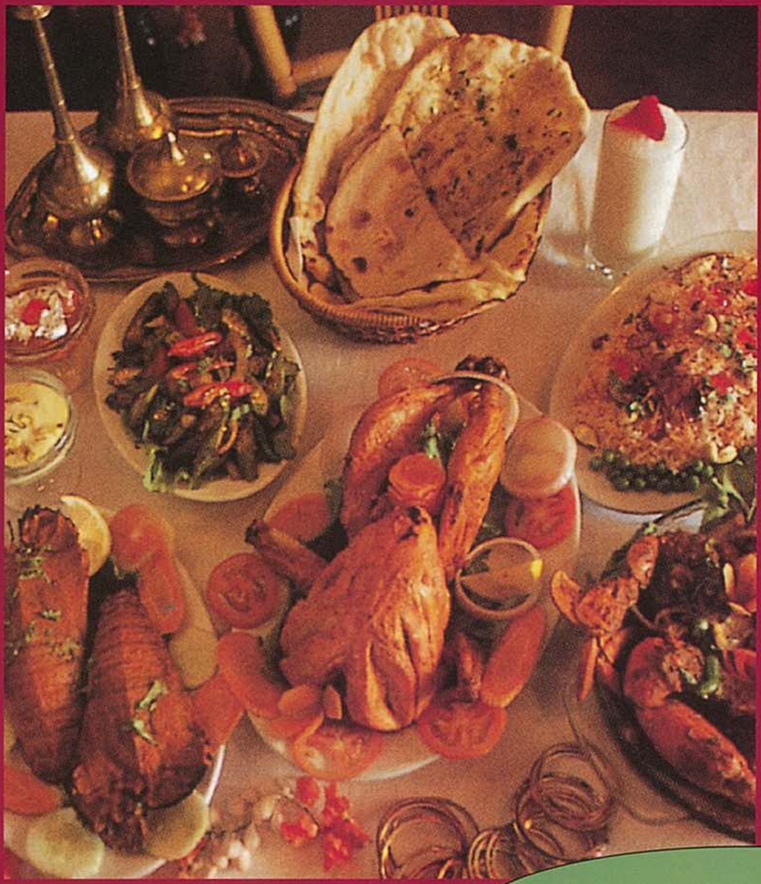

"The only Indian restaurant that you need to know"

Where Do You Get The Best

- Biryanis
- Kebabs
- Tandoori Foods
- Curries
- Exotic Seafood
- Indian Desserts

?

In 'Little India' of course!

For reservation:
39 Campbell Lane, Singapore 0820.

Tel: **33-69-100**

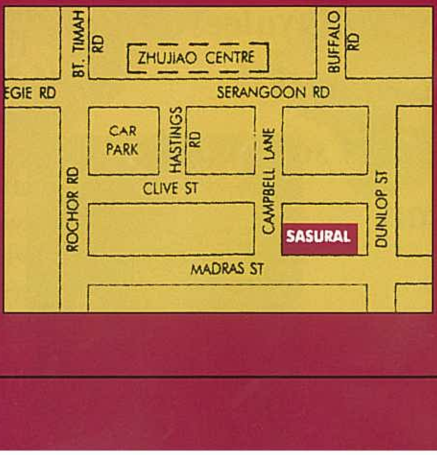

The Riches Beneath the Glitter

Jasmine flowers are often the inspiration for traditional jewellery designs.

Shila Fernandez discovers the significance and sentimentality behind the carefully-crafted pieces of gold that Malayalees and other Indians so proudly wear.

Special pieces of gold jewellery mark the rites of passage in the life of a Malayalee. Often, the birth of a grandchild, a daughter coming of age or the first marriage in the family are best remembered and described in terms of a particular necklace, the weight of the gold bangles the bride wore or the pattern in which the semi-precious stones were set into a pair of new earrings. These items of decoration are given a further dimension of being auspicious, symbols of fortune, success and family prestige while believed to protect the wearer from evil.

In ancient times, the owner displayed the amount of gold he had – in the form of jewellery – on his person. This indicated his wealth and acted as a life saver in times when he was set upon by marauders while on his frequent journeys. Often these surprise attackers spared their victims on receipt of a piece of golden ransom. So where your golden assets were concerned, it was a case of "never leave home without it".

The names given to these jewellery items are as imaginative as their ingenious variations in design. These ornaments both subtly and aesthetically reflect the grace and finesse of the community while outwardly displaying the members' prosperity. The motifs, setting, colours and choice of stones used in the most popular pieces reflect nature, sensuality and divine power.

Often I don't recognise faces, but I always recognise the jewellery

Jean Giraudoux

This is certainly the case with Malayalee jewellery. The unique patterns, especially of our necklaces and earrings, characterise us at a glance. While the original rationale and significance of the shapes and motifs have dimmed with time, their essential features are still found in the adornments worn by modern Malayalee wearers.

So many more ways to add to traditional design these days. In the past, the craft of jewellery design was handed down through family members; today, there are design schools which provide opportunities to experiment and innovate.

PHOTOS BY YK FOO

Slight variations mark the jewellery sported by Malayalees from different religions, castes, economic and regional backgrounds. Although Malayalees, both in Kerala and the world over, have not been spared the effects of sweeping global changes in almost every aspect of life, our choice in jewellery, especially among women, reflect a quintessentially Malayalee look.

The already obviously happy event of the arrival of a new baby is marked by families gathering, all-round feasting, thanksgiving prayers and merrymaking on the 28th day. Jewellery, usually in gold, are inextricably woven into the essential rituals of this day's celebrations. A baby girl's ears are pierced with much pomp and ceremony by a goldsmith and gold studs slipped into the tiny lobes. More than 50 years ago, baby boys were honoured similarly too.

The baby's hips are girdled in a gold *arinnyanum*, basically a thin gold chain that rests loosely between the waist and hips. This part of the baby's body is chosen because it is considered the safest part where a fairly large piece of jewellery can be displayed and worn on a daily basis. The *arinnyanum* is an open sign of passionate love for the child; the thickness of the chain is an indirect symbol of the family's wealth, power and prestige in the community. Sometimes, a thin black cord accompanies the *arinnyanum* serving as a talisman to ward off potential evil that could harm the well-being of the child. While lining the eyes with *kohl* or putting a black dot on the face is only a temporary way of casting off the evil eye before they are smudged off, the black cord serves the same purpose on a more permanent basis. A more elaborate version includes the *kinginyi* , a gold accessory in the shape of a tapered banana flower

The elephant is an intrinsic part of Malayalee religious, festive and economic life, and this is reflected in its influence in Malayalee jewellery, as in the *annah wallah* and *annah moethirum.*

attached to the hook and eye of the gold *arinnyanum*. It is fashioned to jingle every time the child moves. The practice of using the black cord was adopted by the members of the Malayalee-Muslim gentry. The *arinnyanum* also enhances the delightful waddle of a toddler taking his first steps. As the child grows, these hip chains are lengthened progressively and some wear them right through childhood into adulthood. Gold and black bangles, often gifts from maternal and uncles, complete the ensemble for girl babies on this special 28th day of their lives.

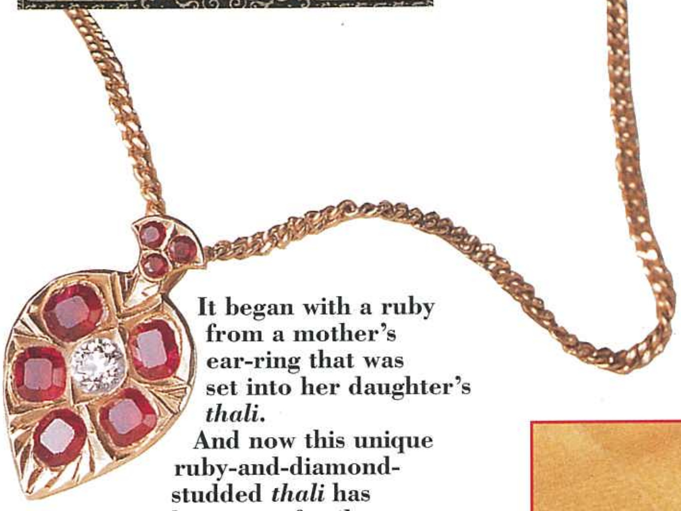

It began with a ruby from a mother's ear-ring that was set into her daughter's *thali*. And now this unique ruby-and-diamond-studded *thali* has become a family heirloom.

For the next six months, the child is fed only milk and pureed vegetables or fruit, since he is considered to be in a pure state. Then an auspicious day is chosen on which the child is often taken to the temple to be given its first mouthful of rice. The child sometimes wears again all the jewellery received during the 28th day celebrations. Gold plays an important role on this day. Traditionally, the child is fed his first morsel of rice with a gold ring used as a scoop.

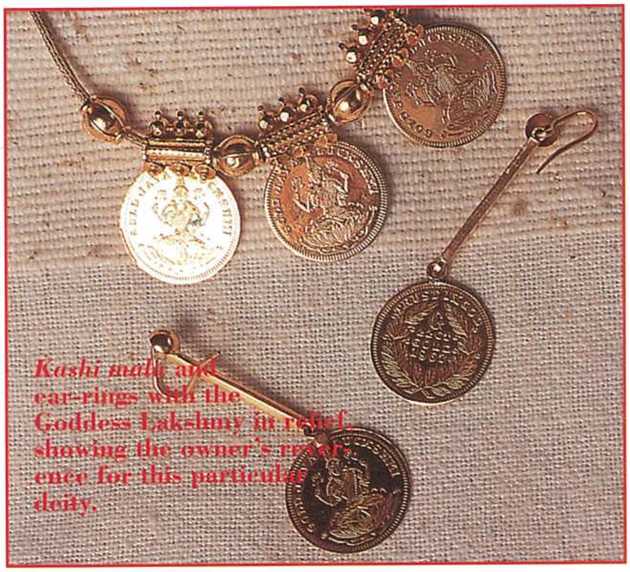

***Kashi mala* and ear-rings with the Goddess Lakshmy in relief, showing the owner's reverence for this particular deity.**

As the child begins to walk, another part of the body that is highlighted are the ankles. Silver anklets in the form of loose hollow bands or *tahllah* are slipped on. Since gold is considered worthy of the gods, it is never worn below the waist by anyone. Only the kings of yore were allowed this privilege. Traditionally, boys used to sport these as well. Girls wear the *padha swaram* which has the added appeal of making a light tingling sound with the young wearer's slightest movements. As the girl reaches preschool age, a set of *lolake* or *kodahkadeken* is added to her already growing jewellery collection. These earrings take the basic shape of 3-tiers of gold umbrella shapes attached loosely and which descends from a stud. They are delicately engraved and these sometimes gem- or pearl-studded miniature golden umbrellas (*kodah*) decrease in size as they cascade towards the wearer's shoulders. The *jimka* and the smaller *jimki*, from which the *kodahkadeken* takes its shape, had their origins during the reign of the Moguls. It is heartening to note that, just like the mini skirt and bell-bottom pants, new-age forms of these old designs, in this case, earrings, are making strong fashion statements in the current world of Indian fashion.

Puberty is marked for the girls with more ceremony in which a host of jewellery again features. The adolescent girl wears a *saree* and is decked in all the chains, necklaces, pendants, ban-

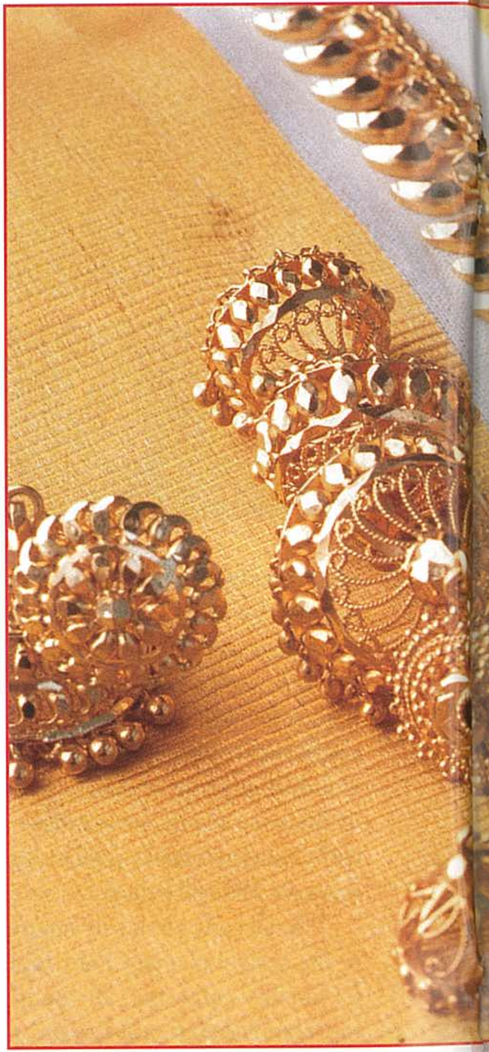

The Moguls are credited with this umbrella-shaped design. Its popularity eventually spread to South India, and now these *Kodahkadeken* are an intrinsic part of any traditional Malayalee jewellery ensemble.

Part of a personal collection – some old, some new, all precious.

gles and rings that she has accumulated through her childhood. Looking very much like a bride, she is "exhibited" in all her golden glory to announce her coming of age, very much like a debutante at her "coming out" ball. In some rich homes it was the practice in the early days to hire an elephant to take the girl to temple. The then popular practice of boys having their ears pierced and gold or stone-studded earrings being used has declined.

After this, both boys and girls wear a piece of jewellery as part of their daily wear right through childhood. Semi-precious studs in both ears used to be in vogue for the men. The animal connection is seen in the *puli nagum* that is commonly worn to protect men from evil forces and simultaneously reflect manliness and boldness. The *puli nagum* literally means tiger's nail and this is exactly what it is. A single or the more popular pair of these claws are polished, crowned with gold and fashioned into a pendant. Sometimes a box-like pendant similar to a amulet box forms an anchor for a pair of these claws which protrude from either side or from the lower edge. Tiger claws have their origins deeply rooted in Buddhist sculpture as Buddha was considered a tiger among men. A symbol of masculinity, piety and love, its use spread throughout Southeast Asia. It is attached to a gold chain or threaded through it and the chain itself varies in thickness and length. These days, when the tiger is protected from being hunted to extinction, stylised *puli nagum* pendants are an equally good substitute. The elephant, closely associated with Goddess Lakshmy, is a long-standing, honoured part of Indian religious, festive and economic life and is reflected in Malayalee jewellery. The thick strands of hair from its tail are fashioned into rings (*moethirum*) and bangles (*wallah*). The tough, yet pliable strands are woven and held together with bits of gold and worn by both men and women. Like the *puli nagum*, this *annah wallah* and *annah moethirum* imbibe the typical qualities of the animals which supply their parts to make these items. The *naga padham* or snake hood is yet another representation of a potent Hindu symbol. Fashioned in the shape of a cobra's outspread hood, individual pendants in red are strung together to form a dramatic necklace that seems to embody the awesome beauty and power of the snake itself.

Every curve and design flourish is inspired by historical events, elements of daily life, popular trends, moods.

It is the wedding ceremony that gives free reign to the choice of jewellery. While the sky (or in this case the wallet) is the limit when it comes to the number and variety of chains, necklaces, bangles, earrings or belts the bride can wear, some pieces are staples. While nothing can come anywhere close to the visual treat of seeing a bride resplendent in her trousseau, the awareness of the significance of the jewellery she wears go a long way to enhance its value and beauty.

The *thali* has come to be considered the most significant item of the matrimonial ceremony, but it did not always serve this function. A girl's coming of age used to be marked by her donning a *thali*, often given by a prospective groom. While it made a subtle announcement to suitable young men, it also served as a reminder to her family that they had to fulfil their parental duty of arranging a suitable marriage for their daughter. With time, the *thali* became a part of the marriage ceremony itself and part of the daily wear of the wife. If the newly weds face problems within the marriage, such as difficulties in bearing children or a sudden illness of the husband, the *thali* is often sacrificed to the Goddess Parvathy, as a mark of gratitude when the problem is overcome. The mango shape of the Malayalee *thali* embodies prosperity, fertility and other auspicious qualities associated with the mango in the daily culture of the Malayalees. With widowhood, this piece of jewellery, along with others, are removed to indicate the end of the married state.

The *paleka moethirum* is not a ring as the word *moethirum* suggests, but is actually a necklace. Individual leaf-shaped pendants often in green glass are connected at their broad ends to a chain that goes around the neck. Rubies and diamonds often complement the piece. The lack of availability of rubies in South India determines the value of these gems. Their brilliance is also desirable.

The betel leaf and the tiger — such are the unexpected elements that inspire design and tell of beliefs.

The base of the necklace is prepared in 24 k pure gold if the client can afford it or else, partially in lacquer. Sometimes lead is insidiously added in to make the piece heavier, the uninitiated being easily fooled. The stones are sunken into place while the base is in a semi-liquid state. The chiselling method is used here by the goldsmiths who work on each small part of the necklace and then assemble the whole. This necklace, in several variations on the theme, is currently enjoying a revival among the younger Malayalees here.

The use of the leaf motif is a reflection in art form of the vital role of the auspicious betel leaf in all religious functions. In Sanskrit, the word *"mukhshudhai"* refers to the ritualistic cleansing of the mouth. Priests do this in reverence to the gods to whom they offer prayers. Wearing a piece of jewellery in a similar shape is believed to simulate this elevated form of cleansing in the mortal wearer. The lotus is a powerful symbol in Hinduism, Buddhism and Jainism. The belief that such an exquisite flower can bloom from a base of mire is carried onto the moral aspect of human society – the good and beautiful can thrive in the most squalid of conditions. The *thamera* (lotus) or *mullah* (jasmine) buds are popular patterns for pendants and necklaces. Bird motifs are reflected in many pendants; the most popular being the peacock and the parrot which are considered birds of Love.

An array of other neck ornaments form part of the wedding collection depending on the means of the family of the bride and the gifts she receives from her relatives. The *manga mala* is a shorter version of the *paleka moethirum*. The *kumblah thali*, a multi-tiered choker tightly packed with rows and rows of hanging attachments in the shape of the pumpkin seed is a unique piece which derives its name from this gourd. The *ghalah mini* or *elakah thali* are based on the same idea, but hundreds of tiny slivers of tapering gold are attached to a choker. The slightest movements of the head set off a series of glistening tremors. The *kashi* or *Lakshmi mala* have imprints of the Goddess Lakshmi on each medallion that combine with others to form a fairly longish necklace. The technique used here is the *repousse* one in which the image is made in reverse on a stone mould and the negative transferred to gold by beating it over the raised relief. Sometimes the images of Lord Muruga and Krishna are embedded into rings. This depiction is a sign of the devotee's particular reverence for this deity. Red or green glass is often used to complement the appearance of these pieces. Beads, which have a 5000-year old history in Indian culture, are fashioned out of coral (*paviyum*), precious and semi-precious stones or clay and strung into necklaces.

The *odiahnum*, a highly decorated gold or silver belt, is an optional extra worn over the rich wedding saree. In the early days some brides highlighted their foreheads with a gold *pottu* held fast with gum from the raw banana. A hair ornament, the *pon puweh*, encased the knotted hair. The wrists get their touch of beauty from bangles and bracelets. These come in an infinite variety. The *konu vallah* collapses open with the help of a hinge and is fastened round the wearer's wrists with the help of a golden screw. A pair of *kothu vallah* depict the entire *Ramayana* on them. These masterpieces were popular among the higher castes of Malayalees.

When used in the *kashewe mundeh* and *veshti,* as well as *sarees* and *cholees*, gold shows off its flexibility. Gold thread is woven into broad borders which frame these traditionally Malayalee garments worn especially on auspicious and festive occasions. There was a time when these borders had money value. When in dire straits these could be detached, the amount of gold in them weighed and sold for money. Often they were carefully removed from a worn out garment and attached to a new one; an early form of recycling.

Jewellery making has developed as a highly specialised art form which forms an integral part of a sophisticated, graceful part of Malayalee communities the world over. Traditionally, goldsmiths trained their sons and passed on the knowhow on intricate techniques and design.

While complete handcrafting and chiselling techniques of fashioning jewellery are on the decline, it is heartening to know that training institutes have been set up in Kerala for the young to hone their skills and express themselves in this art form. This is one way of ensuring a steady supply of talented young jewellers and with them a promise that traditional Malayalee jewellery will be born and worn again and again albeit in slightly modified forms.

Special thanks to all the Malayalee women who provided information and lent their jewellery for photography, and Dr Binoy Sahay, Curatorial Associate, National Museum, New Delhi.

The Year Past

The past year has been a full one for the SKA. Following last year's Onam Night was the annual Onam Sports, which saw the beginning of a new tradition—the P N Sivaji soccer tournament. After a spirited final game, the Naval Base Kerala Library walked away with the trophy that was generously donated by then national soccer coach P N Sivaji.

Later in the year came a series of activities, led by the annual SKA children's party in December. Popular singer Unni Menon entertained SKA members in January, the same month that the SKA Executive Committee carried out a massive clean-up of the SKA premises, and set up an administrative office complete with a donated computer.

March saw a specially-organised membership drive activity. A tea was organised for young people, and the SKA welcomed a number of new life members. The AGM was held in April, followed later that month by a drama at Victoria Theatre. Two well-known personalities from Kerala visited as well, one a language expert and writer, Mrs Lily Gopalakrishnan, and one renowned film director Adoor Gopalakrishnan, who was in Singapore for the Singapore International Film Festival.

Bending and twisting and acting ... all part of the fun at the SKA Christmas Party for children.

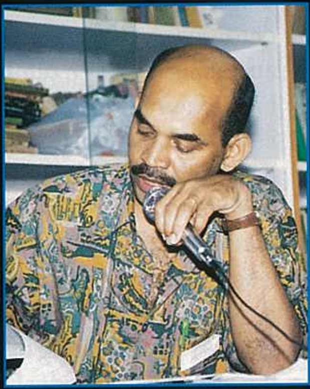

The AGM that was held in April yielded some serious discussion, some humour and even some entertaining moments.

In August, the SKA launched the new-look *SINGAPORE MALAYALEE* newsletter.

Rehearsals and cast of a play entitled *Pishukkante Kalyanam* (Miser's Marriage) in April.

Renowned Malayalee film director Adoor Gopalakrishnan enjoyed chayar and chat with SKA members when he visited as head of the jury for the Film Festival.

The SKA recently presented a dance drama entitled *Thenmala Thoppile Ponmani*, staged by members of AMMA from Kuala Lumpur. It proved to be a burst of colour and vibrance that was thoroughly enjoyed by the audience. Here's to more joint activities!

THE SKA WOMEN'S WING

This very active and dynamic group was started informally about 30 years ago in the 1960s. Always involved and helping in various SKA activities, it continued to become even more active in the 1970s. Thereafter, interest waned but in the late 1980s, the Women's Wing was "rejuvenated" with the active commitment of 42 women in the community.

Among the activities they organise are talks, demonstrations, social service projects and the annual SKA children's party which has become very much a tradition. The Women's Wing has also been fondly associated in past years with the preparation of wonderful food every year for the Onam Sports Day.

The Women's Wing is devoted to the promotion of Malayalam culture, music and language. Its roughly 40 members are involved in conducting Malayalam and yoga classes, staging Malayalam plays and conducting demonstrations on specific aspects of traditional Malayalee culture.

And on a more informal level, members of the Women's Wing can always be counted on to very generously contribute their time and effort in organising receptions for various SKA functions.

Some early members of the wing.

A talk-cum-demonstration in session in the early years.

Along with working as a team has come many life-long friendships.

Planning an event.

Explaining traditions and helping to keep them alive – another of the wing's roles. In this case, it's the preparation of the traditional *Onam Sadhya*.

Making sure the individual dishes are arranged according to tradition.

MALAYALAM CINEMA:

Maestros & Masterpieces

Film-buff Radha Ravindran offers a personal perspective of Malayalam movies, and describes the qualities which give them their special flavour of courageous realism.

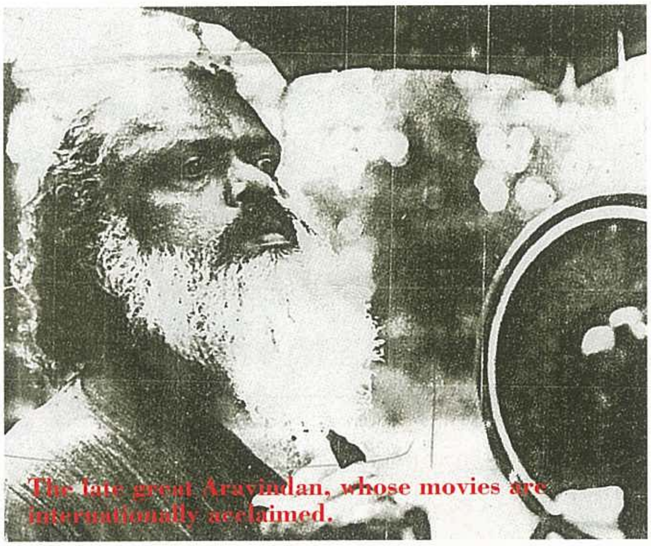
The late great Aravindan, whose movies are internationally acclaimed.

Realism is a quality synonymous with Malayalam movies and this is unique in Indian cinema. The winning of the 1994 National Awards by five Malayalam movies *Akashdoot, Manichitrathazhvu, Pondhan Mada, Vidheyan* and *Narayam* more than illustrates this point. Unlike Tamil, Telugu and Kannada cinema which had folk theatre and drama for their cinematic parents and influences, Malayalam cinema grew up almost a cinematic orphan, in that it had no such parentage. Malayalam cinema evolved a genre of its own with distinctive characteristics.

Having said that, one can almost list the allurements Malayalam cinema has been endowed with: the nativity of the characters and dialect, even if somewhat off the beaten track; picturesque but uncosmeticised locations; the pronounced lack of "glamour" as witnessed in conventional cinema; and the treatment of situations with bold and often bleakly believeable realism.

These characteristics have always been present, embedded in the crafting of Malayalam cinema. Today, I would say, through innovative experimentations these have become even more apparent than they were perhaps 20 years ago.

Bearing these characteristics in mind, I can almost feature in my mind's eye the enchantment of typical Malayalam music and flavour in *Neelakkuyil* – a 1954 film based on Uroob's novel. In fact *Screen* lists it as the first Malayalam film to win a National Award in India. Yet another 'immortal' Malayalam film that will always be held as a yardstick of quality is *Chemeen*, based on Thakazhi Sivasankaran Pillai's internationally-acclaimed novel of the same title. This was the first South Indian film to win the top national award, in 1965. While *Neelakkuyil* found success in Kerala, *Chemeen* earned for future Mala- yalam films the passport to success beyond Kerala. This success also gave Malayalam cinema the impetus to anchor its roots in the wealth of literature.

And anchor its roots in literature it did, especially with the entry of Vayalar Rama Varma into Malayalam films as a lyricist. The musicologist V A K Ranga Rao commented in a 1982 interview that Vayalar Rama Varma was not the first, but "the greatest lyricist in Malayalam filmdom and the greatest ever on an absolute scale". In Vayalar we saw "the most versatile, most prolific, the poet incomparable who brought the treasury of Indian culture to film songs and consequently got this wealth into the reach of the common man." The Vayalar-Devarajan team worked on 200 films and 1500 songs during the years between 1959 and 1975. The results of their teamwork

have often been described as magical and poetic. Their songs mesmerised and brought into the fold intellectuals and masses alike. In fact the commoners loved these and transformed them into instant hits that made for enduring memories, often leaving the erudite blind. I for one have been entranced by many of the team's *gandharva ganangal* such as "*Sangamam*", an excellent example of high poetry with the clinically explicit description about sex, the ethereally beautiful tune of *"Chakravarthini"*, the the scathing indictment of man's inhumaity to man in the name of religion in *"Manushyan mathangale srishtichu"*, the simple but profound literary quality of his lyrics in *"Priyathama"*, the metaphysical questions raised in *"Sankrama vishupakshi"*, and the romance of tranquil pre-dawn beauty of *"Saraswathi yamam"*. Today, though one hardly hears such heavenly tunes, music in Malayalam cinema remains an integral element of the movie, making itself as poignant and loud a force to be reckoned with.

With the entry of the "poet of new Indian cinema", the late Aravindan, and Adoor Gopalakrishnan into Malayalam cinema, Malayalam films gradually found a niche in the arena of international cinema. This, in my opinion, was largely due to the shift toward greater realism and innovation. Aravindan's *Pokkuveyil* (1981) is unique in that its development is structured, as he said, "like a single *raga: vilambit, jog* and *dhrut*... The visuals had to follow the same pattern...My films have evolved their pace as demanded by their theme." His 1975 film *Kummaty* described as a "fanciful and interesting tale" has won the Mannheim Film Festival Award and was rated one of the 10 best films by the internationally-acclaimed Japanese film critic Sato Tadao, in the August 1992 issue of *Sight and Sound.* Aravindan's approach to film-making can be summed up in one word: unconventional, like that of the Russian film-maker Tarkovsky. He does not tell a story, nor does he raise a social question. Rather, he makes keen observations and studies of people in certain situation and explores human nature in the context of these situations. In fact his films have been described as projecting impressions of people and situations which stand out as "pure cinema of visual rarely attempted in India". Aravindan's innovative kneadings have certainly given the dough of Malayalam cinema greater allurement and a high degree of universal pliability.

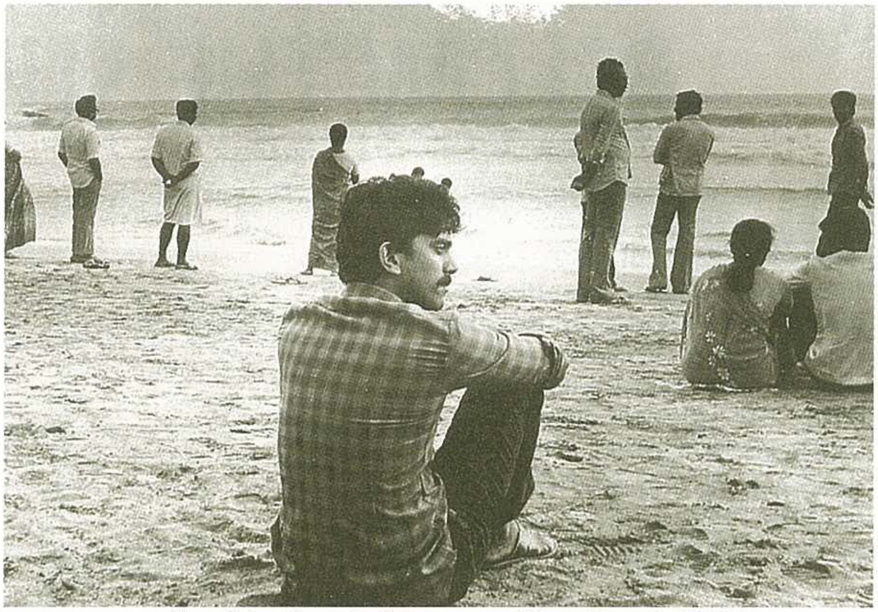

Gopalakrishnan's *Anantaram* (Monologue), 1987

The great poet Rabindranath Tagore alerts us not to dismiss "...a dew drop on blade of grass, a dew drop which reflects in its convexity the whole universe around you." The lesson is that one should not overlook the presence of the essential in a very small detail which one must catch in order to express the larger thing. This seems to have been the basis for Satyajit Ray's films. Adoor Gopalakrishnan's films such as *Elipathayam* (1981) and *Mathilugal* (1989) which won the FIRESCI award at the Venice Film Festival, seem to echo this trend. In these, the characters and their reactions to situations capture the cameos of daily life in its convexity, and reflect a universal relevance that jolts the viewer.

The British Film Institute gives an award for films which have the best original and imaginative themes. Only two Indian directors have clinched this award — Satyajit Ray for *Apur Sansar* (1960) and Adoor Gopalakrishnan for his film *Elipathayam*. Likewise, only two Indian films have won more than 30 awards — Satyajit Ray's 1955 *Pather Panchali*, the film that placed India on the map of international cinema, and Shaji's 1988 masterpiece *Piravi.*

One last aspect of Malayalam movies which cannot be dismissed is the allure of its actors, namely the late Sathyan and Prem Nazir and currently Mohanlal (National Award Winner for Best Actor) and Mammooty (twice National Award Winner for Best Actor). Each of these legends with their acting versatility have etched in our minds indelible performances *par excellence*.

In retrospect, I would say that the Malayalam cinema genre has evolved in unique ways hitherto unprecedented in the history of Indian cinema, and therein lies its irresistibility. And as far as Malayalam cinema is concerned, the legacy of Vayalar and Devarajan, Aravindan and Adoor Gopalakrishnan are priceless jewels in the crown of Indian cinema.

BELOW THE SURFACE

On a recent visit to Singapore for the International Film Festival, Malayalee film-maker Adoor Gopalakrishnan met Singapore Kerala Association members for *chayar.* This artist who hides away for 18-hour days at an undisclosed location when he's working on a script talked to Audrey Perera about movies and motivation.

"I'm personally against the term 'art movie'. It invites the feeling that it's elitist cinema, only for the few to enjoy. It's dangerous to categorise honest, truthful work as 'art movies'. Although it is meant to encompass a film-maker's intelligence, truthfulness and integrity, it is unwittingly injurious to him because it makes the common man see it as something that's beyond, above him.

"I make movies that I like, they are made to be seen by people, not just to be written about by critics. I don't consider that I make 'art movies'.

"Fortunately for me, my films have always been released in cinemas in Kerala where there is no language barrier. My films are culturally specific, people-specific, authentic and relevant to a particular area and people. That's why my films have such strong appeal in Kerala. And why although they may be widely seen outside Kerala, they are not widely understood.

"Indian films in general don't belong to any specific place, the problems are superficial and always in generalities. This makes them widely understood. Nuances are neither intended nor understood. Commercial films give audiences what they want. There is no friction between what the producer wants and what the audience wants.

"But when cinema talks in a new, inventive and original language, suddenly there is friction because the viewer is encountering something which has resonance. That is why original works are not always popular with audiences.

"Familiarity breeds acceptance in art. Yet originality is essential. This is the equation.

"Theatricality is essential in commercial films. Everything has to be told, said, dialogues, climaxes, resolutions–nothing is left unsaid. Cinema is hardly 100 years old, and we are familiar with this technique because that is the way it began. The more theatrical, the better it's accepted.

"You cannot compare commercial film-makers such as those in Bombay with Ray. One is an organiser and one is an artist. Commercial films rely not on a film-maker but on a team that can assemble a successful production. Art films, as they are called, are where one's man vision holds. The production team helps him realise that vision. There is no basis for comparison.

"The essence of cinema is visual and sound. Dialogue is one element, as much as is silence. Popular cinema uses a running track of dialogue, and music is subservient to this. But mere dialogue is not adequate, music is to replicate emotion.

"The Indian film industry has never seen Ray or myself as part of the mainstream. We have originality, yet we need acceptance. It is a tightrope walk for a serious film-maker.

"My usage of music is not as subservient. Music is a *leit-motif*, it works at a subconscious level. Music adds a new dimension and a new level. It need not be related to what's happening on screen and that's the way the human mind works.

"Sound has to be used psychologically. I also use sound to show the realities of life. Silence has to be used creatively. Silence is always bracketed by sounds.

"My ideas can be triggered by anything. Once I was travelling in a train within Bombay city. We were passing a slum, and I saw somebody with a knife in his hand. He was shouting so angrily. People were trying to stop him but he wouldn't be stopped. He wasn't angry, he was anger itself. I wondered how he had reached such a pitch of anguish, what kind of a person would express himself in that manner and why? Had someone wronged him? What was his background, his socio- economic situation? Perhaps he had no one with any expectations of him. It brought to mind thoughts about how the city represses human beings and makes them inhibited. This man was being uninhibited. Was he so enraged that he was throwing off the city inhibitions, or was this his usual way of reacting? All my films are close looks at people and the conditions they live in.

"Story-telling is only going on at a primary level. Plot line helps, keeps the audience in their seats. But I'm trying to help them experience something beyond the obvious. Sharing a new level of experience which I cherish. I want to share what I love most.

"You become a *rasika* (one who is equipped to appreciate) by training yourself to look at lines, colour, composition. It

Gopalakrishnan: movies made to be experienced.

comes naturally with time and a lot of exposure. You can't do it just by studying from a book. With time, one can learn the difference between a master and a novice, but this is a process.

"In cinema, what people have been familiar with is one kind of cinema which is never looked at with any seriousness. Films are made almost dead, they don't ask the audience for any kind of intellect.

"My kind of cinema need not necessarily happen on the screen. It guides you to an experience. But unless the audience is willing, they may lose it. I use devices to do this, such as story line, and so on.

"Film-making is my profession and means of living. What I'm trying to do is to make films the way I want to without making concessions or compromises. I'm happy when I can do what I want to do. It soothes my artistic ego. It would be boring to keep to a formula that has proven successful. I like creative challenges and the whole process of evolving and self-discovery.

With the best Compliments

of

A. B. MOHAMED RESTAURANT

(Open 24 Hours)

VEGETARIAN & NON-VEGETARIAN RESTAURANT
IN THE HEART OF LITTLE INDIA

**EXPERIENCED CHEFS REPUTED FOR SERVING ONLY
THE FINEST & THE MOST EXQUISITE
NORTH & SOUTH INDIAN
CUISINES WELCOME YOU TO ENJOY THE BEST OF**

Chicken, Mutton & Fish Briyani,
Prawns, Crabs,
Chicken, Mutton & Fish Curry
Murtaba, Pratta, Chappathi, etc.

WE CATER FOR ALL FUNCTIONS

**WE PROVIDE EXCELLENT GUEST ROOMS WITH ECONOMICAL ROOM RATES
100-A, SYED ALWI ROAD, SINGAPORE 0821. TEL: 2996295 FAX: 2949454**

**NO. 276-278 SERANGOON ROAD, SINGAPORE 0821 TEL: 2981010
136, SYED ALWI ROAD, SINGAPORE 0821 (AIR-CON) TEL: 2992723**

INTRODUCING

Sumeet®

Asia Kitchen Machine

Now, an advanced kitchen machine ideal for Indian, Chinese, Malay, Indonesian and Thai cooking

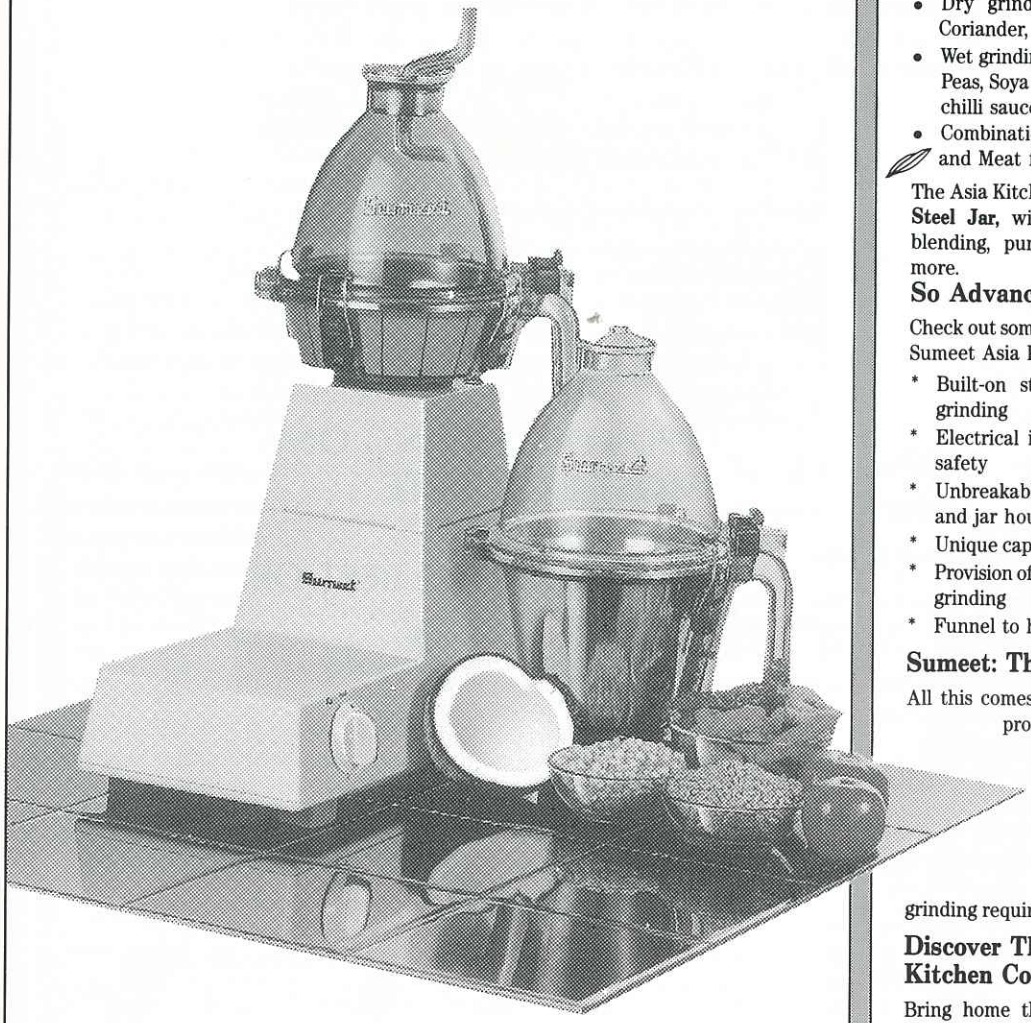

Few cuisines in the world can match the rich flavours of Asian cooking.

And now, here's a kitchen machine specifically designed to give you the extra-fine grinding necessary for your cuisine.

So you can get the true, traditional taste of your favourite foods.

A New Concept. A New Versatility.

The Sumeet Asia Kitchen Machine has an **Asia Grinder** attachment, which gives you a super-fine grinding consistency, effortlessly. So you don't havc to resort to your stone and pestle.

The Asia Grinder has a multi-purpose blade, designed to handle all of your rigorous grinding requirements:

- Grinding of Cereals and Whole Grains like Wheat, Maize, Corn and Coffee Seeds
- Dry grinding of Chilli, Pepper, Garlic, Coriander, Cloves and Cardamom
- Wet grinding of Soaked Lentils, Rice, Chick Peas, Soya beans, Lankuas, Chinese red chilli sauce and Serai
- Combination grinding of Spices with Herbs and Meat for Pastes and Curries

The Asia Kitchen Machine also has a **Stainless Steel Jar,** with three blades for whipping, blending, pureeing, mincing, chopping and more.

So Advanced. Yet So Simple.

Check out some of the exclusive features of the Sumeet Asia Kitchen Machine:

* Built-on stirrer, to help you stir while grinding
* Electrical inter-locking system, for added safety
* Unbreakable plastics for the dome, flat lid and jar housing
* Unique capability for combination grinding
* Provision of match-holes, to add water while grinding
* Funnel to help pour in ingredients

Sumeet: The Big Plus.

All this comes to you with the assurance of prompt, reliable service from your local Sumeet dealer.

And the guarantee of Sumeet-a company that's been designing mixers for tough grinding requirements, for the past 3 decades.

Discover The Complete Kitchen Companion.

Bring home the new Sumeet Asia Kitchen Machine. And you'll actually wonder how you managed without it, all these years.

Sumeet®

Asia Kitchen Machine

Not Just A Mixer, A New Concept In Household Kitchen-Help.

Distributor (Within Singapore)
Fewa Time Pte Ltd
No. 1 North Bridge Road, #01-04A, High Street Centre
Singapore 0617. Tel: 336 5175/336 3441 Fax: 336 1676

Dealer
Mohamad Mustafa & Co.
Samsuddin Co. Pte Ltd
320 Serangoon Road, Serangoon Plaza, Singapore 0821
Tel: 296 5947/298 2967 Fax: 298 2692/297 1762

പുനർജന്മം
Punarjanmam

(ലൈല ജേക്കബ്)
by Laila Jacob

നിശയുടെ നിശബ്ദതയിൽ ശാന്തരായുറങ്ങുന്ന ഗീതുവിൻെറയും കണ്ണൻെറയും മുഖങ്ങളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ജയനു് തീർച്ചയായി, ചെയ്തത് നൂറുശതമാനം ശരിയാണെന്നു്. സ്വൽപം സംശയമുണ്ടായിരുന്നു, അതിപ്പോൾ തീർന്നു. ഉറക്കത്തിൽ സ്വൽപംകണ്ണു തുറന്നിരിക്കുന്നു എൻെറ അനന്തിരവൻ അല്ല, ഒരാഴ്ചയായി എൻെറ മകൻ. ആ മുഖത്തിലെ നിഷ്കളങ്കത, അതിനു ഞാനുമായി സാദൃശ്യമില്ലേ. കണ്ണനു് അവൻെറ അമ്മാവൻെറ ഛായയും കിട്ടിയിട്ടില്ലേ, ഉണ്ട് തീർച്ചയായും. അമ്മായിയുടെ ഛായയാണവനു്. അമ്മായിയുടെ കയ്യിൽ തൂങ്ങി അവൻെറ പ്രായത്തിൽ അമ്പലത്തിൽ പോവുമ്പോൾ പലരും ചോദിക്കുമായിരുന്നല്ലോ ''അമ്മയും മകനും എങ്ങോട്ടേക്കാണ് രാവിലെയെന്നു്''.

മാഞ്ചേരിൽ കുടുംബത്തിൽ രണ്ടു തലമുറയടുപ്പിച്ച് ആങ്ങളപെങ്ങമ്മാർക്ക് ഓരോ കുട്ടികൾ വീതമുണ്ടായി. രണ്ടാമത്തെ തലമുറിയിലെ ആ കുട്ടികൾ വേറാരുമായിരുന്നില്ല, താനും ഗീതുവും. ഗീത എന്ന എൻെറ മുറപെണ്ണിനെ ഈ ലോകത്തിൽ ഞാൻ മാത്രം വിളിക്കുന്ന ഓമനപ്പേരു് ''ഗീതു''. അതെ, എൻെറ ഗീതുക്കുട്ടി.

വേറെ സഹോദരങ്ങളില്ലായിരുന്നു എനിക്ക്, എൻെറ പൊന്നമ്മായിയുടെ മകൾ എൻെറ കൊച്ചുപെങ്ങൾ എല്ലാമെല്ലാമായിരുന്നു. അവൾക്കും അങ്ങിനെതന്നെയെന്നുവേണം കരുതുവാൻ. പക്ഷെ അന്നൊന്നുമതിനു് പ്രേമത്തിൻെറ ചുവയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നെന്നല്ല കഴിഞ്ഞ ഒരാഴ്ച മുൻപുവരെ.

ജയൻ എല്ലാം ഇന്നലെപോലെ ഓർക്കുന്നു. കുളത്തിൽ നിന്ന് ആമ്പൽപൂവ് പറിക്കുന്ന ജയേട്ടൻെറ കാൽതെറ്റി വെള്ളത്തിൽ വീണുപോവാതിരിക്കുവാൻ നിക്കറിൽ പിടിച്ച് കരയിലോട്ടു വലിക്കുന്ന ഗീതു എന്ന കൊച്ചുപാവാടക്കാരി, ഒരിക്കൽ കടുവാ കളി കണ്ടു ഭയന്നോടിയ ഗീതുവിനെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ പെട്ടപാട്. എല്ലാറ്റിലും അവളെന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. പഠിത്തത്തിലൊഴിച്ച്.

ബിഎസ്സി ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സിൽ പാസ്സായ എന്നോടൊപ്പം എസ് എസ് എൽ സി പരപരാ പാസ്സായ ഗീതുവും കോളേജിലെത്തി. കളികളിലും പഠിത്തത്തിലും ഒരേപോലെ ശോഭിച്ചിരുന്ന ജയേട്ടൻെറ ആരാധകവൃന്ദത്തിൽ പെൺകുട്ടികൾ പെടാതിരിക്കുവാൻ എൻെറ ഗീതുകുട്ടി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൻെറ ആഴം കുറഞ്ഞാലോ എന്നു കരുതിയിരിക്കും ആ പൊട്ടിപ്പെണ്ണ്. എത്ര രസകരമായിരുന്നാ കാലങ്ങൾ, ആ ദിനങ്ങൾ. കോളേജിലെ വിശേഷങ്ങളും പറഞ്ഞു് ഒന്നിച്ചുള്ള വരവുംപോക്കും. എല്ലാമിപ്പോൾ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഓഫീസിലെ ഫയലുകൾക്കിടയിൽ അഥവാ കൂട്ടുകാരുമായുള്ള താമസത്തിനിടയിൽ ഒന്നും ഓർമ്മിക്കുവാൻ നേരം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അമ്മായിയുടെയും ഗീതുവിൻെറയും വിശേഷങ്ങളറിഞ്ഞിരുന്നത് വല്ലപ്പോഴും കിട്ടുന്ന അച്ചൻെറ കത്തുകളിലൂടെയായിരുന്നു.

അവളുടെ വിവാഹത്തിൻെറ ക്ഷണക്കത്ത് കിട്ടിയപ്പോൾ വരണമെന്നുറപ്പിച്ച് നാട്ടിലേക്കു് ട്രെയിൻടിക്കറ്റുവരെ ബുക്കു ചെയ്തതായിരുന്നു. എന്നാൽ പെട്ടെന്നുള്ള പ്രമോഷൻ, ട്രെയിനിംഗ് പോകുവാൻ

കഴിഞ്ഞില്ല. വിവാഹത്തിനുശേഷം പരാതിപറഞ്ഞവൾ എഴുതിയിരുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ വാത്സല്യത്തിന്റെ പൊതിഞ്ഞ ജയേട്ടന്റെ കത്തു വായിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ പിണക്കം മാറിയിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവൾ നാട്ടിൽ വെച്ചു് കണ്ടപ്പോഴൊക്കെ സ്നേഹമായി പെരുമാറില്ലല്ലോ. പക്ഷെ, ഗീതുവിന്റെ കളിയും ചിരിയും മാറിയിരുന്നു. പെട്ടെന്നവളൊരുത്തരവാദിത്വക്കാരിയായതുപോലെ. ഭർതൃഗൃഹത്തിലെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളാകാം, അല്ലാതെ ഭർത്താവിന്റെ ക്രൂരതകൊണ്ടാണ്, എന്റെ ഗീതു, കിലുക്കാംപെട്ടിയായിരുന്ന എന്റെ കൊച്ചനിയത്തി മൂകയായതെന്ന് ഞാൻ കരുതിയില്ല.

കാരണം ഗീതുവിനെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുവാൻ തക്ക കല്ലുപോലെ മനസ്സുള്ള ഒരു പുരുഷനും ഈ ലോകത്ത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. ആ മുഖത്ത് ആഞ്ഞടിക്കുവാൻ മടിയില്ലാത്ത ഒരേ ഒരു പുരുഷൻ അവളുടെ ഭർത്താവു മാത്രമായിരിക്കുമെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

''വിവാഹം, അതു ദിവ്യമാണ്, എന്റെ രാജകുമാരൻ എന്നെയും കാത്ത് എവിടെയോ ഇരിപ്പുണ്ട്'' എന്ന് പലപ്പോഴും പറയുമായിരുന്ന ഗീതുവിന്റെ ജീവിതം ഇത്ര ദു:ഖപൂർണ്ണമായിരുന്നുവെന്നു് കഴിഞ്ഞ അവധിവരെ ഞാൻ കരുതിയിരുന്നില്ല.

ചിരിക്കുവാനും, ചിരിപ്പിക്കുവാനും അസാമാന്യ കഴിവുണ്ടായിരുന്ന ആ കിലുക്കാംപെട്ടിക്ക് നല്ലൊരു ജീവിതമില്ലെന്നോ! തനിക്കങ്ങനെ ചിന്തിക്കുവാൻ പോലും ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം അച്ചനും അമ്മായിയുമൊത്ത് അവരുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവളുടെ ഭർത്താവൊരു മുശടനാണെന്നു് തോന്നിയിരുന്നു. മനുഷ്യപറ്റില്ലാത്ത ആ പെരുമാറ്റവും ക്രൂരമായ ആ മുഖവും മനസ്സിൽ ഒരു ചെറിയ മിന്നൽപിണർ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിലും ഗീതുവിന്റെയടുത്തയാൾക്കു നല്ലതാകാതിരിക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആ കൊഞ്ചിപെണ്ണിനെ, ആ കുസൃതിക്കാരിയേക്കാൾ നല്ല ഒരു ഭാര്യയെ ആർക്കെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കാനാവുമോ. എല്ലാം വിശ്വാസം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു് കഴിഞ്ഞ തവണ ഗീതുവുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി. മാമനെ കാണുമ്പോഴുള്ള കണ്ണന്റെ സന്തോഷം, അച്ചനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോഴുള്ള വികാരശൂന്യത, ആ കണ്ണുകളിലെ ഭയം, അങ്ങിനെ പലതും എന്നെയസ്വസ്ഥനാക്കി.

അവധി കഴിഞ്ഞു് ജോലിസ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോഴെന്തു പറ്റിയെന്നു് ഓഫീസിലുള്ള പലരും തിരക്കിയെങ്കിലും ആരോടും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അഥവാ പങ്കുവെച്ചില്ല. എന്തുപങ്കു വെക്കുവാൻ അല്ലെങ്കിൽ എന്തു പറയുവാൻ. ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാരം ഇറക്കി കഴിയുമ്പോൾ എന്തിനു മറ്റുള്ളവരുടെ മുന്നിലെല്ലാം വിളമ്പി എന്ന ഇച്ഛാഭംഗം മാത്രം ബാക്കിയുണ്ടാവും.

അങ്ങിനെ ഒറ്റക്കിരുന്നു് ആലോചിച്ചുറച്ച ഒരു തീരുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ ഉപദേശിക്കുക. ഉപദേശിച്ചിട്ടും നേരെയായില്ലെങ്കിൽ ഭയപ്പെടുത്തിനോക്കുക. തനിക്കളിയനെ ഭയപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ചങ്കുറപ്പുണ്ടാവുമോയെന്നു് സംശയിച്ചെങ്കിലും നീലകണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽ നിന്നഭിനയിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ തരക്കേടില്ലന്നു് തോന്നി. ഗീതുവിനു വേണ്ടി ഉടനെതന്നെ വീണ്ടും ലീവെടുത്തു.

ട്രെയിനിറങ്ങി നേരെ പോയത് അമ്മായിയുടെ വീട്ടിലേക്കായിരുന്നു. പലഹാരങ്ങളും കാപ്പിയുമായി സൽക്കാരം കഴിഞ്ഞു് അമ്മായി വിതുമ്പികരയുവാൻ തുടങ്ങി. ഏങ്ങലടികൾക്കിടയിൽ എങ്ങിനെയോ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു. ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ടന്ന്, ഗീതുവിന്റെ ഭർത്താവ് വീണ്ടും വിവാഹിതനാകുന്നുവെന്നു്. പിന്നെയൊന്നുമാലോചിച്ചില്ല, വേണ്ടിവന്നാലെന്തും ചെയ്യുമെന്ന തീരുമാനത്തിലെത്തിയിരുന്നു. വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അച്ചനവിടില്ലായിരുന്നു. കുളത്തിലൊന്നു മുങ്ങിക്കുളിച്ചിട്ട് നേരെപോയത് ഗീതുവിന്റെ വീട്ടിലേക്കായിരുന്നു.

ചെന്നുകയറിയപ്പോഴെ അവിടെ കണ്ട രംഗം താങ്ങാനാവുന്നതിലധികമായിരുന്നു. ഗീതുവിന്റെ മുടികുത്തിൽപിടിച്ചു വലിച്ചിഴച്ചാ കവിളുകളിലയാളുടെ പൗരുഷംകാട്ടുന്നു. യാതൊരു മനുഷ്യപറ്റുമില്ലാതെ ഗീതുവിന്റെ മുഖത്തയാളാഞ്ഞടിക്കുന്നു. ''അമ്മയെ ഇനി തല്ലല്ലെ എന്നു കെഞ്ചുന്ന കണ്ണനെ പിടിച്ചയാളാഞ്ഞു തള്ളിയപ്പോൾ ചാടി പിടിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലവന്റെ തല കല്ലിലിടിച്ചേനെ. അയാളെ പിടിച്ചു നിറുത്തി കാര്യമന്വേഷിച്ചപ്പോഴല്ലെ അറിയുന്നത് അയാളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് കുടിയേറിയിരിക്കുന്ന മദാലസയായ ആംഗ്ലോ ഇൻഡ്യക്കാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ ഗീതു സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്ന്. അനുസരണയില്ലാത്ത ഗീത എന്ന ഭാര്യ ഡൈവോർസ് പേപ്പർ ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കുന്നില്ലപോലും. ക്രൂരതയുടെ പര്യായമായ അയാളുടെ കൂടെ എന്തിനിങ്ങനെ കഴിയണമെന്ന ചോദ്യത്തിനവൾ നൽകിയ ''ഞങ്ങൾക്കാരുമില്ല, ജയേട്ടായെന്ന മറുപടിക്ക്'' അവളെ ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ആ കണ്ണുകളിൽ നോക്കി ''നിങ്ങൾക്ക്

ഞാനുണ്ട് മോളേ'' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതിത്ര അർത്ഥവത്താക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നന്നു കരുതിയിരുന്നില്ല. ഡൈവോഴ്സ് പേപ്പറിൽ ഗീതുവിനെകൊണ്ട് ഒപ്പിടുവിപ്പിച്ചതും അവരെ രണ്ടുപേരെയും കാറിൽ കയറ്റി വീട്ടിലേക്കുകൊണ്ടുപോന്നതും നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ടായിരുന്നു.

തിരിച്ചു ജോലിസ്ഥലത്തെത്തിയതിനുശേഷം കിട്ടിയ അച്ചൻെറ കത്തുകളിൽ കണ്ണൻെറ വിശേഷങ്ങ ളായിരുന്നു കൂടുതൽ. അച്ചനവനില്ലാതെയെങ്ങിനെ ജീവിക്കുമെന്ന് തോന്നിപ്പോവുമായിരുന്നു കത്തുകൾ കണ്ടാൽ. രണ്ടുപേരും കൂടി കാട്ടികൂട്ടിയ വികൃതികൾക്കു കണക്കില്ല. മണ്ണിൽ വിരൽകൊണ്ട് കുഴിയാന പിടുത്തം. ഈർക്കിലിൽ ചിലന്തിമുട്ടകെട്ടിയിട്ട് തോട്ടിൽ ആഫ്രിക്കൻപായലുകൾക്കിടക്കുള്ള ഭാഗം നോക്കി തിളങ്ങുന്ന പൂഞ്ഞാനുകളെ പിടുത്തം. ഒരിക്കൽ വരാലതിൽവന്നു് കൊത്തിപോലും. പൊക്കുവാൻ വയ്യായിട്ട് കണ്ണനതിനെ വെള്ളത്തിലേക്ക് തിരിച്ചിട്ടെന്ന്. അച്ചൻ പിന്നീട് വരാലിനെ പിടിക്കുവാൻ വലിയ ചൂണ്ടയുമായി അവൻെറ കൂടെപോയി ഇരിക്കേണ്ടിവന്നുപോലും. മനസ്സിൻെറ സന്തോഷംകൊണ്ടാവാം അമ്മായിയും വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കത്തെഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. മകൾ വിധവയെപ്പോലെയെങ്കിലും ഉടപ്പിറന്നവ ൻെറ കൂടെയാണല്ലോയെന്ന സമാധാനമാവും. ഗീതമോൾക്ക് സുഖമെന്നു മാത്രമെഴുതിയിരുന്നു, രണ്ടുപേരു ടെയും കത്തുകളിൽ.

നാട്ടിൽ അവധിക്കു ചെന്നിട്ട് തിരിച്ചുപോരുവാൻ വിഷമം തോന്നി. കണ്ണൻെറ വികൃതികൾ, അച്ചൻെറ ചുറുചുറുപ്പ്, അമ്മായിയുടെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള വരവ്, സ്വാദിഷ്ടമായ ഭക്ഷണം ഒക്കെ പിരിയുവാൻ വൈമനസ്യം തോന്നി. ഗീതുമാത്രം എല്ലാറ്റിൽനിന്നുമകന്നുനിന്നു. ആ പഴയ തമാശക്കാരി ഞങ്ങൾക്കെന്നത്തേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ. യാന്ത്രികമായി വീട്ടു പണികളും ബാക്കി സമയം ഒരേയിരുപ്പും നെടുവീർപ്പുകളും, ആരെങ്കിലും അടുത്തു ചെന്നാൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്ന സന്തോഷഭാവങ്ങളും. വേറൊരു വിവാഹം നടത്തിയാലോ എന്നമ്മായി അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ തനിക്കീ ജൻമത്ത് വിവാഹമേ വേണ്ടയെന്ന മറുപടിയും.

നീണ്ടവർഷങ്ങളിലെ ദു:ഖങ്ങൾ അവളെ അതിനടിമപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞുവെന്ന അറിവു് ജയനെന്നയെ ന്നിൽ നടുക്കമുണ്ടാക്കി. അവൾക്കിനിയൊരിക്കലുമതിൽനിന്നു് കരകയറാനാവില്ലേ, തൻെറയനിയത്തി ഒരിക്കലുമിനിയൊരു കിലുക്കാംപെട്ടിയാവില്ലേ.

ഏതായാലും ആവുന്നതൊക്കെയവൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. നാട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോഴൊക്കെ ഗീതുവിനിഷ്ടപ്പെട്ട സമ്മാനങ്ങൾ, എല്ലാവരെയും കൂട്ടി വിനോദയാത്രകൾ ഒക്കെ ഒരു പതിവാക്കി.

പതുക്കെപ്പതുക്കെ തൻെറ കൊച്ചനിയത്തിയെ കരയുവാൻ മാത്രമല്ലാതെ ചിരിക്കുവാനുമുള്ള ഈ ലോകത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനുള്ള സംരഭങ്ങളിൽ ജയൻ വിജയിച്ചുതുടങ്ങി. കണ്ണനവൻെറ അമ്മാവൻെറ പേർക്കെഴുതുന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു കത്തുകളിൽ കൊച്ചുകൊച്ചു തമാശകൾ ഗീതു കുത്തികുറിക്കു വാൻ തുടങ്ങി. ഓണത്തിനു നാട്ടിൽ ചെന്നയെന്നെ അവളും കൂട്ടുകാരികളും ചേർന്നുള്ള കൈകൊട്ടിക്കളിക്ക് നിർബ്ബന്ധിച്ചു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ജയേട്ടനിഷ്ടപ്പെട്ട കറികളവൾ പാകം ചെയ്തു. വെളുപ്പിനു പോകേണ്ടിയിരുന്ന തനിക്കു വേണ്ടിയവൾ കാപ്പിയുണ്ടാക്കി കാത്തിരുന്നു. അവധി കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചുപോകു മ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി.

ജോലിസ്ഥലത്തെത്തി അധികം കഴിയും മുൻപേ വന്ന അച്ചൻെറ കത്ത് ജീവിത വീക്ഷണത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കി.

''ഗീതയെ ഇങ്ങനെ നിറുത്തികൊണ്ടു നിന്നാൽ മതിയോ, നീയെന്തു പറയുന്നു, അവളിന്നും കുട്ടിയാണ്, നിനക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ........ അവളെ ഇനിയൊരിടത്തു പറഞ്ഞയക്കുന്നതിലും ഭേദം.......മു ഴുമിപ്പിക്കാത്ത അച്ചൻെറ വാക്കുകളിൽ സ്നേഹനിധിയായ ഒരമ്മാവൻെറ ഉത്കണ്ഠ മുഴുവൻ പ്രതിഫലിച്ചി രുന്നു. ഓർത്തുനോക്കിയപ്പോൾ അതാവും ശരിയെന്ന് തോന്നി.

അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞ തിങ്കളാഴ്ചത്തെ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ ഗീതുവിൻെറ കഴുത്തിൽ ഞാൻ താലികെട്ടി.

ആദ്യരാത്രിയിൽ മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ മുതൽ കഴിഞ്ഞ ഒരാഴ്ചയായി രണ്ടുപേരുടെയും മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു കുസൃതിചോദ്യമുണ്ട് ''എങ്കിലിതങ്ങ് നേരത്തെ ആകാമായിരുന്നില്ലേ''.

With Compliments

From

INCOME

NTUC INCOME • A Leader In Life And General Insurance

75 Bras Basah Road, NTUC INCOME CENTRE, Singapore 0718. Tel : 3363322 Fax : 3381500

HOUSE BRAND

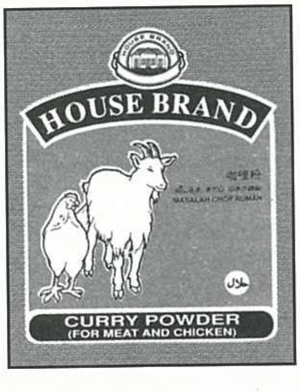

CURRY POWDER & SPICES

K.N.P. TRADING PRIVATE LIMITED

(IN ASSOCIATION WITH
SURIYA TRADING ENTERPRISES (S) PTE LTD)

Biriyani Masala	Kurma Masala	Soup Masala	Rasam Masala	Sambar Masala ETC.

50 Senoko Drive, Singapore 2775 • Tel: 257 3712 (3 lines) • Fax: (65) 753 6916

With Compliments and Best Wishes from

Jayesh Enterprise Pte Ltd

Mrs Saroja Narayanan

Patrick Daniel

George Abraham

Mr & Mrs D S Anand

B J Prakash

Ivan & Shila Fernandez

Anthony Verghese & Family

Dileep Nair & Family

Swathi Thirunal Maharajah of Thiruvithamkoor

Dr T P Paran describes the life and artistic legacy of this ruler who passionately devoted himself to statecraft and the development of the arts of music and dance in India.

Swathi Thirunal Maharajah (1813-1846), popularly called Swathi Thirunal, was more than a 19th century ruler. He was a musicologist, literateur, linguist, Veena expert, composer and above all, a patron of all fine arts and literature following the tradition of the royal family. His contribution to music is as remarkable as it is unique, and is the focus of this essay. He achieved this in spite of his heavy load of affairs of state, in which he introduced many significant far-reaching reforms that are today considered ahead of their time.

THE BACKGROUND

Before we begin to describe the life and achievements of this patron and developer of the arts, let us set the stage into which his contribution was born. Indian aesthesis found its highest expression in the form of fine arts, music and the allied arts besides literature, painting and architecture. A golden period signalling the beginning, evolution and proliferation of Carnatic music in South India preceded the glorious period of Swathi Thirunal Maharajah in Kerala.

Purandaradasa (1484-1564) of Karnataka marked the beginning of Carnatic music. The music of India, the North and the South is based on the *raga* (the melody) and *tala* (the rhythm) system beginning with the scale key: *sa, ri, ga, ma, pa, dha, ni, sa* in the *Mayamalavagaula* founded by Purandaradasa. He was the son of a wealthy banker who evolved spiritually to a high degree. This manifested when he emerged as a unique musician and composer who also prescribed the elementary lessons of Carnatic music. He laid the foundation for the golden period of Carnatic music. He composed more than 47,500 songs of Carnatic music. He was followed by Venkitamaghi (16th century) who contributed *Chathurdandiprakasika* on theory of Carnatic music, inspired by his father's *Sangeetha Sudha*. Venkitamaghi established the 72 *melakartha raga* system in his book. This system is followed even today. Many musicians and composers followed, until we come to the period of the famous musical trinity of India. Thyagaraja, Muthuswamy Dikhitar and Syamasastry were preceded and followed by a host of other composers and musicians. All of them contributed the various types of compositions: *Kirtanam, Pamam, Varnam, Thanavarnam*, and so on, besides *Bhajans* and texts for *Harikatha.*

THE SWATHI ERA

Swathi Thirunal Maharajah of Thiruvithamkoor was born under the *Nakshatram Chothi* (star) as the son of Rajarajavarma Koi Thampuran and Rani Lakshmi Bai. His succession as the king was assured by the provision of the law of succession of the state and predicted even before he was born, hence his title of *Garbhasreeman.* His birth was celebrated with country-wide rejoicing, and a great poet and musician Eraviamman Thampi even composed a lullaby *(Tharatu)* in praise of the prince. Two parts of this lullaby are quoted below.

Omana thinkal Kidavol Nalla
Komala thamara-poovo

Poovil niranja madhuvo Paripoornendu thante Nilavo

At the age of two Swathi Thirunal lost his mother. Her younger sister, Rani Parvathi Bai assumed at a young age the dual responsibility of running the state and raising the prince. She fulfilled this heavy responsibility ably

assisted by Koi Thampuran as well as the British resident Col. Munro, who was considered a friend of the state. The education of the prince was carefully handled. Initially he had a thorough traditional training in Sanskrit, which he mastered before he was seven. Col. Munro himself supervised the prince's English education. Surprisingly the prince secured a thorough grounding in what was a foreign tongue – English. Besides this, he also mastered French, Parsee, Gujarathi, Marathi, Hindustani, Telugu, Tamil and Canarese. The list of languages he eventually mastered was a staggering 14.

In fact,there's an interesting anecdote from the pages of history about the prince's wide knowledge. Col Welsch, a British naval officer has recorded in his memoirs that from the Maharajah he learnt that the words geometry, hexagon, octagon and decagon have been respectively derived from *Jyamiti, Shadkonam, Ashtakonam* and *Dasakonam*, which are, respectively, the original Sanskrit terms. (Sanskrit has been incidentally aptly termed an Indo-European language).

In 1829 Swathi Thirunal, the young prince who was then 16, had to assume the responsibilities of ruler of the state, in which he aptly displayed his unique intellectual qualities. He established the nuclei of some of today's modern institutions, such as the Land Survey system, the Public Works Department, the National Library, the first English school, the University College, the broad framework for a legal system, an observatory, and modern hospitals. Yet he was not only an innovator. He was also an anti-corruption activist who routed out corruption at all levels, and with an iron fist.

Ironically, it was from British Agent Mr. Cullen, who succeeded Col. Munro, that Swathi faced unprovoked irritation and harassment in his administration of the state. By virtue of his royal background, though, he was able to guide and carry through his monumental programme of developing the fine arts, music, dance and literature. His own linguistic scholarship is reflected in his multi-faceted musical and related compositions in Malayalam, Tamil, Telugu, Canarese, Hindustani and Sanskrit. He cultivated and improved his music and developed an original system of musicology. His works reflect all the richness of vocabulary, diction and poetic imagination, and his musicology and practice of music and dance reveal a thorough understanding of *Natyasastra of Bharatha Muni* (300 BC), considered the encyclopedia of music and dance of India.

His musical compositions include a wide range of types, set in the familiar as well as rarely used ragas within the Carnatic system of music, besides Hindustani music. His multilingual compositions are in Sanskrit, Malayalam, Canarese, Telugu and Hindustani.

To do full justice to his varied contributions to the art of music in the space of a short essay is impossible. However the main features are summarised. There are others in the form of books which are also dedicated to devotional aspects.

His compositions breathe the air of *Bhakti*, devotion to God or spirituality indicated at the end of each *kriti* particularly in the form of a stamp *Sri Padmanabha*, the deity of the temple at Thiruvananthapuram.

His musical compositions include a wide range of types, set in the familiar as well as rarely used *ragas* within the Carnatic system of music, besides Hindustani music. His multilingual compositions are in Sanskrit, Malayalam, Canarese, Telugu and Hindustani. This is a rare achievement by any standard.

His *kritis* (compositions) are tailored specially for dance forms, like *Swarajati, Sabdam, Varnam, Thillana , Padam , Javali* and a variety of special *kritis* or *kirtanams.*

All the *padams* are in praise of *Padmanabhaswami*, the deity of the Thiruvananthapuram temple. In fact, one of them, *Aliveni* (in *Kurunji*) is annually presented as a dance in celebration of Onam, and this is the dance called *Kaikottikali.*

Sarvakalanidhi Semman-kudi Srinivasa Iyer, Principal, Swathi Thirunal Academy of Music at Thiruvananthapuram made a successful and ingenious experiment to convert the song in *Raga Saveri* into a *Ragamalika*, a "garland of *ragas*" in seven *ragas.* Shobana, a Malayalee lady performed a dance based on this song *"Bhavayami raghuramam"* a summary of the *Ramayanam* recently in Singapore. It was well received by the audience. The dance has also been presented on Singapore television by Priyalatha Arun.

The Life and Complete Works of Swathi Thirunal Maharajah have been published by Kerala Sahitya Academy of Kerala, Thirussoor, Kerala.

Let us pay our homage to Swathi Thirunal, who achieved such a glorious record of contributions to music, dance and literature during 18 of the 34 years he lived, a tragically short life.

Dr T P Paran is a Bio-Scientist-Educationist. Music is his first love.

With best compliments from

INDUSTRIAL AND MARINE SUPPLIERS (S) PTE LTD

INTERNATIONAL CONSULTING AND TRADING
ENGINE SPARE PARTS
IMPORT-EXPORT

545, Orchard Road, #10-04 Far East Shopping Centre
Singapore 0923
Tel: 738 7530/738 7531 Fax: 738 7532 Tlx: 39144 MMSSNG

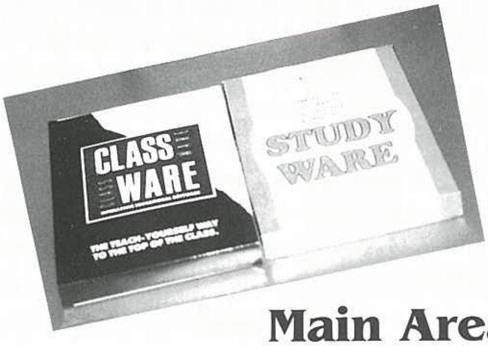

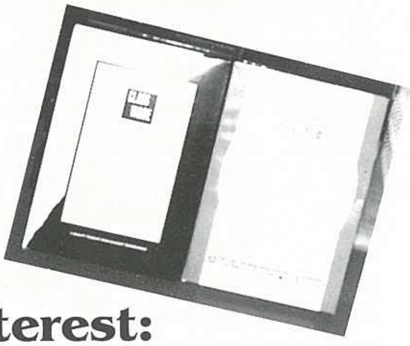

Main Areas of Interest:

BOOK DISTRIBUTION:
We specialise in Maps and Religious/ Cultural/Professional/Reference/Children's/ Self-Improvement Books.

PUBLISHING:
Children's/Cultural/ Fiction/Novels & Short Stories/Educational Texts/Supplementary Readers

EDUCATIONAL SOFTWARE:
Classware & Studyware Packages For 'O' Level, 'A' Level and Commercial Subjects.

SELF-STUDY SOFTWARE:
Study ware Software for Diploma and Professional Courses.

ASSOCIATED COMPANIES
Printworld Sdn Bhd, Malaysia; Printworld Publishers and Distributors Pte Ltd., India.
Vella Trading & Agencies Pte Ltd., Singapore.

PRINTWORLD

PRINTWORLD SERVICES PTE LTD
(Book Distributors, Publishers and Literary Agents)
80 Genting Lane #09-07 Genting Block Ruby Industrial Complex
Singapore 1334
Tel: 744 2166 Tlx: RS 28990 PRINT Fax: (65) 746 0845

വ്യത്യസ്ഥ രീതികൾ

ശങ്കര റൂബി

കേരളത്തിൻെറ പ്രകൃതിഭംഗി വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്ന ധാരാളം സിനിമാഗാനങ്ങൾ എഴുപതുകളിലെ ആദ്യപകുതിയിൽ പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ''മാമലകൾക്കപ്പുറത്തു മരകതപ്പട്ടുടുത്തു'' നിൽക്കുന്ന മലയാളത്തിൻെറ മനോഹാരിത. ആ ദശകത്തിൻെറ അവസാനങ്ങളിൽ ഡൽഹിയിൽ നിന്നു് കേരളത്തിലേയ്ക്കുള്ള ട്രെയിൻ യാത്രകളിൽ ഞാനീ വ്യത്യാസം നേരിട്ടു കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ഊഷരഭൂമികളും മദ്ധ്യേന്ത്യയിലെ വിരസങ്ങളായ സമതലങ്ങളും പിന്നിട്ട് ട്രെയിൻ പാലക്കാടൻ ചുരം കടന്നെത്തുമ്പോൾ ഹാ! കണ്ണിനും കരളിനും എന്തൊരു നിർവൃതി!

''മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങി വിങ്ങി

മരകതക്കാന്തിയിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി'' നിൽക്കുന്ന മലയാള നാട്.

സാമ്പത്തിക നില! മെച്ചപ്പെട്ടതോടുകൂടി വരവു് ആകാശമാർഗ്ഗമായപ്പോഴും വിമാനം ഉയർന്നുപൊങ്ങാനും താഴ്ന്നു വരാനും എടുക്കുന്ന കൊച്ചു ഇടവേളകളിൽ വിമാനത്തിൻെറ ചില്ലുജനാലയുടെ പരിമിതിയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുപോലും കേരളത്തിൻെറ പ്രകൃതിഭംഗി എന്നെ പുളകം കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അതേ കേരളം കൽപവൃക്ഷമായ കേരമരങ്ങൾകൊണ്ട് സമൃദ്ധമായ കേരളം.

കേരളത്തിലെ സസ്യസമ്പത്തും ഭൂപ്രകൃതിയും പോലെ പ്രത്യേകതയും വ്യത്യസ്ഥതയും ഉള്ളവരാണ് അവിടത്തെ മലയാളികളും. ആ കൊച്ചു രാജ്യത്തെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളം സംസാരിക്കുന്നവരേയാണ് മലയാളികൾ എന്നുദ്ദേശിക്കുന്നത്. രണ്ടറ്റത്തുനിന്നും ഒരുപോലെ വായിക്കാവുന്ന മലയാളത്തിൻെറ ഇംഗ്ലീഷ്സ്പെല്ലിംഗിനും ഉണ്ടല്ലോ ഈ പ്രത്യേകത. ''കേരളം ഭ്രാന്താലയമാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞ മഹാനായ സ്വാമി വിവേകാനന്ദനോട് നമുക്ക് ചിലപ്പോഴെങ്കിലും യോജിച്ചേ തീരൂ.

കേരളത്തിലേയും സിംഗപ്പൂരിലേയും മലയാളികളെപ്പറ്റി പൊതുവായി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ ഞാനാളല്ല. ഈയിടെ ''സ്ട്രെയിറ്റ് റൈംസി''ൽ വന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ 'ഇന്ത്യക്കാരൻ' എന്ന വാക്ക് define ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന ആളെ മാത്രമേ മലയാളി എന്നു പറയാവൂ എന്നതിനോട് നമുക്കു യോജിക്കാനാവില്ല. കാരണം കേരളത്തിനു പുറത്ത് മലയാളം പറയുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കം. മലയാളം പഠിക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളുടെ കുറവുകൊണ്ടോ അറിവില്ലായ്മ കൊണ്ടോ പല വിദേശിമലയാളികൾക്കും മലയാളം പറയാൻ അറിയില്ല. കേരളത്തിൽ വേരുകൾ ഉള്ള എല്ലാവരും മലയാളികളെന്ന ഒത്തുതീർപ്പിൽ നാം എത്തിച്ചേരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എൺപതുകളുടെ അവസാനത്തിൽ സിംഗപ്പൂരിലേക്കുള്ള ഹ്രസ്വയാത്രകളിൽ ഇവിടെ ചില പുരാതന മലയാളികുടുംബങ്ങളേയും പരിചയപ്പെടാനിടയായി. വാചാലനായ എനിക്ക് കൂടുതൽ ശ്രോതാക്കളെ കിട്ടുന്നത് നല്ലതാണല്ലോ. ന്യായമായ, യാന്ത്രികമായ പാതയിൽകൂടി മാത്രം നീങ്ങുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് അവരെന്നാണ് തോന്നിയത്. സൗഹൃദ സന്ദർശനങ്ങൾ പോലും മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിലേയും മറ്റു ഇന്ത്യൻ പട്ടണങ്ങളിലേയും അപ്രതീക്ഷിതമായ, അനൗപചാരികമായ ആ കണ്ടുമുട്ടലുകൾ ഇവിടെ വിരളമാണ്. ഹോട്ടലിൽ നിന്നു് നിങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു് വിഭവസമൃദ്ധമായ ഡിന്നർ നൽകി തിരിച്ച് ഹോട്ടലിലെത്തിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ഡയറിയിലെ entertainment കോളത്തിൽ ഒരു ചുവന്ന വരവീഴുന്നു. ഒരു ജോലി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു അർദ്ധസ്ഥിരതാമസക്കാരനായതോടെ എൻെറ ചിന്താഗതി ഒട്ടാക്കെ മാറിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥിരതാമസക്കാരും വിദേശമലയാളികളുമായി അനവധി സുഹൃത്തുക്കൾ. അവർക്കിടയിലെ വിടവ് വ്യക്തമായി കാണാം. വിദേശമലയാളികളോട് കൂടുതൽ അടുത്ത് പെരുമാറാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നു.

കേരളമലയാളികൾ എവിടെച്ചെന്നാലും കലാനാടകങ്ങളിൽ കേരളത്തനിമ പുലർത്തുന്നവരാണ്. സിംഗപ്പൂർ മലയാളികൾ സാമ്പത്തിക സംഭാവനകൾക്ക് മുന്നിട്ടുനിൽക്കുമെങ്കിലും പ്രായോഗിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അവർ കുറച്ച് പിന്നാമ്പുറത്തേക്കു പോകുന്നില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. അവരുടെ ജോലിത്തിരക്കാവാം കാരണം. ദിവസത്തെ അത്യദ്ധ്വാനത്തിനുശേഷം രാത്രിയുടെ വിദൂരയാമങ്ങൾ വരെ റിഹേഴ്സൽ ക്യാമ്പുകളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന കലാകാരൻമാരായ എൻെറ സുഹൃത്തുക്കളെ മറന്നുകൊണ്ടല്ല ഞാനിതെഴുന്നത്. കലയ്ക്കു വേണ്ടി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞു വച്ചവരെപ്പോലെ ഇനിയും അനേകർ ഉണ്ടു്.

തമിഴ് സംസ്കാരത്തിൻെറ ചുവടുപിടിച്ചാണ് ഇവിടുത്തെ മലയാളികൾ ജീവിക്കുന്നത്. വേഷഭൂഷാദികൾ, സംസ്കാരം, ജീവിതരീതി ഇവയിലെല്ലാം തമിഴരെ അനുകരിക്കുന്നു. തമിഴ് ജനതയുടെ ആധിക്യവും സെക്കൻഡ് ലാംഗേജ് ആയി തമിഴ് മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന അവസ്ഥയും കാരണമാവാം. അനുകരണം ഒരു ശാപമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. വെളുത്തുമെലിഞ്ഞു് മിനുത്ത തൊലിയുള്ള സുന്ദരികളായ ചൈനീസ് പെൺകുട്ടികൾ മുട്ടറ്റം എത്താത്ത റ്റൈറ്റ്സ്കർട്ട് ഇട്ട് അന്ന നടയായി നീങ്ങുന്നത് മനോഹരമായ കാഴ്ചയാണ്. ഇരുണ്ട നിറമുള്ള വട്ടത്തിൽ വളരുന്ന കേരളയുവതികൾ മിനിസ്കർട്ടിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടാൻ പാടുപെടുന്നത് ഒന്നു സങ്കൽപിച്ചുനോക്കൂ. നാം യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തിൽ നിന്നു് വളരെ അകന്നുപോകുന്നു. നമ്മുടെ കുറവുകളെ ഒട്ടാക്കെ, ഒളിപ്പിച്ചു്, നമുക്ക് ആത്മവിശ്വാസം പകരാൻ കഴിവുള്ള ചാരുതയാർന്ന സാരിയും മറ്റു വേഷങ്ങളും അണിയറയിലേക്ക് തള്ളുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരിക്കൽക്കൂടി ചിന്തിക്കുക. പ്രകൃതി നമുക്കു നൽകിയ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളെ നാം മാനിച്ചേ തീരൂ.

വർണ്ണവർഗ്ഗരഹിതമായ സിംഗപ്പൂരിലെ ജീവിതരീതിയും ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരവും ഉണ്ടായിട്ടും സിംഗപ്പൂർ മലയാളികൾ ഒരു സമൂഹം എന്ന ചിന്താഗതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ല. ജാതിമതചിന്തകൾ മറ്റു വൻനഗരങ്ങളിലേ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതലുണ്ട്. ''മൂന്നു മലയാളികൾ ഉള്ളിടത്ത്, നാലു മലയാളിസംഘടനകൾ'' എന്ന ചൊല്ല് എത്ര അന്വർത്ഥം.

സിംഗപ്പൂരിലെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ പൊതുവായ ജീവിതശൈലി മെച്ചപ്പെടുത്താൻ നിരന്തരം ശ്രമിക്കുന്ന 'SINDA' ഏറെ പ്രശംസ അർഹിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ മലയാളികൾക്കും വളരെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിയും. സിംഗപ്പൂരിലെ സ്ഥിരതാമസക്കാരായ മലയാളികളുടേയും വിദേശ മലയാളികളുടേയും കുട്ടികളുടെ പുതിയ തലമുറയിൽ പോലും വ്യത്യാസം കാണുന്നു. വിദേശമലയാളികൾ തിരിച്ച് ഇന്ത്യയിലേക്ക് പോകേണ്ടിവരുന്നതോർത്ത് വിഷമിക്കുന്നവരാണ്. ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ തൊഴിൽ മേഖലകൾ മത്സര പരീക്ഷകളുടെ വേദിയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. മുൻനിരക്കാർക്കു മാത്രമേ നിലനിൽപ്പുള്ളു എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമാണിന്നു്. സിംഗപ്പൂരിലെ ശക്തമായ സാമ്പത്തികഘടനയിൽ നിർഭയരായി അലസരായി കഴിയുന്ന സിംഗപ്പൂർ മലയാളികളുടെ ചിന്താഗതി മാറണം. അവരും കാലത്തിൻെറ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാകണം. ഈ രാജ്യം നല്ല നല്ല അവസരങ്ങളും വാഗ്ദാനങ്ങളുമായി നിങ്ങളെ മാടി വിളിക്കുമ്പോൾ മത്സരത്തിൽ പിന്തള്ളപ്പെടാതെ നിങ്ങളും മുന്നോട്ടു പോകൂ - ഉയരങ്ങളിലേയ്ക്ക്...

ഒരു സൗഹൃദപൂർണ്ണമായ തുറന്ന ചർച്ചയ്ക്കു വഴി ഒരുക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം ഞാനെൻെറ നിഗമനങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ നിരത്തുന്നു. ആരേയും മുറിപ്പെടുത്താൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവങ്ങളും അറിവും പങ്കുവെയ്ക്കുമ്പോൾ എൻെറ തെറ്റുകൾ തിരുത്താൻ ഞാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാണ്. സ്വദേശികളും വിദേശികളുമായ മലയാളിസുഹൃത്തുക്കൾ എന്നോടു ക്ഷമിക്കുക.

Onam Greetings and Best Wishes from

Ann D'Silva

Mr & Mrs Samuel Joseph

SPE Marketing Services

Mr Robertson Pereira

Dr Uma Rajan

Mr & Mrs Prem Kumar

Roy Varghese

K Ravinran

Mr B G Krishnan & Family

MANY FACES, ONE TRUTH

Peter Zachariah makes a spirited case for the unity of all religions, even those that appear dialectically opposed.

Christianity was originally an Eastern religion (like practically all religions) but its movement from the beginning has been predominantly westwards. It passed with St Paul through Asia Minor to Greece and Rome, and then in the course of time to Europe and America. As a result, though not always maintaining its Eastern basis, it has become a Western religion. Its theology is Greek, its organisation in Rome, its cultural expression in Europe.

Christianity shares with Judaism and Islam a Semitic structure and thought. It has to learn to see this Semitic tradition with all its unique values in the light of the oriental tradition, to learn what Hinduism, Buddhism, Taoism and Confucianism have to teach it. Then only will the marriage take place in the church as in the world between East and West.

This is the sacred universe, in which man has lived as far as we know from the beginning of history.

Yet every trace of sacredness has been removed from life so that Western man finds himself in a universe in which both man and nature have been deprived of any ultimate meaning.

There are some who think that this process of secularisation is itself the effect of the Christian revelation, which placed the whole creation under the domain of the supreme God and took away power of the gods. It is true that the tendency of the cosmic religion and/or its form is to deify the power of nature so as to make man subject to what St Paul called the "Cosmic Powers" but this is not the authentic tradition of oriental religion whether Hindu, Buddhist or Taoist. In all these religions, the powers of nature or the 'gods' are held to be subject to the one Supreme Being, by whatever name it may be known.

The difference between the Semitic (Judaism, Christianity and Islam) and the oriental religions (Hinduism, Buddhism and Taoism) is this: that in the Semitic tradition God is represented as the transcendant Lord of Creation, infinitely 'holy', separate from nature. But in oriental tradition, God, or the Absolute, is immanent in all creation. The world does not exist apart from God but "in" God and God dwells in the heart of every creature.

Hinduism started from immanence of God in creation in the same way the Hebrew Christian tradition starting from the infinite transcendance of God or Yahweh. God descends to earth, manifesting himself through his angels, speaking his word to his prophets and finally becoming incarnate —the word became flesh– and communicating his spirit to men.

There is in all Semitic religions a profound sense of the infinite holiness of God, his moral righteousness and refusal to tolerate sin but also of his infinite compassion and willingness to forgive the sinners who repent.

Semitic religions have to learn from the oriental tradition. There are innumerable sects and divisions in Hinduism, and though there have been occasional conflicts, they normally manage to live together in peace and mutual respect.

In Buddhism, there is a great division between Hinayana and Mahayana, but it has not led to violence and persecution.

In Malayatoor 'Kurusumala' in Kerala there is an ashram called *Shantivanam* which means forest of peace. There is a small thatched hut among the trees in which the monks live and pray. They meet for prayers three times a day, not for the formal prayers in which there are readings from the scriptures of the different religions as well as psalms and readings from the Bible. In the morning they read from the *Vedas*, and midday from the *Koran* and the *Granth Sahib* of the Sikhs, and in the evening from the devotional poets especially those of Tamil Nadu like the great Tamil mystic Manikka Vasagar. They are thus confronted day by day

in their prayers with the question of the relationship between the different religions.

It is no longer possible today for one religion to live in isolation from other religions. Each religion has been taught to regard itself as the one true religion and to reject all others as false. Yet more is the necessity for contact and those who attempt to do so are finding that dialogue, when properly understood, is not a compromise with errors, but a process of enrichment by which each religion opens itself to the truth to be found in the others, and grows together in the common search for truth.

Thus we begin to realise that the truth is one, but it has many faces and each religion is, as it were, a face of the one Truth, which manifests itself under different signs and symbols in the different historical traditions. The Semitic conception of God is that of an utterly transcendant being, as its creator and ruling its destiny from above. The spatial imagery is, of course, only symbolic, but the concept is one of utter transcendance. The Hindu and Oriental concept is one God–or rather of ultimate reality, since it may not receive the name of God — is that of an immanent power in nature and in man, hidden in the heart of every creature. The figure of Shiva Natraja, the Lord of the dance, is a perfect symbol of this. He creates, sustains and dissolves the world by his rhythmic dance, and the whole cosmic order is nothing but this dance of Shiva. What is distinctive about this vision is that God is conceived not so much as above the universe as in it.

As it is said in the *Upanishads*, the God who is in the fire, the God who is in the water, the God who has entered the world, the God who is in the plants and trees, adorations to the God, adoration to him. It is true, of course, that in the Christian tradition, God is also conceived as immanent in nature, and St Paul himself quotes the saying: "In him we live and move and have our being." But the emphasis is quite different. The Hebrews start from the transcendance of God and gradually discover his immanence; the Hindu starts from the immanence and gradually discusses and reaches toward his transcendance. It is a difference in the point of view. Each is complementary to the other and opens up a different perspective. We find ourselves divided between the conscious and unconscious, psychological and physical, mind and matter, or in Hindu terms, between *purusha* (spirit, consciousness) and *prakrti* (nature or the unconscious).

But the more we penetrate into mind or matter, the more we find that they themselves interpenetrate and that they cannot be divided. Mind and matter, conscious and unconscious, *purusha* and *prakrti*, and at the deepest level of consciousness the division disappears and mind and matter, Spirit and Nature become as one.

The aim of all religion is to restore this undivided consciousness which Hinduism calls *Moksha* or liberation, Buddhism calls *Nirvana* and Christianity represents as the redemption of man and his reunion with God.

Far East Flavours & Fragrances

Perfumes of the Orient (free from alcohol)

- Babussalam
- Jameela
- Al-Jamal
- Sexy Unisex
- Madina
- Raja Jasmin
- Ruby Queen
- Samira
- Tokyo Girl
- Safina Boquet
- Draka
- Dream Girl
- Jelita "R"

JR FRAGRANCE

Jamal Kazura Aromatics
728 North Bridge Road
Singapore 0719
Tel: 293 2350 Fax: 296 0331

Get your FREE perfume samples. Send your stamped self-addressed envelope to us.

Onam Greetings and Best Wishes from

Mr D Sambasivan & Family

Mr M K Bhasi & Family

Mr Krishnakumar & Family

Suresh Kumar

Siva Arasu

Conrad Raj

Mrs Priya Emmanuel

Mr & Mrs Alan Street

Mrs Eyleen Michael

വാക്കും പ്രവൃത്തിയും

Vakkum Pravruthiyum by Sarojini Chandran

Father - Devan
Mother - Latha
Daughter - Omana
Maid - Panchali

ഓമനയുടെ വീട്ടിലെ Hall.

(ഓമന കണ്ണാടി നോക്കി പൊട്ടുതൊടുകയും തല ശരിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു).

Devan : (പ്രവേശിച്ചു് ഓമനയെ നോക്കുന്നു) മോളെ നിന്നെ ഞാൻ Office-ൽ കൊണ്ടു വിടാം.

Omana : (അത്ഭുതത്തോടെ) എന്താണച്ഛാ, ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ തോന്നാൻ. മുമ്പൊക്കെ എനിക്ക് ഒരു ലിഫ്റ്റ് തരാൻ പറഞ്ഞാൽ സമയമില്ല Taxi എടുക്കൂ എന്നു പറയും. ഇപ്പോൾ എനിക്കു കാറുള്ളപ്പോൾ അച്ഛൻ കൊണ്ടു വിടാമെന്നു്.

Devan : അതെ, ഇനി നീ കാറോടിക്കണ്ട. ഞാൻ**Office-**ൽ കൊണ്ടുവിടാം. തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യാം.

Omana : അതിനു ദൂരം വളരെ കൂടുതലല്ലെ. നേരത്തെ പുറപ്പെടുകയും വേണ്ടേ?

Devan : അതൊന്നും സാരമില്ല. ഒരു പത്തുമിനിറ്റ് നേരത്തെ പുറപ്പെട്ടാൽ മതി.

Omana : അച്ഛാ, അച്ഛനെന്തു പറ്റി. രാവിലെ പത്തു മിനിട്ട് നേരത്തെ ഇറങ്ങാൻ എന്തു പ്രയാസമാ. ഒരു മെയിഡിനെ പറഞ്ഞുവെച്ചത് ഒട്ട് എത്തിയുമില്ല.

Devan : എനിക്കു ഒന്നുംപറ്റിയില്ല. നിനക്കു പറ്റാതിരിക്കാനാ പറയുന്നത്.

Omana : എനിക്കു എന്തു പറ്റാനാ അച്ഛാ വെറുതെ ഓരോന്നു വിചാരിച്ചു മനസ്സ് വിഷമിപ്പിക്കണ്ട.

Devan : വെറുതെ മനസ്സു വിഷമിപ്പിക്കയല്ല, കാര്യമുണ്ടായിട്ടാ.

Omana : എന്തു കാര്യം. അമ്മയിവിടെ ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ട് എപ്പോഴും ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും ആവശ്യമില്ലാതെ.

Devan : തർക്കിക്കണ്ട. പറയുന്നതു കേട്ടാൽ മതി.

Omana : അച്ഛൻെറ മനസ്സിൽ എന്തോ ഉണ്ട്. അത് എന്താണെന്ന് എനിക്കറിയണം.

Devan : പറയാം. മനസ്സിനൊരു വിഷമം.

Omana : എന്താ ഇത്ര വിഷമം പറയൂ അച്ഛാ?

Devan : നിൻെറ കാറിൽ വേറെ ആരെയോ കണ്ടെന്നറിഞ്ഞു.

Omana : അതാണോ! അതു കൂടെ ജോലി ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഞാൻ ചിലപ്പോൾ **lift** കൊടുക്കാറുണ്ട്. അത് ആരെങ്കിലും കണ്ടുകാണും.

Devan : ഓഫീസിലെ ആരുമല്ല. ഒരു പുരുഷൻ.

Omana : പുരുഷനും സ്ത്രീയുമൊക്കെയല്ലെ ഓഫീസിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നത്. ബോസിൻെറ അച്ഛനോ മറ്റോ ആയിരിക്കും.

Devan : ബോസിൻെറ അച്ഛൻ വയസ്സനല്ലെ. അയാൾക്ക് കാറും ഡ്രൈവറുമില്ലെ. ഇതൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ.

Omana : ഓ... അച്ഛാ ഓഫീസിൽ വയസ്സൻമാർ മാത്രമല്ല ജോലി ചെയ്യുന്നത്. (ആലോചിക്കുന്നു) ആരായിരിക്കും?

Devan : നിനക്ക് അറിയില്ല അല്ലെ. ഒന്നും ഒളിക്കണ്ട.

Omana : ഓ! എനിക്കു തോന്നുന്നത് എൻെറ ഒരു കവാൻെറ കാര്യമായിരിക്കും അച്ഛൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

Devan : കാവലോ, പാറാവോ അവനെ നീ എന്തിനു കാറിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്നു?

Omana : അച്ഛാ അയാളുടെ കാർ റിപ്പയർ ആയതു കൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു ലിഫ്റ്റ് കൊടുത്തു. ഇതാണോ ഇത്ര വലിയ ആനക്കാര്യം.

Devan : എനിക്ക് അങ്ങിനേയേ എടുക്കാൻ പറ്റൂ. ആമ്പിളേളരെ തനിയെ കാറിൽകൊണ്ടു നടക്കരുത്. എനിക്ക് അത് ഇഷ്ടമല്ല കേട്ടോ.

(ഓമന മിണ്ടാതെ വിഷമത്തോടെ അക ത്തേക്ക് പോകുന്നു. **Door bell** അടി ക്കുന്നു. ദേവൻ വാതിൽ തുറക്കുന്നു. ഒരുത്തി കയറി വരുന്നു. കൈയ്യിൽ രണ്ടു ബാഗ്, മുടി പിന്നിയിട്ടിരിക്കുന്നു. കറുപ്പു കണ്ണട ധരിച്ചിരിക്കുന്നു, അകത്തേക്ക് നടക്കുന്നു).

Devan : (ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ട്) നിൽക്കു, നിങ്ങളാരാ?

Panchali : **I mad.**

Devan : (പിന്നോക്കം മാറികൊണ്ട്) എന്ത് മേഡോ?

Panchali : എന്നെ മനസ്സിലായിക്കാണില്ല. പറയാം. ഇതല്ലെ **Dr.** ദേവൻെറ വീട്.

Devan : അതെ.

Panchali : എന്നെ ഏജൻറു് ഇവിടെ ഇറക്കിയിട്ട് പോയി. ഞാൻ പാഞ്ചാലി.

Devan : ഓ, മെയ്ഡ്. എല്ലാ ജോലിയും പഠിപ്പി ച്ചിട്ട് രണ്ടു ദിവസത്തിനകം അയയ്ക്കാമെ ന്നാണല്ലോ ഏജൻറ് പറഞ്ഞിരുന്നത്.

Panchali : എന്തിനു് എന്നെ ആരും ഒന്നും പഠിപ്പി ക്കണ്ട. എല്ലാ ജോലിയും എനിക്കറിയാം. ഞാൻ **US**-ൽ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

Devan : (നോക്കുന്നു)

Panchali : എന്താ നോക്കുന്നത്. എസ് **I U.S.** റിട്ടേൺ.

Devan : **U.S.**-ൽ നിന്ന് വരുന്നെന്നോ? **from U.S.** കണ്ടാൽ തോന്നില്ലല്ലോ. (അകത്തേക്ക് നോക്കി) ഓമനെ ഇതാ പുതിയ മെയ്ഡ് വന്നിരിക്കുന്നു. പാഞ്ചാലി.

Omana : (വന്നിട്ട്) അകത്തേക്ക് വരൂ. ഞാൻ എല്ലാം കാണിച്ചുതരാം. ഓഫീസിൽ പോകാൻ നേരമായി.

Panchali : (ഓമനയെ നോക്കി) എവിടെയോ കണ്ട നല്ല പരിചയം.

Omana : എന്നെ കണ്ടുകാണാൻ വഴിയില്ല.

Panchali : മോളെ ഞാൻ **U.S.**-ൽ ജോലി ചെയ്തതാ ണെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ടാൽ തോന്നി ല്ലെന്ന്. അതൊക്കെ മുഖത്തുകാണാൻ പറ്റുമോ. എവിടെ പോയെന്നും എന്തു ചെയ്തെന്നും ഒക്കെ മുഖത്തു കാണുമെ ങ്കിൽ പിന്നെ എന്തായിരിക്കും കഥ. ഇത് അച്ഛനായിരിക്കും അല്ലെ?

Omana : അതെ വേഗം വരൂ. (അകത്തേക്കു പോകുന്നു)

Panchali : (പെട്ടികൾ എടുക്കുന്നു) എനിക്ക് കിട ക്കാൻ തനിച്ച് മുറിയും കട്ടിലും ഒക്കെ ഉണ്ടല്ലൊ. (അകത്തേക്ക് പോകുന്നു)

Devan : ഹും, നല്ലപേരു്. പാഞ്ചാലി. ഇനി പഞ്ചപാണ്ഡവൻമാർ പിന്നാലെ വരുമോ എന്തോ.

(പാഞ്ചാലി അകത്തുനിന്നും ഒരു തുണി എടുത്തു തുടയ്ക്കുന്നു. ഓമന പിന്നാലെ വരുന്നു. ദേവൻ അകത്തേക്കു പോകുന്നു)

Omana : ഡ്രസ്സു മാറുന്നില്ലെ.

Panchali : ഈ ഡ്രസ്സിനെന്താ തകരാറു്.

Omana : സാരിയുടുത്തു ജോലി ചെയ്താൽ ശരി യാവില്ല.

Panchali : അതെന്താ അങ്ങിനെ? ശരിയാവില്ലാന്നു്. ശരീരപ്രകൃതിക്കും സംസ്കാരത്തിനും ചേർന്ന ഡ്രസ്സ് ചെയ്യണം. അതൊന്നും അറിയില്ലായിരിക്കും. ഷോട്ട്സ് ഇട്ടാലെ ജോലി നടക്കൂ എന്നായിരിക്കും വിചാരം. **U.S.**ൽ വച്ച് ഒരു ദിവസം ഷോട്ട്സ് ഇട്ടു. അന്നൊരു ജോലിയും നടന്നില്ല.

Omana : പിന്നെ ആ ബക്കറ്റുകളിൽ കിടക്കുന്ന തുണിയെല്ലാം നനച്ചിടണം. ഞാൻ കാണിച്ചുതന്ന സ്ഥലത്തു തോരാനിട്ടാൽ മതി.

Panchali : അമ്മോ എത്ര ബക്കറ്റ് തുണിയാ. ഏതു കാലത്തു നനച്ചതാണോ എന്തോ നാറു ന്നുണ്ടാവും.

Omana : എന്താ പറഞ്ഞത്.

Panchali : വാഷിങ്ങ് മെഷിൻ എവിടെയാ, കണ്ടില്ല.

Omana : അതൊന്നും ഇല്ല. കൈകൊണ്ടു നന യ്ക്കണം. എന്നാലെ തുണി വൃത്തിയാവൂ.

Panchali : തുണി കൈകൊണ്ട് കുത്തിയിരുന്നു നന യ്ക്കാനൊന്നും എനിക്കു വയ്യ. അച്ഛനോടു വേഗം മെഷീൻ വാങ്ങാൻ പറയണം. എത്ര തുണിയാ അതു നനച്ചു തീർക്കാൻ ഒരാഴ്ച എടുക്കും.

Omana : അതൊക്കെ പിന്നീട് ആലോചിക്കാം. പിന്നെ രാവിലെ കാപ്പിക്ക് ദോശ, ഇഡ്ഡലി, പുട്ട്, അപ്പം ഇതിൽ ഏതെ ങ്കിലും ഒന്നു ഉണ്ടാക്കണം.

Panchali : ഓ എസ്സ്. മിക്സി ഉണ്ടല്ലോ.

Omana : ഇവിടെ മിക്സി ഇല്ല. ആട്ടുകല്ലുണ്ട്.

Panchali : അയ്യോ! കൈകൊണ്ട് അരച്ചൊന്നും ഉണ്ടാ ക്കാൻ എനിക്കു വയ്യ. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് മിക്സി ഇല്ലാത്ത വീടുണ്ടോ ഭഗവാനെ. എന്തിനാ ഇഡ്ഡലിയും ദോശയും ഒക്കെ തിന്നുന്നത്. **A & W** ഹാംബെഗ്ഗർ, ബഗ്ഗർകിങ്ങ് ഇതൊക്കെയല്ലെ ആരോഗ്യ ത്തിനു് നല്ലത്.

Omana : ആരോഗ്യമൊക്കെ ഞങ്ങൾ നോക്കി ക്കോളാം. ഈ പറഞ്ഞതൊന്നും അച്ഛനു് ഇഷ്ടമല്ല. പിന്നെ ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണിനു് നാലുവിധം കറികൾ ഉണ്ടാക്കിയാൽ മതി. പിന്നെ വൈകുന്നേരം ചായയ്ക്ക് വട, സമോസ്സാ, ബോണ്ട. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും വേണം. രാത്രി ചപ്പാത്തി രണ്ടുകറി. **O.K.** അച്ഛൻ വളരെ **strict** ആണ്. എല്ലാം ശരിയായല്ലോ.

Panchali : എന്തൊരു തീറ്റമാടൻമാരാ.

Devan : (വരുന്നു) മോളെ നീ ഇനിയും റഡിയാ യില്ലെ. ഇവർക്ക് ജോലി എല്ലാം പറഞ്ഞു കൊടുത്തോ.

Omana : ഇന്ന് ലീവ് എടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് തോന്നുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ ജോലി കഴിഞ്ഞു് കെൻറക്കി പോകേണ്ടിവരും.

Panchali : എന്നാൽ ഞാനും വരാം. എനിക്ക് കെൻ റക്കി വലിയ ഇഷ്ടമാ.

Devan : അതെന്താ, എല്ലാ ജോലിയും അറിയാമെ ന്നാണല്ലോ പാഞ്ചാലി പറഞ്ഞത്.

Panchali : ജോലി അറിയില്ലെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞോ. വാഷിങ്ങ്മെഷീനും മിക്സിയും ഒന്നുമി ല്ലാതെ എന്നെക്കൊണ്ട് പറ്റില്ല. എൻെറ കൈ അത്രയ്ക്കു **strong** ഒന്നുമല്ല. ഓരോരുത്തർ 8-10-ഉം ഇഡ്ഡലി തിന്നു മെങ്കിൽ മാവെത്ര അരയ്ക്കണം. (ആത്മ ഗതം. സിംഗപ്പൂരിൽ വന്നു ഒന്നു സുഖി ക്കാമെന്നു കരുതി) ഒരു മിക്സി വാങ്ങി യാലെന്താ

Devan : അതു അമ്മ വന്നിട്ടാലോചിക്കാം.

Panchali : അമ്മ എവിടെ?

Devan : നാട്ടിൽ പോയിരിക്കുകയാ.

Panchali : ഓമനയുടെ പേരുപോലെതന്നെ കണ്ടാലും ഒരു ഓമന. ഹോംവർക്ക് ചെയ്യാറുണ്ടോ.

Omana : എൻെറ പഠിപ്പു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ജോലി ചെയ്യുകയാ.

Panchali : അതൊക്കെ ശരി. ഹോം വർക്ക് എല്ലാ പെണ്ണുങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അല്ലെ ങ്കിൽ കെട്ടിച്ചയയ്ക്കുമ്പോൾ എൻെറ മോൾക്കു വീട്ടുപണി ഒന്നും അറിയില്ല. ഞാൻ ലാളിച്ചു വളർത്തിയതാണ്. അവ ളുടെ കൈ വേദനിപ്പിക്കരുത് എന്നൊക്കെ അമ്മയ്ക്കു പറയേണ്ടിവരും.

Omana : അത്യാവശ്യം വീട്ടുപണിയൊക്കെ എനി ക്കറിയാം. ഇതാണോ ഹോംവർക്ക് എന്നു പറഞ്ഞത്?

Panchali : അതെ, വീട്ടുപണി. അച്ഛനും മോളും തനിച്ചേ ഉള്ളോ ഇവിടെ.

Omana : അതെ, ഏട്ടൻ ആർമിയിലാ.

Panchali : അപ്പോൾ സൂക്ഷിക്കണം. മോൾ തനിച്ച് എവിടെയും പോകരുത്. ചെറുപ്പമാണ്. സുന്ദരിയാണ്. ആൺപിള്ളേർ കമൻറ ടിക്കും. കൂവും. അതുകൊണ്ട് പുറത്തു പോകുമ്പോൾ എന്നെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോ കണം. പ്രത്യേകിച്ച് സിനിമയ്ക്ക് എനിക്ക് റൌഡികളെ ഒറ്റ നോട്ടത്തിനു് കണ്ടാൽ അറിയാം.

Devan : ഇവിടെ നിങ്ങൾ വന്നത് വീടു പണിക്കോ അതോ.......

Panchali : തിയേറ്ററിൽ റൗഡികൾ തീർച്ചയായും കാണും. ഞാൻ കൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെ പേടിക്കണ്ട.

Devan : ഈ നാടിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്ക് എന്തറിയാം?

Panchali : ഞാൻ **U.S.**ൽ ഉള്ളപ്പോൾ പലതും കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഉണ്ട്.

Omana : ശരി, ശരി. അതൊന്നും ഇപ്പോൾ സംസാരിക്കണ്ട. കാലത്തു അഞ്ചരമണിക്കു എഴുന്നേറ്റ് വീടുവൃത്തിയാക്കി ആറരയ്ക്ക് ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റും റഡിയാക്കണം. (അകത്തേക്ക പോകുന്നു)

Panchali : എപ്പൊ എണീറ്റാൽ എന്താ. ആറരയ്ക്ക് ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റ് റഡിയാകും. എനിക്ക് **U.S.**ൽ വച്ച് ആറരയ്ക്ക് ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റു കഴിച്ചു ശീലമാ. വൈകുന്നേരം ആറുമണി കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എനിക്കു ജോലി ചെയ്യാൻ വയ്യ. **T.V.** കാണണം.

Devan : ദിവസവും **T.V.** കാണാനൊന്നും പറ്റില്ല.

Panchali : വേണ്ട. **V.C.R.** മതി.

Devan : അതൊന്നും നിങ്ങൾ തൊടാൻ പാടില്ല.

Panchali : ഞാൻ തൊടുന്നില്ല. തുറന്നു തന്നാൽ മതി. കഴിഞ്ഞാൽ അടച്ചോളാം.

Devan : വൈകുന്നേരം വിസിറ്റേഴ്സ് കാണും.

Panchali : മാസത്തിൽ എത്ര ദിവസം കാണും വിസിറ്റേഴ്സ്

Devan : അഞ്ചെട്ട് പ്രാവശ്യം കാണും.

Panchali : അതു കൂടുതലാ. ഇവർക്കൊക്കെ വച്ചുണ്ടാക്കണ്ടെ. ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസമെ പാടു. ധൂർത്തു അടിക്കരുത്. കാശു വെറുതെ കിട്ടില്ല.

Devan : ചോദിച്ചില്ല.

Panchali : എന്തെല്ലാം ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ധൂർത്തടി പാടില്ല. ഭാര്യ എവിടെ പോയെന്നാ പറഞ്ഞത്.

Devan : ഹോളിഡേയ്ക്ക്.

Panchali : എന്നാൽ സൂക്ഷിക്കണം. എൻെറ ഭർത്താവ് നാട്ടിൽവച്ച് ഹോളിഡേസിനു് പോയി. ഒരു നാൽപതുകാരിയുടെ കൂടെ അങ്ങു പോയി. പ്രേമമാണെന്നും പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ഞാനിവിടെ എത്തി.

Devan : ഓഹോ.

Panchali : ഞാൻ ലാൻക്ലബിൻെറ പ്രസിഡണ്ടാവാൻ പോയതാ. എന്നെയാണവർ ചൂസ് ചെയ്തത്. അപ്പോഴല്ലെ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നത്.

Omana : (വരുന്നു) എന്താ ഈ ലാൽക്ലബു്

Panchali : അതറിയില്ലെ. നാട്ടിൽ ഓരോ നടൻമാർക്കും ക്ലബുണ്ട്. അവരുടെ വിശറികളുടെ വകയാ.

Omana : ഇവിടെയും നമുക്കൊന്നു തുടങ്ങാം. ഉർവ്വശിമേനകമാർക്കു്.

Panchali : അതിൽ എനിക്കു താൽപര്യമില്ല.

Omana : വേഗം ജോയി ജോലികൾ നോക്കണം ഒരുലാൻക്ലബ്. (പാഞ്ചാലി അകത്തു പോകുന്നു) അച്ഛാ ഇതെന്താ?

Devan : ഇതു ശരിയാകുമോ എന്തോ. **T.V.** കാണാനാ വലിയ താൽപര്യം. സിനിമാ ഭ്രാന്താ.

Omana : എങ്ങനെയെങ്കിലും നിന്നുകിട്ടിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

Devan : കുറച്ചുദിവസം നോക്കാം. അമ്മ വന്നിട്ട് ബാക്കി തീരുമാനിക്കാം. അതിരിക്കട്ടെ. മോൾ ആരുടെ കൂടെയാ കോഫി ഹൗസിൽ പോയത്.

Omana : (ഞെട്ടി) അച്ഛൻ അതെങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു.

Devan : നീയും ഒരു പയ്യനും കൂടി **coffee house-**ൽ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു എന്നു് അമ്മായി പറഞ്ഞു.

Omana : **Why?** അമ്മായി **go to coffee house?** ഞാൻ കണ്ടില്ലല്ലോ.

Devan : എല്ലാവരും എന്തിനാ പോകുന്നത്. നീ എങ്ങനെ കാണാനാ. നിൻെറ കണ്ണ് വേറെ എവിടെയോ ആയിരുന്നു.

Omana : ഓ. ഈ അമ്മായിയുടെ കാര്യം. അവരുടെ മകനെ കെട്ടാൻ സമ്മതിക്കാത്തതിൻെറ ദേഷ്യമാ എന്നോടു.

Devan : അതൊന്നുമല്ല. അവർ ഇല്ലാത്തതൊന്നും പറയില്ല. കണ്ടവരുടെ കൂടെ നടക്കുന്നത്

എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. അമ്മ വന്നാൽ വലിയ ബഹളമുണ്ടാകും. ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെന്നു വേണ്ട.

Omana : അച്ഛാ. റഹ്മാൻ നല്ല **boy** ആണ്.

Devan : ആരു് റഹ്മാനോ. ആരാ ഈ റഹ്മാൻ. പോയും പോയും ഒരു മുസ്ലീം പയ്യനേയെ നിനക്കു കിട്ടിയുള്ളോ?

Omana : അച്ഛാ ഞാൻ.......

Devan : നീ എന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി ഒരു അന്യജാതിക്കാരനെ എൻെറ മകളുടെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കാൻ എനിക്കു പ്രയാസമുണ്ട്. ഞാൻ ഇതിനു സമ്മതിക്കില്ല.

Omana : **I like him**റഹ്മാനെ വഞ്ചിക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കില്ല.

Devan : നിന്നോടാരാ വഞ്ചിക്കാൻ പറഞ്ഞത്. അവനെ ഇനി കാറിൽ കയറ്റരുത്. അവനോടു മിണ്ടരുത്. അവനെ കാണരുത്.

Omana : അച്ഛനോടു മിണ്ടരുതെന്നു പറഞ്ഞാലും റഹ്മാനോടു മിണ്ടരുതെന്നു പറയരുതേ.

Devan : നീ എന്താ പറഞ്ഞത്. നിനക്ക് എന്നെക്കാൾ വലുത് അവനാണ് അല്ലെ.

Omana : എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലൊ. **Why are you imagining things.** എന്തിനാ വേണ്ടാത്തതൊക്കെ ആലോചിച്ചു മനസ്സു വിഷമിക്കുന്നത്.

Devan : ആരാടി **imagin** ചെയ്യുന്നത്. വേണ്ടാത്തതിലെല്ലാം കയറി ചാടിയിട്ട് ഇപ്പോൾ തർക്കുത്തരം പറയാൻ വരുന്നോ. ഒന്നു തന്നാൽ ഉണ്ടല്ലോ.

Panchali : (ഓടി വരുന്നു) ആരും തർക്കുത്തരം പറയരുത്. ശബ്ദംകൊണ്ട് റേഡിയോ കേൾക്കാൻ വയ്യ.

Devan : നിങ്ങൾ പോയി നിങ്ങളുടെ ജോലി നോക്കിൻ.

Panchali : അതെങ്ങിനെയാ അച്ഛനും മോളും കൂടി ഇങ്ങനെ ഒച്ചയും അടിയുമായാൽ എനിക്കു മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ഒക്കുമോ. ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ടാൽ എല്ലാം ശരിയാകും. ഇല്ലെങ്കിൽ.....

Devan : അവരുടെ ഒരു പ്രസംഗം.

Panchali : വേണ്ട. പ്രസംഗിക്കുന്നില്ല. ഞാനൊരു പാട്ടു പാടാം.

Devan : ഒരു പാട്ടുകാരി. എന്താ **U.S.**ൽ പാട്ടായിരുന്നോ പണി.

Panchali : അല്ല. പിന്നെ സാറൊന്നു മനസ്സിലാക്കണം. പാടാനുള്ള കഴിവു് ഈശ്വരൻെറ വരമാണു. അല്ലാതെ കിടന്നു് **shout** ചെയ്യുകയല്ല. മനസ്സിലായോ. **U.S.**ൽ ഒരു അമ്മയും മോനുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തു തങ്കമായ സ്വഭാവം. എന്തു സ്നേഹം. അമ്മയ്ക്കു മോനെന്നു വച്ചാൽ ജീവനാ. മോനു അമ്മയേയും അതുപോലെതന്നെ. അവർക്കു എന്നെ എന്തു കാര്യമാണെന്നോ. ആ പയ്യൻ എന്നെ അമ്മാ എന്നേ വിളിക്കൂ. ഇത് എന്തൊരു അച്ഛനും മോളുമാ, എൻെറ അച്ചോ ഭയങ്കര സാധനങ്ങൾ.

Devan : അഭിപ്രായം ഒന്നും കേൾക്കണ്ട. പോകുന്നുണ്ടോ ഇവിടുന്നു്.
(പാഞ്ചാലി പേടിച്ച് അകത്തേക്കു പോകുന്നു).

Panchali : (ഓടിവരുന്നു, കയ്യിൽ ഒരു ഫോട്ടോ) ഈ പടം എങ്ങനെ ഇവിടെ എത്തി.

Omana : ഏതു പടം.

Panchali : എൻെറ **U.S.** മോൻെറ പടം.

Devan : **U.S.** മോനോ. അതാരത്.

Omana : ആരാ ഈ **U.S. Boy. (photo** വാങ്ങുന്നു).ഈ **Boy U.S.** പോയിട്ടില്ലല്ലോ. നിങ്ങളെന്തിനാ ഈ **photo** എടുത്തത്. (ദേവൻ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു). (ഓമന പതുക്കെ അടുത്ത് ചെന്നിട്ട്) അച്ഛാ ഇതാണ് എൻെറ **Boy friend** റഹ്മാൻ.

Panchali : ഇപ്പോൾ പിടി കിട്ടി. ഞാൻ ഓമനയെ എവിടെ വച്ചാ കണ്ടതെന്നു്.

Devan : എവിടെ വച്ചാ.

Panchali : **U.S-**ൽ 430ാം നമ്പർ വീട്ടിൽ വച്ച്.

Devan : എന്ത്?

Omana : അച്ഛാ, 43 **Ulu Sembawang Road.**

Devan : നീ അവിടെ പോയിട്ടുണ്ടോ?

Omana : (മിണ്ടുന്നില്ല)

Devan : (കോപത്തോടെ) പോയിട്ടുണ്ടോ.

Omana : ഉണ്ട്.

Devan : അത്രയ്ക്കായോ. നിന്നെ ഞാൻ... (അടിക്കാനോങ്ങുന്നു) നിന്നോടാരു പറഞ്ഞു അവിടെ പോകാൻ. ലാളിച്ചു വളർത്തിയതിൻെറ ഫലം.

Omana : അച്ഛാ, അച്ഛൻ സ്റ്റേജിൽ പ്രസംഗിക്കാറില്ലെ. ജാതിയും മതവുമൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യത്ത്വവും സ്നേഹവും ആണ് വലുതെന്നു്.

Devan : എടീ, സ്റ്റേജിൽ പ്രസംഗം വേറെ. ജീവിതം വേറെ. ബന്ധം വേറെ.

Omana : അച്ഛാ, റഹ്മാൻ.

Panchali : റഹ്മാൻ എന്തുകൊണ്ടും നല്ല പയ്യനാ. സാറെന്തിനാ ഈ ജാതിമതമൊക്കെ നോക്കുന്നത്?

Devan : നിങ്ങളൊന്നു വായടയ്ക്കുന്നുണ്ടോ. എൻെറ മോൾക്ക് ഒരു രാമനേം ഗോപാലനേം മാധവനേം ഒന്നും കണ്ണിൽ പെട്ടില്ലെ. റഹ്മാനെ ഒഴിച്ച്.

Omana : ഇല്ല.

Devan : അധികപ്രസംഗം പറഞ്ഞാലുണ്ടല്ലോ.

Omana : അച്ഛാ, **Please.**

Devan : ഒരക്ഷരം മിണ്ടണ്ട. അമ്മ വരുമ്പോൾ നീ തന്നെ പറ. (അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു)

Omana : ശ്രമിച്ചാൽ നടക്കാത്തതായി ഒന്നുമില്ല എന്ന അച്ഛൻെറ പ്രസംഗത്തിലെ വാക്കുകൾ എനിക്കു വേണ്ട ധൈര്യം തരട്ടെ. (കർട്ടൻ. പ്ലെയിനിൻെറ ശബ്ദം)

2

Panchali : (പാഞ്ചാലി റേഡിയോ ഉറക്കെ വയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ താഴ്ത്തുന്നു) (ഫോൺ ബെല്ലടിക്കുന്നു) ഹലോ... ഇവിടത്തെ അമ്മ വന്നു. ഇനി എനിക്കങ്ങോട്ടു വരാൻ പറ്റില്ല. അമ്മയില്ലാത്ത സമയത്തു ഞാൻ വരാം. ഇല്ലെങ്കിൽ വിളിക്കാം. ഇവിടെ ബഹളം കൂടിയിരിക്കുകയാ. ഓമനയെ തള്ള ഒരുപാട് തല്ലി. എനിക്കു സങ്കടം തോന്നി കേട്ടോ. ഏയ് വിടുന്ന ലക്ഷണമില്ല. ഇല്ല. കുളിക്കുകയാ. വലിയ വേഷവും പത്രാസുമാ. കുളി കഴിഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു. വയ്ക്കട്ടെ. (റേഡിയോ ഉറക്കെ വച്ചുപോകുന്നു)

Latha : (പ്രവേശിച്ച് റേഡിയോ അടയ്ക്കുന്നു)

Panchali : (ഓടിവന്നു്) എന്തിനാ റേഡിയോ അടച്ചത്.

Latha : ശബ്ദം കൊണ്ട് തലവേദന.

Panchali : അതു സാരമില്ല. മരുന്നു കഴിച്ചാൽ മാറും. എനിക്കു പാട്ടു കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ജോലി ചെയ്യാൻ വയ്യ.

Latha : എന്നാൽ പോകാം.

Panchali : എങ്ങോട്ടു.

Latha : വന്നിടത്തേയ്ക്കു.

Panchali : (ഒരു സൂത്രമാലോചിച്ച്) ശരിയായി പോയി. ഞാനിവിടെ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വീട്ടിൽ വേറെ പെണ്ണുങ്ങൾ കേറി താമസിക്കുമായിരുന്നു. (പെട്ടെന്നു) എന്താ പിന്നെ ഒരു സമാധാനം.

Latha : വേണ്ടാത്തതൊന്നും പറയണ്ട.

Panchali : പറയുന്നതല്ല. ഓമനയ്ക്ക് രണ്ടാനമ്മ വരുമായിരുന്നു എന്നു മാത്രം. അച്ഛനും മകളും കൂടെയുള്ള അടിയിൽ അതുകൂടെ പറ്റുമായിരുന്നു.

Latha : എനിക്കൊന്നും കേൾക്കണ്ട. പോയി ജോലി നോക്കണം.

(പാഞ്ചാലി അകത്തു പോകുന്നു)

Devan : (ഫോണെടുക്കുന്നു) **Hallow Dr. Devan please Hai** ഞാനിവിടെ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ഏതു പെണ്ണാ ഇവിടെ വന്നിരുന്നത്. അതെ ഒന്നും ഒളിക്കണ്ട. എല്ലാം ഞാനറിഞ്ഞു. എന്തു **Non sense.** ഹലോ ഹലോ.

(**Phone** വച്ച് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നു)
(പാഞ്ചാലി എത്തിനോക്കി പോകുന്നു)

Latha : ഓമനെ, ഓമനെ (ഓമന വരുന്നു) നിൻെറ തലവേദന എങ്ങനെയുണ്ട്.

Omana : കുറച്ചു കുറവുണ്ട്.

Latha : ഞാനിവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ നിന്നെ നല്ലതുപോലെ നോക്കിയിരുന്നില്ലെ.

Omana : ഉവ്വ്.

Latha : സമയത്തിനു് വീട്ടിൽ വരാറില്ലെ.

Omana : എന്താണമ്മെ ഒരു സംശയം.

Latha : അച്ഛൻെറ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ടാണോ നീ ഇങ്ങനെ പോയതെന്നറിയാനാ. അതോ നിൻെറ തോന്നിയവാസം കൊണ്ടോ?

Omana : ഹോളിഡേ കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ മുതൽ അമ്മയ്ക്കെന്തു പറ്റി. എല്ലാം ഒരു സംശയം.

Latha : ഏയ്, ഏതായാലും ആ പയ്യൻെറ കൂട്ടുകെട്ടു അങ്ങോട്ടു വിട്ടേയ്ക്കു്.

Omana : അതുമാത്രം അമ്മ പറയണ്ട.

Latha : അച്ഛൻ സമ്മതിക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ. ആ നാണുവിനെ ഞങ്ങൾ നിനക്കുനോക്കി വച്ചിരുന്നതാ. എന്തു നല്ല പയ്യൻ. **P.H.D.**യ്ക്കു് പഠിക്കുകയാ. എന്തു ബുദ്ധി. ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽ **P.H.D.** കിട്ടുന്നത് ആർക്കാ.

Omana : പതിഞ്ഞ സ്വഭാവക്കാരെയും **over smart**കാരെയും എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. പക്ഷെ **smart** ആകണം. **well dressed** കുറച്ചു നീളത്തിലുള്ള ക്രോപ്പ്. മുണ്ടും ജൂബയും ഇട്ടു കാണാൻ **smart** ആയിരിക്കണം.

Latha : ഇതെല്ലാം നാണുവിനുണ്ട്.

Omana : ഇല്ലെന്നെനിക്കറിയില്ലെ. തലേം കുത്തിയിരുന്നു പഠിക്കും. വേറൊന്നുമില്ല. എൻെറ റഹ്മാനിതെല്ലാം ഉണ്ട്. അമ്മയ്ക്കയാളെ കണ്ടാൽ ഇഷ്ടപ്പെടും, തീർച്ച.

Latha : പേരോ, പേരെന്തു ചെയ്യും.

Omana : പേരിലെന്താ കുഴപ്പം. എനിക്കിഷ്ടമാ.

Latha : എടീ ധിക്കാരം പറയുന്നോ. ഞാൻ പറഞ്ഞതു നിനക്കു മനസ്സിലായില്ല അല്ലെ. നിൻെറ ഞാൻ.....

Omana : എന്തു ചെയ്യും. കൊല്ലുമോ. എങ്കിൽ കൊല്ല്.

Latha : നീ അത്രയ്ക്കായോ അഹങ്കാരി. നീ എങ്ങനെ അവൻെറ കൂടെ ജീവിക്കും. മതം വേറെയല്ലെ.

Omana : അതിനെന്താ. അമ്മ അതിനൊന്നും വിഷമിക്കണ്ട. **Love**നു് ജാതിമതമില്ല. അച്ഛൻെറ സമ്മതം മാത്രം വാങ്ങിത്തന്നാൽ മതി. എത്രവേണമെങ്കിലും കാത്തിരിക്കാം. ഉത്തരം **yes** വേണം.

Latha : ആഹാ! എന്തൊരു ധൈര്യം. ധിക്കാരി. (ദേവൻ കയറിവരുന്നു) ഇവൾ പറയുന്നതു കേട്ടില്ലെ?

Devan : എന്താ?

Latha : നിങ്ങളുടെയല്ലെ മകൾ. എങ്ങനെ പറയാതിരിക്കും?

Devan : (ഓമന അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു) എന്താ നീ പറയുന്നത്.

Latha : ഓ... എന്തൊരു മാന്യൻ.. എന്തൊരു നടിപ്പ്.

Devan : കാര്യമെന്താ?

Latha : ഒന്നും അറിയാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ.

Devan : നീ കാര്യം പറയുന്നോ?

Latha : ഞാനിവിടെ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ നിങ്ങളെവിടെയെല്ലാം പോയിരുന്നു?

Devan : എന്ത് എവിടെയെല്ലാം? ജോലി, വീട്. മകളെ എന്നെ ഏൽപിച്ച് നീ തെണ്ടാൻ പോയതും പോരാ, ഒരു ചോദ്യം.

Latha : ചെയ്തതല്ല ചോദിച്ചതാ തെറ്റായത്.

Devan : ഞാൻ മനസ്സ് വിഷമിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, അവളുടെ ഒരു തോന്നിയവാസം പറച്ചിൽ.

Latha : എന്തു തോന്നിയവാസം. ഉള്ളതു പറയുമ്പോൾ തോന്നിയവാസം ആയി, അല്ലെ. ഞാനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല എന്നാ വിചാരം.

Panchali : (പ്രവേശിക്കുന്നു) ബഹളം വയ്ക്കാതെ. ആദ്യം പോയി **Mixi** ഒന്നു വാങ്ങി വരണം. കൈകൊണ്ടരയ്ക്കാൻ എനിക്ക് വയ്യ.

Latha : എന്തു വയ്യ. എല്ലാം പൊടിയിട്ടല്ലെ വയ്ക്കുന്നത്.

Panchali : അതെനിക്കു പിടിക്കില്ല. അരച്ചുവച്ചാലെ സ്വാദുള്ളൂ. പിന്നെ ചതയ്ക്കുന്നതു കൈകൊണ്ടു തന്നെ വേണ്ടേ. നിങ്ങൾക്ക് പൊടിയിട്ടു വച്ചു തരാം.

Devan : ഇതു വേറൊരു ശല്യം.

Latha : നിങ്ങളോടാരാ ഇങ്ങനത്തെ മെയിഡിനെ എടുക്കാൻ പറഞ്ഞത്, ഒന്നും നോക്കാതെ.

Devan : നിനക്കു ഇവിടെ നിന്നു നോക്കി ഒന്നിനെ എടുത്തിട്ട് പോകാമായിരുന്നില്ലെ, സർക്കീട്ടിനു്.

Latha : അതില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഗുണമുണ്ടായില്ലെ..

Devan : നിന്റെ **Non sence** എനിക്കു കേൾക്കണ്ട.

Latha : **Guilty conscience.**

Panchali : എന്നുവച്ചാലെന്താ.

Latha : ഒന്നും ഇല്ല. അതറിഞ്ഞേ പറ്റൂ.(ദേവനെ കൈയ്യിൽ പിടിച്ചുവലിച്ച് അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു)

Panchali : ഞാൻ പറഞ്ഞതു വല്ലതും പുറത്തു വന്നോ എന്തോ. വന്നാ വരട്ടെ. ഏറിയാൽ ഇട്ടെറിഞ്ഞുപോകുന്നതു തന്നെ.

Devan : (ദേഷ്യത്തിൽ പുറത്തേയ്ക്കു വരുന്നു) ഏതു പെണ്ണാ ഇവിടെ വന്നത്.

Panchali : പെണ്ണോ?

Devan : അതെ. പെണ്ണ്. ലതി ഇല്ലാത്തപ്പൊ.

Panchali : എനിക്കറിയില്ല. ഞാനാരേം കണ്ടില്ല.

Devan : ആണുങ്ങളെ രണ്ടു കണ്ണും അടച്ചു വിശ്വസിക്കരുത്. ഒരു കണ്ണ് എപ്പോഴും തുറന്നിരിക്കണം. എന്റെ മോളുടെ രണ്ടാനമ്മ വരുമായിരുന്നു.. എന്നൊക്കെ ലതിയോടു പറഞ്ഞത്.

Panchali : ആരാ പറഞ്ഞത്. എനിക്കൊന്നറിയണം.

Latha : ആരാ പറഞ്ഞതെന്നോ, മറന്നുപോയൊ, നീ? (തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോഴേക്ക് പാഞ്ചാലി ഓടി അകത്തേയ്ക്ക് പോയി)

(രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ നോക്കുന്നു. ആളെ കാണാത്തതു കൊണ്ടു ചിരിക്കുന്നു)

Devan : ഇപ്പോൾ നീ എന്തു പറയുന്നു?

Latha : പാഞ്ചാലിയെക്കൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും അസൂയക്കാർ പറയിച്ചതായിരിക്കും. നിങ്ങളെ ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചത് വലിയ കഷ്ടമായിപ്പോയി. **Sorry** മാപ്പ്.

Devan : ഇനി മകളുടെ കാര്യത്തിലേക്കു കടക്കാം. (പാഞ്ചാലി എത്തിനോക്കിപോകുന്നു)

Latha : അവൾ അനുസരിക്കുന്ന ലക്ഷണമില്ല. നമ്മൾ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

Devan : ആളുകളുടെ മുഖത്തെങ്ങനെ നോക്കും.

Latha : നിങ്ങൾ വെറുതെ പ്രസംഗിക്കുന്നത് അല്ല, എന്നു ആളുകളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താമല്ലൊ. എനിക്കു ഇഷ്ടമുണ്ടായിട്ടല്ല. വെറുതെ ബഹളം വയ്ക്കണ്ട. അതു കൊണ്ട് കാര്യമില്ലെന്നു തീർച്ച.

Devan : ശരിയാ. അവൾ നമ്മളുടെ ഏക മകളല്ലെ. നമുക്കൊരു വിരോധവുമില്ല എന്ന നിലയിൽ കല്ല്യാണം അങ്ങ് നടത്തിക്കൊടുക്കാം.

Panchali : (ഓടിവന്ന്) ഞാനും അതുതന്നെയാ പറഞ്ഞത്.

With all best wishes from

Venugopal Kurup & Family

With Best Compliments from

Dr & Mrs K A Abraham

Warmest Onam Greetings from

Dr Basanthi Sankaran

Best Wishes from

Dr & Mrs M G John

Happy Onam and Warm Greetings from the USA

Mark and Prabha

All the Best from

Jim Mohan Anthony

ഏഷണി പരമു

വിനോദഭാവന

സി. ഷൺമുഖൻ

വേലു അപ്പൂപ്പൻ പുരപ്പുറത്തിരുന്നു ചെത്ത പിടിച്ച ഓലകളെല്ലാം വെട്ടിമാറ്റുകയായിരുന്നു, പുത്തോല മേയുന്നതിനുവേണ്ടി. എലി, പല്ലി, പാറ്റാ, ചിലന്തി, തേള് ഇതിൻെറയൊക്കെ ശല്യം വീട്ടുകാരെ വല്ലാതെ അലട്ടുകയായിരുന്നു. പഴയ ഓലകൾ മാറ്റി പുത്തോല മേയുമ്പോഴാണല്ലൊ വീടു വെടിപ്പാക്കുന്നത്, വിശേഷിച്ചും മേൽപ്പുര. പഴയ ഓലകൾ മാറ്റുമ്പോൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന എലികളെ അടിച്ചുകൊല്ലാൻ പതിനാറു വയസ്സുള്ള ചെറുപ്പക്കാരി കൊച്ചപ്പി യെയാണ് ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഇതുപോലുള്ള ജോലികൾക്കു കൊച്ചപ്പി സാമർത്ഥ്യശാലിയാണെന്ന് പാച്ചിയമ്മയ്ക്കറിയാം. ഒരു വലിയ വടിയും അവളെ ഏൽപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല എലികളും മുകളിൽ നിന്നും ചാടി കൊച്ചപ്പിയുടെ തൊട്ടടുത്തുകൂടി ഓടിയിട്ടും, അടിച്ച അടികളെല്ലാം പാഴായതല്ലാതെ ഒന്നും കുറിയ്ക്കു കൊണ്ടില്ല. എലികൾ മുകളിൽ നിന്നും ചാടി കൊച്ചപ്പിയുടെ മുമ്പിൽ കൂടി തുരുതുരെ ഓടുകയാണു്. കമ്പുകൊണ്ട് എലിയെ അടിച്ചപ്പോൾ കൈയ്യ് വേദനിച്ചതല്ലാതെ എലിയെ കിട്ടിയില്ല. എലികൾ മിന്നൽ വേഗത്തിൽ ഓടുകയാണു്. പെണ്ണിനെ കളിയാക്കുന്നതുപോലെ. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്കു സഹിച്ചില്ല. അവൾ വാശിപിടിച്ചുനിൽക്കുകയാണു്. അതാ.... പഴയ ഓലകൾ വെട്ടി താഴെയിറക്കുന്ന ബധിരനും ഊമയുമായ വേലു അപ്പൂപ്പൻെറ തൊട്ടുതാഴെ ഒരെലി. കൊച്ചപ്പി അങ്ങോട്ട് പോയി. കിട്ടിയ അവസരം പാഴാക്കാതെ നാലഞ്ചടി ഒറ്റ മൂച്ചിനങ്ങു പാസാക്കി. വേലു അപ്പൂപ്പൻ ഊമയായതുകൊണ്ട് ഒന്നു ഞരങ്ങിയതല്ലാതെ നിലവിളിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എലി ഓടാതിരുന്നപ്പോൾ പെണ്ണിനു വാശി കൂടി. അതിൻെറ ഫലമോ..... വലിയൊരു ഞരക്കത്തോടെ വേലു അപ്പൂപ്പൻ പുരപ്പുറത്തുനിന്നും താഴെ വീണു. അപ്പോഴാണവളറിയുന്നത്. അത്രയും നേരം അവളടിച്ചത് എലിയെ ആയിരുന്നില്ല എന്നു്. വേലു അപ്പൂപ്പൻെറ കൗപീനത്തിനു സ്ഥലം മാറ്റം കിട്ടിയ വിവരം അവൾക്കെങ്ങിനെ അറിയാം.. കൗപീനം ധരിക്കുന്നവർ സൂക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതല്ലെ. ഏതായാലും കൊച്ചപ്പിയെ ഏൽപിച്ച കൃത്യം പൂർണ്ണമായും നിറവേറ്റിയിട്ടുണ്ട്. ഒരെണ്ണത്തിനെ വിടാതെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തണം. അതായിരുന്നു നിർദ്ദേശം. അപ്രകാരം ഒരെണ്ണത്തിനെയെങ്കിലും അവളടിച്ചു വീഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. അഭിനന്ദിയ്ക്കേണ്ടതല്ലെ. അറിഞ്ഞവരെല്ലാം ഓടിയെത്തി. വേലു അപ്പൂപ്പൻ അവശനായി കിടക്കുകയാണ്. പെണ്ണിനെ കുറ്റം പറയാനൊക്കുമോ?..... ''എടി കൊച്ചപ്പി..... എലിയെ അടിയ്ക്കാനല്ലെ നിന്നെ ഇവിടെ നിറുത്തിയത്? നീ ഏതു വിചാരിച്ചു കാണുന്നതിലൊക്കെയിട്ടടിച്ചു?''. പാച്ചിയമ്മ അരിശം കൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയാണ്. എങ്ങനെ വിറയ്ക്കാതിരിയ്ക്കും. അച്ചൻെറ സ്വന്ത അനുജനാണ് താഴെ കിടക്കുന്നത്. ''എനിക്കെങ്ങനെ അറിയാം.... ഞാൻ വിചാരിച്ചു അതെലിയാണെന്ന്''. സംഗതി ശരിയല്ലെ. കൊച്ചുപിള്ളേർക്കെന്തറിയാം. ''പാച്ചിയമ്മ അങ്ങനെയങ്ങ് തുള്ളണ്ട. എലിയെ പിടിച്ചില്ലെങ്കി.... അതിനു കുറ്റം. എലിയെന്ന് കരുതി വേറെ ഏതിലെങ്കിലും ഒന്നു തട്ടിപ്പോയാ... അതിനു കുറ്റം... എന്താ...ാ..ാ... ഇതിൻേറക്ക അർത്ഥം.... പാച്ചിയമ്മ എന്തിൻെറ കളിയാ ഈ കാട്ടുന്നേ.... അല്ല. ഞാനറിയാണ്ട് ചോദിയ്ക്കാ''. ചന്തു അമ്മാവൻ സഹായത്തിനെത്തിയപ്പോൾ കൊച്ചപ്പിയൊന്നാശ്വസിച്ചു. കണ്ണുനീർ തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കി. ''ദേ.... ചന്തു അണ്ണൻ എടയിൽ കേറണ്ട. ചന്തു അണ്ണന... ഇതുപോലാരെങ്കിലും ചെയ്താ...എങ്ങനെയിരിയ്ക്കും'' പാച്ചിയമ്മ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. ''അടിയ്ക്കമ്പളാ മട്ട്. അപ്പഴ് നോക്കാം....'' ''ചന്തു അണ്ണൻ... ചന്തു അണ്ണൻെറ പണി നോക്ക്. ഞങ്ങള കാര്യത്തിലെടപെടണ്ട.''

''ഞാൻ പിന്നെ നിൻെറ പണിയാ നോക്കണെ...? അതിനെന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല.''

അനാവശ്യം പറഞ്ഞങ്ങ് കൊഴുത്തുപോയി. ചോദിയ്ക്കാനാളില്ലാഞ്ഞിട്ടൊന്നുമല്ല''

''എന്താടി പെണ്ണേ... ഈ പറേണത്. പെണ്ണാണെന്ന് കരുതി. ഏതിലും അങ്ങുകേറി കൈയ് വെയ്ക്കാൻ നോക്കണ്ട'' ചന്തു ആശാനും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. ''നിങ്ങളിഞ്ഞന തർക്കിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയാലേ.... മൂപ്പിലാനിപ്പ കാലിയാകും... മുഴുക്ക നീരടിച്ചു തുടങ്ങീട്ടൊണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ചെയ്യിൻ. ''കൂട്ടത്തിലാർക്കോ സഹതാപം തോന്നി. ''രണ്ടാളും ചേർന്നു നിറുത്താതെയങ്ങു തൊടങ്ങി

യാലൊ. അതു നന്നാവില്ല. ആരെങ്കിലും ഒന്നു വിട്ടുകൊടുക്കിൻ''. കോഴിപിടിയൻ കോലപ്പൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. ''അതിനു ഞാൻ തന്ന വേണോ... ആദ്യം വിടാൻ. അങ്ങോട്ട് കേറി പറ''. ചന്തു ആശാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ നോക്കുകയാണ്. ഒരു സ്ത്രീയോടെ ങ്ങിനെ തോൽക്കും. വിശേഷിച്ചും ബദ്ധവൈരികൾ. പാച്ചിയമ്മയുടെ അച്ഛൻെറ അനന്തിരവനാണ് ചന്തു ആശാൻ. കൊച്ചപ്പി ചന്തു ആശാൻെറ അനുജൻെറ മകൾ. പത്തു വയസ്സായ കുഞ്ഞുണ്ണിമോൻ പാച്ചിയമ്മ യുടെ ഇളയ മകനാണ്. ഇവരെല്ലാം ബന്ധുക്കളാണെ ങ്കിലും ബദ്ധവൈരികളാണ്. സന്ദർഭം കിട്ടുമ്പോ ഴൊക്കെ പരസ്പരം ചെളിവാരിയെറിഞ്ഞു സന്തോഷി പ്പിയ്ക്കാറുണ്ട്. ''ആരെങ്കിലും ഒന്നു ആദ്യം വിട്ടാലല്ലെ പിന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കു വിടാൻ പറ്റൂ.. എന്താ പാച്ചി യമ്മെ... പറേണതു കേക്കണെണ്ടാ.'' ''ഞാൻ തെറ്റുകാരി യല്ലെന്നു കോലപ്പ അണ്ണനറിയാം. പിന്നെ ഞാനെ ങ്ങിനെ സഹിയ്ക്കും''.

''തെറ്റും ശരിയും നോക്കണ്ട സമയമാണൊ ഇത്. അതക്ക നമ്മളൊണ്ടാക്കണതല്ലെ. ദേ...താഴ കെടക്കണതു കണ്ടാ...പാച്ചിയമ്മേട ചെറിയച്ചനല്ലെ അത്'' കോഴിപിടിയൻ കോലപ്പൻ രംഗം ശാന്തമാ ക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയാണ്. ''ചേച്ചി, അപ്പന അടി ച്ചെങ്കി... അതു കണക്കായിപോയി... അപ്പനതു വേണം. അപ്പുപ്പൻ ആളിച്ചിരി ചണ്ടിയാ''. പത്തുവയ സായ കുഞ്ഞുണ്ണി മോനാണത് പറഞ്ഞത്. ''ചീ പോടാ.... എലിയെന്നു് കരുതിയാ... ഞാനടിച്ചത്'' കൊച്ചപ്പി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. കുഞ്ഞുണ്ണിമോൾ പറഞ്ഞ തുകേട്ടപ്പോൾ പാച്ചിയമ്മയ്ക്കു വീണ്ടും കലി കയറി. ''എടീ, ചെറിയച്ചനു പെണ്ണും മക്കളും ഇല്ലാത്തതു നിൻെറ നല്ലകാലം. ഒണ്ടായിരുന്നെങ്കി... അവരിപ്പ നിന്ന കാണിച്ചുതന്നന.''പാച്ചിയമ്മ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി. ''ഒന്നു ചുമ്മാ ഇരി പാച്ചിയമ്മെ... അങ്ങനെ യങ്ങ് മോളില് കേറണ്ട. കൊച്ചമ്മാവനപ്പറ്റി എനിയ്ക്കും ഇച്ചിരി അറിയാം. അതിനി പറഞ്ഞു നാണം കെടുത്തണ്ട''. ചന്തു ആശാൻ വിട്ടുകൊടു ത്തില്ല. ''അവരൊരു സ്ത്രീയല്ലെ ചന്തു ആശാനെ... ഒന്നങ്ങ് വിട്ടുകൊട്. രണ്ടാളും ചേർന്നു് തുമ്പില്ലാതെ യങ്ങ് തൊടങ്ങിയാലോ... അതു നന്നാവില്ല. ഏതിനും അങ്ങ് തർക്കിക്കാൻ തൊടങ്ങിയാല്.. കഷ്ടമല്ലെ''. കോഴിപിടിയൻെറ അഭിപ്രായമാണത്. ''ആർക്കാടാ തുമ്പില്ലാത്തത്. സ്ത്രീയെന്നു് കരുതി അങ്ങ് വിട്ടുകൊടുത്താലെ,,, പിന്നെ തുമ്പത്താകേറി ഇരികാ '' പാച്ചിയമ്മയക്ക് സങ്കടം മറ്റൊന്നുമല്ല. ഉടനെ ആശുപത്രിയിലാക്കണം. പിന്നെ ആരെങ്കിലും കൂടെ ഇരിക്കണം. ഇതിനൊക്കെ പൈസ മുടക്കാനാരെ കിട്ടും. ഓർത്തപ്പോൾ പാച്ചിയമ്മയുടെ ചങ്കു പൊട്ടി പ്പോയി. പാച്ചിയമ്മ അരിശം കൊള്ളുന്നിലെന്താണ് തെറ്റ്. ''അങ്ങനാണെങ്കിലേ ചന്തു ആശാനെ കൊച്ചപ്പി യല്ലെ അടിച്ചത്. അപ്പഴവള് നോക്കട്ടെ'' ''ഉം.... അതു നേരാ.. കൊച്ചപ്പി നോക്കാമെന്നേറ്റിട്ട്, പൊട്ട മ്മാവന തൂക്കിയാ മതി. അല്ലെങ്കി... തൂക്കി കുഴിയിലിടാം.''

''ചന്തു ആശാൻ ഇപ്പറഞ്ഞതു ശരിയായില്ല.'' കോഴിപിടിയൻ എപ്പോഴും പാച്ചിയമ്മയുടെ വശ മാണ്.

''പിന്നെ ഏതാ ശരിയെന്നു് താൻ തന്നെ യങ്ങ് പറഞ്ഞെ''.

ചന്തു ആശാൻ ആർക്കും വിട്ടുകൊടുക്കാറില്ല. പഴയ വൈരാഗ്യം ചന്തു ആശാനെ വല്ലാതെ അലട്ടുകയാണ്. പാച്ചിയമ്മയുടെ അച്ഛൻ ചെയ്ത മോശടി. ആ നെറികെട്ട മനുഷ്യൻ ചത്തിട്ടുപോലും ചന്തു ആശാൻെറ വൈരാഗ്യം തീർന്നില്ല. മുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ചെറുപ്പക്കാരനായ ചന്തു സ്ഥലത്തില്ലായിരുന്ന അവസരം നോക്കി വയസ്സനായ അച്ചനെ കബളിപ്പിച്ച് തങ്ങളുടെ കുടുംബ സ്വത്തെല്ലാം അപഹരിച്ച ചതിയനാണ് പാച്ചിയമ്മ യുടെ അച്ഛൻ പരമു ആശാൻ. ഏഷണിക്കാരനെന്നു് നാട്ടുകാരു് നല്ലൊരു പേരും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അടി പെട്ട് താഴെ കിടക്കുന്ന കൊച്ചമ്മാവനും ആളൊട്ടും മോശമായിരുന്നില്ല. പൊട്ടനായിരുന്നിട്ടും തന്നാലാവു ന്നത് അയാളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പൊട്ടൻെറ ഭാഷയിൽ പല്ലിളിച്ചു കാട്ടി പലതും പെറുക്കി എറിഞ്ഞു അച്ഛനെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

''ഇവരൊക്കെ ചേർന്നു് പണ്ട് ചെയ്ത ശീമത്തരം എങ്ങനാ മറകാ? അതിനാരെങ്കിലും ഒന്നു മറുപടി പറഞ്ഞാട്ടെ. ഒപ്പം കൂടി നടന്ന പാച്ചിയെ പിരിച്ച ചതിയനാണ് താഴ കിടക്കണത്. പുടവ കൊടുക്കാത്തതായിരുന്നു മീതി കുറെക്കാലം ഞങ്ങളെ കണ്ണുനീരു കുടിപ്പിച്ചില്ലെ. ദു:ഖം സഹിക്ക വയ്യാതായപ്പഴല്ലെ ഞാൻ നാടുവിട്ടു പോയത്. പത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചുവന്നപ്പളെന്തായി. ഒരുത്തൻ പാച്ചിയ്ക്കു മൂന്നു മക്കളെ കൊടുത്തിട്ടു കണ്ണുമൂടി. ഈ കെടക്കണ പൊട്ടനും ചേർന്നല്ലെ ശീമത്തരങ്ങ ളൊക്കെ ചെയ്തത്. ഞാൻ ഭയന്നിട്ടു ഓടിയെന്നാണ് പാച്ചി ഇപ്പളും പറേണത്. അങ്ങനായിരുന്നെങ്കി... എനിയ്ക്കു വേറെ കെട്ടാമായിരുന്നില്ലെ. ഞാൻ ഇമ്മിണി വാശിക്കാരനാ.... വേറെ ആർക്കും അതില്ല.''

''അങ്ങനാണെങ്കിലേ ചന്തു അണ്ണാ, നാലാ മത്ത മോൻ കുഞ്ഞുണ്ണി ഏതാ?...''

''നീ കോലപ്പനോട് പോയി ചോദിയ് ക്കെടാ.. തെമ്മാടി. നാട്ടുകാരുടെ കാര്യം അറിഞ്ഞിട്ട്,

നെനക്കിപ്പ എന്താടാ വേണ്ടത്?'' ആ താഴ കെടക്കണ പൊട്ടനും ചേർന്നല്ലെ ഈ കുട്ടീശരങ്ങളൊക്കെ ചെയ്തത്? ഇമ്മിണി വലിയ്ക്കട്ട്''

''ഒക്ക നേരു തന്നെ ചന്തു അണ്ണ. അതൊക്കെ നാട്ടുകാർക്കറിയാം. അതിനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താ കാര്യം. കാലം കൊറെ ആയില്ലെ. എല്ലാരും ചേർന്നു് ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ചെയ്യിൻ. ചില്ലറ അടിയൊന്നുമല്ല കൊച്ചപ്പി അടിച്ചത്. ഒക്കെ നാശമായിരികാ. ചന്തു അണ്ണൻ ഇനി ഒന്നും ചിന്തിയ്ക്കണ്ട. താഴെ കെടക്കണ പൊട്ടനെയൊന്നു പൊക്കി എടുക്കാം. വരൂന്നെ. അയാള് വലിയ്ക്കണ വലി കണ്ടാ''...

പാച്ചിയമ്മയുടെ അച്ഛൻ പരമു അമ്മാവൻെറ കഴിഞ്ഞകാലത്തെപ്പറ്റി ഒന്നോർത്തുപോയി. അമ്മാവൻ മരിച്ചിട്ടു പത്തു വർഷമായെങ്കിലും, നാട്ടുകാർക്ക് ഇന്നും അയാളെ ഭയമാണ്. ഇന്നും അയാളുടെ പേരു പറഞ്ഞാണ് കുട്ടികളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നത്. അമ്മാവൻ മരിയ്ക്കുന്നതിനും നാലഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നടന്ന ഒരു സംഭവം ഇന്നും എൻെറ ഓർമ്മയിൽ നിന്നും മായുന്നില്ല. അമ്മാവൻ ഏതു ചായക്കടയിൽ കയറി എന്തു കഴിച്ചാലും പൈസ കൊടുക്കാറില്ല. പൈസ ആവശ്യപ്പെടുന്നവൻെറ ചായക്കച്ചവടം നീണ്ടു പോയിട്ടില്ല. ഇതറിയാവുന്ന പലരും ഭാഗ്യം പരീക്ഷി ക്കാറില്ല. ഒരു ദിവസം ഒരു കടയിൽ കയറി വേണ്ടുവോളം അകത്താക്കി. പൈസ കൊടുക്കാതെ പോകാനിറങ്ങിയപ്പോൾ കടക്കാരൻ ഗോപാലൻെറ മകൻ വിളിച്ചു ''അമ്മാവാ... പൈസ കൊടുത്തിട്ടു പോണം''.

''എത്ര പൈസ?''

''ഒരു രൂപാ എമ്പത്തഞ്ച് പൈസ''

''നിൻെറ അച്ഛൻ വരുമ്പള്... നീ പറ... പരമു അമ്മാവൻ പൈസ തന്നില്ലെന്നു''...

''എനിയ്ക്കു നിങ്ങളെ അറിയില്ല. അച്ഛൻ വരുന്നതു വരെ കടയ്ക്കകത്തിരുന്നൊ. വന്നിട്ടു പോയാമതി''.

പരമു ആശാനു് വല്ലാത്ത പ്രയാസം തോന്നി. ഇതുവരെ തന്നോടാരും ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. വിശേഷിച്ചും മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽവെച്ച്. പൈസ ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടല്ല. കൊടുത്തു ശീലിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുവരെ തന്നോടാരും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. ആവശ്യ പെട്ടതിനുശേഷം കൊടുക്കുന്നത് അരൂപന്തിയല്ല. തടഞ്ഞുനിറുത്തി വാങ്ങിയെന്നു പറയും. അതു മഹാമോശം.

''പരമു ആശാനങ്ങ് പോട്ട്. പൈസ പിന്നെ തരും'' വിളമ്പുകാരൻ ഭാസ്കരൻ പറഞ്ഞു. അയാൾക്ക് പരമു ആശാനെപ്പറ്റി ശരിയ്ക്കറിയാം.

''അതു വേണ്ട... പൈസ ഇല്ലെങ്കിലു്.. അയാളവിടിരിയ്ക്കട്ട്... അച്ഛൻ വന്നിട്ടുപോയാമതി. താൻ തൻെറ പണി നോക്ക്.'' പയ്യൻ തീർത്തു തന്നെ പറഞ്ഞു.

പരമു ആശാൻെറ വിരോധികൾക്കു വളരെ സന്തോഷമായി. നേരിട്ടവരാരും എതിർക്കുന്നില്ലെ ങ്കിലും മറ്റുള്ളവർ എതിർക്കുന്നത് കേട്ടു രസിയ്ക്കുന്ന തിൽ തെറ്റില്ലല്ലൊ. പരമു ആശാനെ പിണക്കുന്നത് അപകടമാണെന്നു് നാട്ടുകാർക്കൊക്കെ അറിയാം. അതുകൊണ്ട് ആരും അതിനു തുനിയാറില്ല. ഒരു കൊച്ചുപയ്യൻ തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയിരിയ്ക്കുകയാണ്. വരാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ കണ്ടുതന്നെ അറിയണം.

''ആശാനങ്ങ് പോട്ട്. പൈസ ഞാൻ തരാം.''

നാട്ടുകരൊക്കെ വിരോധികളാണെങ്കിലും കൂട്ട ത്തിലൊരാൾ മുന്നോട്ടു വന്നു. പരമു ആശാൻ അയാളെയൊന്നു നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. അയാളിനി ഭയക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പുറത്തുപോകുന്നതിനു മുമ്പ് അമ്മാവൻ കടക്കാരൻ പയ്യനെ നോക്കിയൊന്നു ചിരിച്ചു. അതിൻെറ അർത്ഥം എന്താണെന്നു് ആർക്കും പിടികിട്ടിയില്ല. അതുപോലായിരുന്നു ആ ചിരിയുടെ ഭാവം.

''എങ്കിലും നീ ചെയ്തതു... ഇച്ചിരികടന്നു പോയി. ഇതു വേണ്ടായിരുന്നു.''

''കോവിയണ്ണൻ ചുമ്മായിരി. ഒരു ചുക്കും വരാനില്ല.''

''അതല്ലടാ... നെനക്കയാളെപ്പറ്റി അറിയില്ല''...

''ഒന്നു ചുമ്മാ ഇരിയണ്ണാ... ആരും എതിർക്കാ ഞ്ഞിട്ടാ.... അയാള് തലേല് കേറണത്.'' ചെറുക്ക ൻെറ ധൈര്യത്തെ പലരും പുകഴ്ത്തി.

ആ സംഭവത്തിനുശേഷം പരമു ആശാൻ തുടർച്ചയായി അതേ ചായക്കടയിൽ പോകാറുണ്ട്. മാത്രമല്ല... എന്തു കഴിച്ചും ഉടൻതന്നെ പൈസ കൊടുക്കും. പരമു ആശാനെ ഇങ്ങനെ മാറ്റിയതിൽ ചായക്കടക്കാരൻ ഗോപാലൻെറ മകൻ സുധാകരനെ പലരും അഭിനന്ദിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോളേജ് വിദ്യാർ ത്ഥിയായ സുധാകരൻ ജയഭേരിയടിച്ചു നടക്കുക യാണ്. ഒരു സാധാരണക്കാരനെയല്ല തലകുനിയി ച്ചത്. മകൻെറ സാമർത്ഥ്യത്തിൽ ഗോപാലനും വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

കടയിൽ ശരിയ്ക്കു വ്യാപാരം നടക്കുന്ന ദിവസങ്ങളേതൊക്കെയാണെന്ന് പരമു ആശാന റിയാം. വൈകുന്നേരം അഞ്ചുമണിയ്ക്കുമേൽ കട

യിൽ വലിയ തിരക്കുളള സമയമാണ്. ഗോപാലൻെറ അപ്പവും കോഴിയിറച്ചിയും തിന്നാൻ. ഒരു ദിവസം വളരെ തിരക്കുളള സമയം നോക്കി പരമു ആശാൻ കടയിൽ കയറി. വളരെ തിരക്കാണെങ്കിലും ആശാനൊരിടം കിട്ടി. ഏറ്റവും പിറകിൽ. ഒരു പയ്യൻ അപ്പവും കോഴിയിറച്ചിയും മേശപ്പുറത്തു വച്ചു, ആശാൻെറ മുമ്പിൽ. ആശാൻ കുറെയൊക്കെ ഭക്ഷിച്ചു. അതിനുശേഷം ആശാനെ ആരും ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ, പതുക്കെ ഉടുമുന്തിയിൽ കൈയ് കടത്തി ചെറിയ ഒരു പൊതി വെളിയിലെടുത്തു. അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്ന സാധനം ഇറച്ചിയിൽ മുക്കി. എന്നിട്ട് ആ സാധനം എടുത്തു മേശപ്പുറത്തിട്ടതിനു ശേഷം ഉച്ചത്തിലൊരു വിളി. ''എടാ കോവാലാ... എന്താടാ നിൻെറ ഉദ്ദേശം... ജനങ്ങളെയെല്ലാം പല്ലി വിഷം കൊടുത്ത് കൊല്ലാൻ തന്ന തീരുമാനിച്ചാ. ജനപ്പെരുപ്പം തടയാൻ നിൻെറ ഈ പണി വേണ്ട. അതു സർക്കാരിനറിയാം... ഏതു പണിയാ നല്ലതെന്ന്.''

''എന്താണമ്മാവാ''... കൂട്ടത്തിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

''ദാ നോക്ക്, എനിയ്ക്കു കിട്ടിയ പല്ലിയാ ഇത്. എണ്ണയില് കെടന്നങ്ങ് വെന്ത് കറുത്തിരിക്വാ. ഇതുപോല ആർക്കെല്ലാം കിട്ടിക്കാണും. എവൻേറക്ക ഉദ്ദേശം എന്താണെന്ന്... അങ്ങോട്ട് കേറി ചോദിയ്ക്ക്'' കടയ്ക്കുളളിൽ ആകെ ബഹളമായി. ഗോപാലൻ അമ്പരപ്പോടെ ഓരോരുത്തരെയും നോക്കി. കൈയ്യേറ്റം നടത്തുമോ... അതാണയാളുടെ ഭയം. തൊണ്ടയിൽ വിരൽ കടത്തി പലരും ആവുന്നത്ര ശ്രമിക്കുകയാണ്. അകത്തു പോയ പല്ലിവിഷം പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ. ജീവനെ രക്ഷിയ്ക്കാൻ പലരും വളരെ പണിപ്പെടുകയാണ്. ഛർദ്ദിച്ചവശരായവരെ ആശുപത്രിയിലാക്കുന്നതിനു് മാനുഷിക സേവാസംഘം ശ്രമം നടത്തുകയാണ്. എല്ലാ ചിലവുകളും ഗോപാലൻ കൊടുക്കാമെന്നേറ്റിട്ടുണ്ട്. ജനക്കൂട്ടത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ സേവാസംഘക്കാർ വളരെ പണിപ്പെടുകയാണ്. കൂട്ടത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനിടയിൽ സംഘക്കാർ ജനങ്ങളെ മർദ്ദിച്ചതായും പരാതിയുണ്ട്. മർദ്ദനം തങ്ങളുടെ അവകാശമാണെന്നും അതിൽ മറ്റാരും തന്നെ കൈയ് കടത്താൻ അനുവദിയ്ക്കില്ലെന്നും പോലീസ് മന്ത്രി കുക്കുടാനന്ദൻ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മർദ്ദനത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനതത്വം മാത്രം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുളള പോലീസുകാർക്ക്, അതു പ്രവർത്തന പരിശീലനത്തിനുള്ള സന്ദർഭം നിഷേധിച്ചതിൽ പോലീസുകാരും ക്ഷുഭിതരായിരിയ്ക്കുകയാണ്. പോലീസിനെ തൊട്ടുകളിച്ചാൽ തൊട്ടവനെ തട്ടും. ഓർമ്മയിരിയ്ക്കട്ടെ. തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളിൽ മറ്റാരും കൈയ് കടത്തരുത്. അതും ഓർമ്മയിരിയ്ക്കട്ടെ. ഇതിനിടയിൽ ചായക്കട ഗോപാലനെ തേടി പലരും അലയുകയാണ്. ഗോപാലൻ മുറിയ്ക്കകത്തു കതകും പൂട്ടി ഇരിപ്പായി. ഉപദ്രവിയ്ക്കില്ലെങ്കിൽ മുറിയിൽ നിന്നും പുറത്തുവരാമെന്ന് ഗോപാലൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമു ആശാൻ വൈദ്യനെ കണ്ട് മരുന്നു വാങ്ങാനെന്ന മട്ടിൽ പോകാനുളള ഒരുക്കമാണ്. പോകുന്നതിനിടയിൽ മുറിയിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്ന ഗോപാലനെ നോക്കി ''എൻെറ കോവാലാ.... ഇനിയെങ്കിലും നീയിത് ചെയ്യല്ലെ.... പാവങ്ങള് എങ്ങനേങ്കിലും പെഴച്ചോണ്ട് പോട്ട്. ചില്ലറ വെഷമൊന്നുമല്ല.... ഉളളില് പോയത്.'' പുണ്ണിലമ്പു തറയ്ക്കുന്നതുപോലെ പറഞ്ഞിട്ടങ്ങ് നടന്നകലുന്നയും ചെയ്തു.

സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പത്രപ്രതിനിധികൾ ഓരോരുത്തരായി വന്നുതുടങ്ങി. മുഖ്യമായും 'ധൂമകേതു', 'കോലാഹലം' എന്നീ ദിന പത്രങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ. 'അരക്ഷിതാവസ്ത' എന്ന പത്രത്തിൻെറ പ്രതിനിധി, മുഖ്യവാഹനമായ ചവിട്ട് വണ്ടിയ്ക്കു യാത്രയ്ക്കിടയിൽ തകരാറു് മൂലം കാറ്റ് പോയതിനാൽ ഇനിയും വന്നു ചേർന്നിട്ടില്ല. സൈക്കിളും ഉരുട്ടി വരുന്ന പ്രതിനിധിയെ പലരും കണ്ടതായി രേഖാമൂലം അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ദിവസത്തെ പത്രവാർത്തകൾ.

'ധൂമകേതു', 'ചമ്പക്കുഴി വാർത്തകൾ'

'ചമ്പക്കുഴിയിൽ ഗോപാലൻെറ ചായക്കടയിൽ നിന്നും പല്ലിവിഷം കലർന്ന കോഴിക്കറി കഴിച്ചതുകാരണം മുപ്പത്തെട്ടുപേർ ആശുപത്രിയിൽ. അതിൽ പതിനെട്ടുപേരുടെ നില ഗുരുതരം. വെന്തു കറുത്ത പല്ലിയെ കണ്ടെടുത്ത സ്ഥലത്തെ പ്രധാനിയും, 'നാടോടി' എന്ന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ അനുഭാവിയുമായ പന്നിക്കുഴിയിൽ പരമു ആശാനു് നമ്മുടെ മുഖ്യൻെറ അനുമോദനങ്ങൾ. ഇതുപോലുളള പരമു ആശാൻമാർ മുന്നോട്ടുവരണമെന്നും, തങ്ങൾക്കു ഭൂരിപക്ഷമുളള സ്ഥലങ്ങളിൽ ജനതുക കുറയാൻ അനുവദിച്ചുകൂടന്നും നമ്മുടെ മുഖ്യൻ വളരെ ക്ഷുഭിതനായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'കോലാഹലം' 'ചമ്പക്കുഴി വാർത്ത'

''ചായക്കച്ചവടം നിത്യതൊഴിലായി നടത്തും ഗോപാലൻെറ ''അപ്പത്തിൽ'' പല്ലിവിഷം.

''ഗോപാലനേതാടാ അപ്പം. നോക്കി അങ്ങോട്ട് ശരിയ്ക്ക് വായിയ്ക്കെടാ...'' ''ഗോപാലൻെറ കോഴിയിറച്ചിയിൽ പല്ലിവിഷം'' ''അങ്ങനെ അങ്ങോട്ട് നോക്കി വായിക്ക്'' ''പല്ലിവിഷം കലർന്ന കോഴിയിറച്ചി കഴിച്ചതിൽ നാൽപത്തിരണ്ടുപേർ

ആശുപത്രിയിൽ. ഗുരുതരാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്നവരുടെ എണ്ണം ഇനിയും നിർണ്ണയിച്ചിട്ടില്ല.''

'അരക്ഷിതാവസ്ത'

'ചാമ്പക്കുഴിയിൽ പല്ലിവിഷം.

പല്ലിവിഷം കലർന്ന കോഴിക്കറി അകത്താക്കിയതിൽ പലരും ആശുപത്രിയിൽ. ചായക്കട ഗോപാലൻ ഒളിവിൽ. പല്ലിയെ കണ്ടെടുത്ത പരമു ആശാൻ പകുതിയോളം അകത്താക്കിയശേഷമാണ് പല്ലിയാണെന്നറിഞ്ഞത്. അയാളുടെ നില ഗുരുതരം.

''ഏതിന്റെ അകത്താടാ ആക്കിയത്''

''എനിക്കറിയില്ലാ... ദാ... അമ്മാവൻ തന്ന അങ്ങോട്ട് വായിച്ചാട്ടെ....''

''വേണ്ട... നീ വായിച്ചാ മതി''.

''പല്ലിയുടെ അംശങ്ങൾ പലരും കണ്ടെടുത്തതായി വാർത്തയുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നത് ഒരു പല്ലിയല്ല, പല്ലികളുടെ സമൂഹം തന്നെ കുക്കുടമാംസത്തിൽ കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം. പല്ലികളെ കണ്ടെടുത്തവർക്ക് നൽകുന്നതിനു്, നമ്മുടെ മുഖ്യൻ അനുമോദന പത്രങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നുണ്ട്. ആശുപത്രിയിൽ കഴിയുന്നവരുടെ കുടുംബ ചിലവ് ഗോപാലൻ വഹിയ്ക്കണമെന്നാണ് മുഖ്യന്റെ അഭിപ്രായം.''

ഒളിവിൽ പോയ ഗോപാലനെ പിന്നെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. പല്ലിവിഷ സംഭവത്തിനുശേഷം, സഹവിദ്യാർത്ഥികൾ സുധാകരനോട് സഹകരിയ്ക്കാതായപ്പോൾ, നിരാശമൂലം വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാതെ പിരിയേണ്ടിവന്നു. വളരെക്കാലം അടച്ചിട്ടിരുന്ന ചായക്കട കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കാണ് വയലാർ... അതു വാങ്ങിയത്. എന്നിട്ടോ?.. തയ്യൽപാഠം പൂർത്തിയാക്കി തൊഴിലില്ലാതെ കറങ്ങിനടക്കുന്ന ചാക്കോ മേസ്തിരിയ്ക്കതു വാടകയ്ക്ക് കൊടുത്തു. വ്യാപാരമില്ലാതെ വാടക കൊടുക്കാൻ തരമില്ലെന്നായപ്പോൾ കിട്ടുന്നതിൽ പകുതി മതിയെന്ന് വയലാർ സമ്മതിച്ചു. ഇനി വേണ്ടതു പരസ്യം കൊടുക്കൽ. പരസ്യം കൊടുക്കാതെ കട തുറന്ന വിവരം നാട്ടുകാരെങ്ങിനാ അറിയുന്നത്. പരസ്യം കൊടുക്കാനും പൈസയില്ലാതായപ്പോൾ, വയലാറും കൂട്ടരും കടതിണ്ണയിൽ കൂട്ടം ചേർന്നിരുന്ന് ഉറക്കെ പാടാൻ തുടങ്ങി.

'നാൽക്കവലയിലെ തയ്യൽ-

കടയിൽ ചാക്കോ മേസ്തിരി-

തയ്ക്കുന്നു. കാറ്റത്താടും

തൊങ്ങലുടുപ്പുകൾ,

കാഴ്ചക്കാരെ വിളിയ്ക്കുന്നു'

എന്നു. അന്നുവരെ വസ്ത്രം ധരിയ്ക്കാതെ പലരെയും കണ്ണുപൊത്തിച്ച കൊച്ചുപെൺകുട്ടികൾക്കൊരനുഗ്രഹമായി. ''ഏതു മണ്ടനാടാ കണ്ണുപൊത്തിയത്''.

''ചന്തു ആശാൻ കുത്തിയിരുന്നങ്ങൊറങ്ങിയാലെങ്ങനാ...ആ വേണ്ടത് ചെയ്യിൻ...''

കണ്ണും പൂട്ടിയിരുന്ന ചന്തു ആശാനെ കോലപ്പൻ കുലുക്കിവിളിച്ചു.

''പരമു അമ്മാവൻ ഗോപാലന്റെ ചായക്കട അടപ്പിച്ചതെങ്ങനയാണെന്നു... ഞാനൊന്നോർത്തു പോയി. ഒരു രൂപാ എമ്പത്തഞ്ചു പൈസ ചെയ്ത വേല കണ്ടാ... ഒരു കുടുംബത്തെയല്ലെ നശിപ്പിച്ചത്''.

''ചന്തു ആശാൻ ഇപ്പറഞ്ഞത് ശരിയായില്ല. സന്ദർഭത്തിനാണ് വെല കൽപിയ്ക്കേണ്ടത്, പൈസയ്ക്കല്ല''

''ഏതോ... എനിയ്ക്കങ്ങനാ തോന്നിയത്. ആ ചതിയന്റെ അനിയനല്ലെ താഴെ കെടക്കണത്. ഇമ്മിണി വലിയ്ക്കട്ടെ''.

''അതിനി പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല, ചന്തു അണ്ണാ. അങ്ങോട്ടൊന്ന് നോക്കിയാട്ടെ... പാച്ചിയമ്മ കരേണതു കണ്ടില്ലെ. ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങളൊന്നു ചേരിൻ. കഴിഞ്ഞതൊക്കെ അങ്ങ് പോട്ടണ്ണാ, ആ കാലേലു് പിടിച്ച് തൂക്കിക്കേ.. എടുത്തു മോളിലു് കേറ്റ്... ഇവിട കെടന്നാ തണുപ്പടിയ്ക്കും. ഒക്കെ നാശമായി''. ചന്തു ആശാനും പാച്ചിയമ്മയും ഒത്തുചേർന്നു പൊട്ടമ്മാവനെ ആശുപത്രിയിലെത്തിയ്ക്കാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു.

CHILD AND MAN

The mind of a free and innocent child
Can fathom a universe running wild
While the mind of a man moulded in schools
Can only claim nature with logic-kissed rules.

The mind of a child knows not disgrace
Sees human beings as of one race.
While the mind of a man with partial view
Picks and chooses, the many, the few.

The heart of a child before it is chained
Lives in a world where man once reigned.
While the heart of a man so bright and clever
Takes cold-blooded science for his lever.

The heart of a child has passion pure
Where needs are simple, desires are fewer.
While the heart of a man with logic cold
Has a view of life gone sour and cold.

The soul of a child is always free
To live and play in the great Mystery.
The soul of a child will soon enough
Become man-sized, contrived and tough.

R Asokan, 42, is a traffic assistant at PSA. A number of his poems, which he writes as a serious hobby, have been published in Onopaharam as well as in Portview, the PSA newsletter. His favourite themes are human nature and the innocence of childhood.

Acknowledgements

The Executive Committee of the Singapore Kerala Association would like to thank the following for helping to realise Onopaharam '94:

Juria Banding of Graphic Details, for fine design, and unfailing professionalism and patience,

Lukman and Noor Siti Banding, also of Graphic Details, for their time, attention to detail and enthusiasm,

Mr Shyam, Sonams Printech for fast, efficient Malayalam typesetting,

YK Foo, Studio alpha for being so generous with his photographic talent,

Parvathy Nayar Narayan for artistically-rendered "short-order" illustrations,

Mr & Mrs S Ruby and Mrs Shanta Bhaskaran for "quick turnaround" translation and proofreading of Malayalam text,

All the writers for their well-considered words of wisdom, humour, illumination and wonder,

And all our supporters, well-wishers, sponsors and advertisers for the countless ways they lent support.

You want something well-designed, effective, elegant; something that shows your company or product to its best visual advantage.

Professional Design • Corporate Identity Materials •
Annual Reports • Newsletters • Magazines •
Commemorative Publications • Brochures • Flyers •
Print Advertisements • Menus • Etc •

Graphic Details Pte Ltd

60 Martin Road
#07-33 TradeMart Singapore
Singapore 0923
Tel: 735 6911 Fax: 735 6891

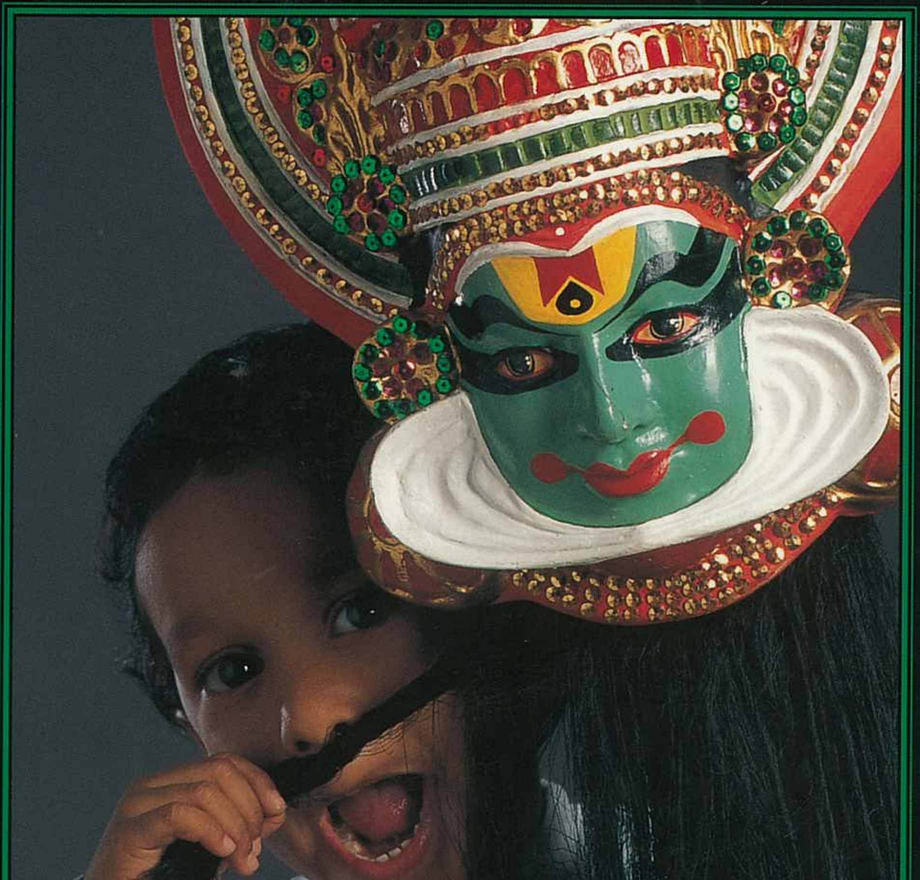

SINGAPORE KERALA ASSOCIATION
44 Race Course Road
Singapore 0821